

ALLEN ESKENS

GÖMDÜĞÜMÜZ HAYAT

ÇEVİREN: ERGİN ÖZLER

Polisiye/Gerilim

KİTAP
KURDU

Kitap Kurdu 15
Polisiye / Gerilim 5

Gömdüğümüz Hayat
Orijinal adı: *The Life We Bury*
Copyright Allen Eskens © 2014

Türkçe yayın hakları: Kitap Kurdu © 2016
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Onk Ajans Fikir ve
Sanat Eserleri A. Ş. aracılığıyla alınmıştır.
1. Baskı / Mart 2021
ISBN 978-605-69786-5-4

Çeviren: Ergin Özler
Redaksiyon: Gonca Erkmen Çapkın
Kitap Editörü: Serhan Bali
Kapak Tasarımı: Smool Studio
Sayfa Tasarımı ve Grafik Uygulama: Turgut Üneli

Baskı:*Şan Ofset Matbaacılık San. Tic. Ltd. Şti.
Hamidiye Mahallesi, Anadolu Caddesi No: 50
Kağıthane-İstanbul
Tel. (212) 289 24 24
Matbaa Sertifika No: 45170

Kitap Kurdu
Yayın Yönetmeni: Serhan Bali
Akçaağaç Sokak Görhan Apt. No: 1/1
Acıbadem 34660 Üsküdar-İstanbul
Tel. (216) 325 27 13
Faks (216) 326 39 20
www.kitap-kurdu.com.tr
e-posta: bilgi@kitap-kurdu.com.tr
Yayınevi Sertifika No: 46623

Kitap Kurdu Bali Müşavirlik Mümessillik
Yayıncılık Tic. Ltd. Şti.'nin tescilli markasıdır.
Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın tümünün veya
içeriğinin herhangi bir bölümünün yayıncının yazılı
izni olmadan, fotokopi yöntemi dahil, elektronik ya da
mekanik herhangi bir yolla çoğaltılması yasaktır.

Allen Eskens

GÖMDÜĞÜMÜZ HAYAT

Çeviren
Ergin Özler

Düzenleme
Ny.ozlem

Ninova

ALLEN ESKENS

Allen Eskens, Jefferson City, Missouri’de büyüdü. Minnesota Üniversitesinde okumak üzere kuzeye göç etti. Lisans eğitimini gazetecilik diplomasıyla tamamladıktan sonra hukuk fakültesine gitti ve Mankato, Minnesota’ya yerleşerek bir aile kurdu. Yaratıcı yazarlık becerilerini, Minnesota Devlet Üniversitesi’nin MFA¹ programı, Loft Literary Center ve Iowa Yazarlar Yaz Festivalinde geliştirdi. Mankato yakınlarındaki kırsalda karısı Joely, kızı Mikayla ve birçok evcil hayvanıyla sakin bir hayat sürmekte olan Eskens’in kitapları bugüne kadar 21 dile çevrildi. *Gömdüğümüz Hayat* adıyla yayımlandığımız ilk romanı *The Life We Bury* yazarın aynı zamanda Türkçedeki ilk kitabı.

1. Güzel Sanatlar Yüksek Lisans –çn.

*Bu romanı en güvenilir danışmanım ve en yakın arkadaşım,
karım Joely'ye ithaf ediyorum. Bu romanı aynı zamanda kesintisiz
ilham kaynağım olan kızım Mikayla'ya ve verdikleri birçok hayat dersi
için annem ve babam Pat ve Bill Eskens'e de ithaf ediyorum.*

1. BÖLÜM

O gün arabama yürürken bana bir dehşet hissinin musallat olduğunu hatırlıyorum; kafamın etrafında dönen ve küçük dalgalar halinde akşama çarpıp kırılan bir kötülük alameti tarafından aşağı çekildiğimi... Dünyada bu tür bir duyguya önsezi diyecek, onu zaman eğrisinin ardını görme yetisine sahip içsel bir üçüncü gözden gelen uyarı olarak kabul edecek insanlar var. Bu tarz şeylere rağbet eden biri olmadım hiçbir zaman. Ama itiraf etmeliyim ki, o günü düşünüp şunu merak ettiğim zamanlar oldu: şayet kader gerçekten kulağıma fısıldamış olsaydı -eğer o araba yolculuğunun bunca şeyi değiştireceğini bilseydim- daha güvenli bir yolu tercih eder miydim? Daha önce sağa döndüğüm yerde sola döner miydim? Yoksa her şeye rağmen beni Carl Iverson'a götüren yolda devam mı ederdim?

Minnesota Twins'imin Cleveland Indians'la merkez grubu şampiyonunu belirleyecek maçı o serin eylül akşamında oynanacaktı. Birazdan Target Field Stadyumu'nun ışıkları Minneapolis'in batı ufkunu kaplayacak, cennet haleleri gibi geceye doğru yükselecek fakat ben göremeyecektim. Üniversite öğrencisi bütçemle yapmaya paramın yetmeyeceği şeylerden biri de maça gitmekti. Onun yerine Molly's Pub'ın kapısında kimlik kontrol edecek, sarhoş kavgası ayırırken bir yandan barın üzerindeki televizyonda maça kaçamak bakışlar atacaktım - kariyer olarak ilk tercihim değildi ama kiramı ödüyordu.

İşin garip yanı, lisedeki rehberlik uzmanım görüşmelerimizin hiçbirinde üniversite lafı etmemiştii. Belki ikinci el kıyafetlerime sinmiş umutsuzluk kokusunu almıştı. Belki on sekiz yaşına girdiğimin ertesi günü Piedmont Club diye bir batakhane de çalışmaya başladığımı duymuştu. Ya da -bahse girecek olsam paramı buna basardım- annemin kim olduğunu biliyordu ve armudun dibinden pek uzağa düşemeyeceğini çözmüştü. Ne olursa olsun, beni üniversite okuyacak kumaşta biri olarak görmediği için onu suçlamadım. Gerçek şu ki, bir barın pespayeliğinde, sanki ayakkabılarımı ters giymiş gibi düşe kalka yürüdüğüm üniversitenin mermer kaplı koridorlarındakinden çok daha rahat ediyordum.

O gün arabama -yirmi yaşında paslı bir Honda Accord- atladım; patlak Japon malı hoparlörlerimle Alicia Keys dinleyerek I-35 otobanındaki iş çıkışı trafiğine katılıp kampüsten güneye doğru yola koyuldum. Şehri boydan boya kesen caddeye vardığımda yan koltuğa uzanıp sırt çantamı karıştırmaya başladım, sonunda ihtiyar evinin adresini yazdığım kağıt parçasını buldum. "İhtiyar evi deme" diye kendi kendime mırıldandım. "Emeklilik köyü ya da ileri yaş merkezi ya da o tür bir şey."

Richfield'in çetrefilli banliyö sokaklarında dolanıp nihayet varış yerim olan Hillview¹ Köşkünün giriş tabelasını buldum. Böyle bir mekâna bu ismin bahşedilmesi ancak bir şaka olabilirdi. Ne bir tepe görüyordu ne de "köşk" kelimesinin ima ettiği ihtişamdanda en ufak bir iz taşıyordu. Ön tarafı dört şeritli işlek bir bulvara, arka tarafı derme çatma, köhne bir apartman bloğunun arkasına bakıyordu. Yosun tutup yol yol yeşile dönmüş gri tuğla duvarları, zıvanadan çıkmış derbeder çalılar ve her bir pencere çerçevesinin yumuşak tahtasını kaplamış paslı bakır rengi küfleriyle Hillview Köşkünün en neşeli tarafı uygunsuz ismi olabiliirdi.

Lobiden içeri girdiğimde keskin bir antiseptik krem ve idrar kokusu karışımıyla yüklü ağır hava burnuma çarptı ve gözlerimi yaşarttı. Kafasında eğri bir perukla tekerlekli sandalyesinde oturan yaşlı bir

1 Hillview: Tepe manzarası -çn.

kadın, eski bir aşığının otoparktan çıkagelmesini ve aklını başından almasını umarcasına boşluğa bakıyordu. Ben geçerken gülümsedi, ama gülümsemesi bana değildi. Onun dünyasına ait değildim, tıpkı onun hatıralarındaki hayaletlerin benim dünyama ait olmadığı gibi.

Resepsiyona yaklaşmadan önce durakladım; fısıldayıp duran o tereddütlere, çok geç olmadan şu İngilizce dersini bırakıp yerine jeoloji ya da tarih gibi daha makul bir şey almamı söyleyen asabi düşüncelere son bir kez kulak verdim. Bir ay evvel Austin, Minnesota'daki evimden, annemle tartışmadan, fikrimi değiştirmeyi denemesine fırsat vermeden, sirke katılmak üzere sıvışan bir çocuk gibi kaçmışım. Çabucak bir çanta hazırlamış, küçük kardeşime evden ayrılacağımı söylemiş ve aneme bir not bırakmışım. Üniversitedeki öğrenci işleri ofisine vardığımda tüm doğru düzgün İngilizce dersleri dolmuştu, ben de beni tamamen yabancı biriyle görüşme yapmak zorunda bırakacak bir biyografi dersine yazılmışım. Lobide oyalanırken, şakaklarımda damla damla biriken soğuk terlerin bu ödevden kaynaklandığını içten içe biliyordum. Oldukça uzun bir süre ödevde başlamaktan kaçınmışım. Ödevin berbat olacağını farkındaydım.

Hillview'un resepsiyonisti kare suratlı bir kadındı. Güçlü yanakları, sıkıca toplanmış saçları ve çukur gözleri ona bir Gulag² başgardıyanı havası veriyordu. Danışma masasının üzerinden eğilerek sordu: "Yardımcı olabilir miyim?"

"Evet" dedim. "Yani umarım. Yöneticiniz burada mı?"

Dikkatini üzerimde toplarken yüzü soğuk bir ifadeye büründü. "Satıcı kabul etmiyoruz."

"Satıcı mı?" Ufak, zoraki bir kahkaha atıp ellerimi yalvaran bir edayla iki yana açtım. "Hanımefendi" dedim. "Ben bir mağara adamına çakmak satmayı bile beceremem."

"Pekâlâ, buranın sakini değilsin, ziyaretçi değilsin, kesinlikle burada çalışmıyorsun. Ee ne kaldı geriye?"

"İsmim Joe Talbert. Minnesota Üniversitesinde öğrenciyim."

"Ve?"

2. Stalin dönemi Sovyet mahkûm ve çalışma kampı. Çalışma ve Islah Kampları İdaresinin Rusça baş harflerinden oluşan bir kısaltma -çn.

Yaka kartına baktım. “Ve... Janet... Yöneticinizle yapmam gereken bir proje hakkında konuşmak istiyorum.”

“Bizim yöneticimiz yok” dedi gözlerini kısarak. “Müdürümüz var, Bayan Lorngren.”

“Özür dilerim” dedim, tüm sevimliliğimi korumaya çalışarak. “Müdürünüzle görüşebilir miyim?”

“Bayan Lorngren oldukça meşgul ve şu an akşam yemeği vakti-”

“Sadece bir dakikasını alır.”

“Projeni bana anlat, Bayan Lorngren’i rahatsız etmeye değer mi, ben karar veririm.”

“Bir okul ödevi” dedim, “İngilizce dersi için. İhtiyar biriyle-yani yaşlı biriyle görüşmem ve biyografisini yazmam gerekiyor. İşte, kişiliklerini şekillendiren mücadeleleri, yol ayrımlarını falan anlatmam lazım.”

“Sen yazar mısın?” Janet, sanki dış görünüşüm sorusunun cevabını verecekmiş gibi, beni baştan aşağı süzdü. Vücudumu bir yetmiş sekizlik boyumun son milimetresine kadar dikleştirdim. Yirmi bir yaşıyordum ve boyumun ancak bu kadar uzayacağını kabullenmişim - teşekkürler Joe Talbert Senior³, kim bilir hangi cehennemdeysen. Bodyguardlık yaptığım doğrudu, ama barların kapısında gördüğünüz şu iri kıyım adamlardan değildim. Doğrusu bodyguard standartlarına göre çelimsiz sayılırdım.

“Hayır” dedim. “Yazar değilim, sadece bir öğrenciyim.”

“Okul ödevi için koca kitap mı yazdırıyorlar size?”

Gülümseyerek, “Hayır, birazını yazacağız, gerisi sadece taslak olacak” diye cevapladım. “Bazı bölümlerin yazılması gerekiyor, mesela giriş ve sonuç bölümleri, dönüm noktaları gibi. Ama geneli bir özet gibi olacak. Oldukça büyük bir proje.”

Janet bir buldoğunkini andıran burnunu kırıştırarak kafasını iki yana salladı. Satacak bir şeyim olmadığına onu ikna etmiş olmalıyım ki, telefonu kaldırıp alçak bir sesle konuştu. Biraz sonra yeşil döpiyes giymiş bir kadın resepsiyonun arkasındaki koridordan yaklaştırmaya başladı. Janet’in yanında durdu.

3. Senior: Baba -çn.

“Ben müdür Lorngren” dedi. Boynu, kafasının üzerinde bir çay bardağı taşıyormuşçasına dik ve sağlam duruyordu. “Yardımcı olabilir miyim?”

“Umarım.” Derin bir nefes aldım ve her şeyi en baştan tekrar anlattım.

Bayan Lorngren yüzünde şaşkın bir ifadeyle açıklamalarımı kafasında evirip çevirdi ve sonra, “Neden buraya geldin? Görüşebileceğin bir büyükbaban ya da büyükannen yok mu?”

“Yakınlarda yaşayan hiç akrabam yok” dedim.

Elbette yalan söylüyordum. Annem ve erkek kardeşim İkiz Şehirlerin⁴ iki saat güneyinde oturuyordu ama annemin evine kısa bir ziyaret bile bir deve dikenini bahçesinde yürüyüş yapmaktan beter olabilirdi. Babamı hiç tanımamıştım ve hâlâ dünyadaki oksijeni israf ediyor mu, hiçbir fikrim yoktu. Ama ismini biliyordum. Annemin aklına bana babamın ismini vermek gibi parlak bir fikir gelmişti. Belki Joe Talbert Senior suçluluk duygusuyla biraz daha bizimle kalır, belki annemle evlenip küçük Joey Jr.’a bakar diye ummuştu. Elbette tüm bunlar gerçekleşmedi. Annem küçük kardeşim Jeremy doğduğunda da aynı şeyi denemiş ve aynı sonucu almıştı. Annemin isminin Kathy Nelson, benimkinin Joe Talbert ve kardeşiminkinin Jeremy Naylor olduğunu açıklamak zorunda kalarak büyümüştüm.

Büyükanne ve büyükbabalarım arasında yalnızca annemin babasını tanıdım, Bill Dedemi -ki sevdiğim biriydi. Küçük bir bakış ya da baş işaretiyle dikkat çekeabilen sessiz bir adamdı. Güçlü olduğu kadar yumuşaktı ve bu özelliklerini katmanlar halinde değil, tıpkı kaliteli bir deri gibi harmanlanmış olarak taşırdı. Hayatımın gelgitleriyle başa çıkabilmek için bilgeliğine ihtiyaç duyduğumda, onu hatırlamaya çalıştığım günler oluyordu. Bazı geceler, her nasılsa pencereye vuran yağmur damlalarının sesi bilinçaltıma sızdığında beni rüyalarımın ziyaret ederdi -bu rüyalar; onu ölürken görmüş olmamın hatırasıyla, soğuk terler içinde titreyerek, yatağında dimdik sıçramamla biterdi.

4. Minneapolis-Saint Paul -çn.

“Buranın bir bakımevi olduğunun farkındasın değil mi?” diye sordu Bayan Lorngren.

“Tam da o yüzden buraya geldim” dedim. “Burada inanılmaz dönemleri yaşamış insanlar var.”

“Orası doğru” dedi, aramızdaki resepsiyon masasına doğru eğilirken. Yakından, göz kenarlarından dal dal çıkan ve dudaklarını kuru bir göl yatağı gibi çatlatmış kırışıklıkları görebiliyordum. Lorngren konuşurken akıp giden kelimelerin arasından belli belirsiz bir viski kokusu aldım. Sesini alçaltarak devam etti. “Bu insanlar burada yaşıyor, çünkü kendilerine bakamıyorlar. Çoğu ya Alzheimer ya demans hastası ya da başka bir nörolojik durumdan mustarip. Bırak hayatlarıyla ilgili detayları, öz evlatlarını bile hatırlayamıyorlar.”

Bu hiç aklıma gelmemişti. Planım tökezliyordu. Eğer neler yaptığını hatırlayamıyorsa bir savaş kahramanının biyografisini nasıl yazabilirdim? “Burada hafızasını kaybetmemiş biri yok mu?” diye sordum, arzuladığımdan daha acınası bir ses tonuyla.

“Onu Carl’la konuşturabiliriz” diye araya girdi Janet.

Bayan Lorngren Janet’e mükemmel bir yalanı berbat eden arkadaşına fırlatılacak türden bir bakış fırlattı.

“Carl?” diye sordum.

Bayan Lorngren kollarını kavuşturdu ve masadan bir adım geri çekildi.

Israr ettim. “Carl kim?”

Janet onay almak için Bayan Lorngren’e baktı. Bayan Lorngren sonunda kafasını olumlu biçimde sallayınca bu sefer Janet resepsiyon masasının üzerine eğildi. “Carl Iverson. Hüküm giymiş bir katil” dedi, sıra dışı bir hikâye anlatan bir ortaokul öğrencisi gibi fısıldayarak. “İnfaz Müdürlüğü onu üç ay kadar önce buraya yolladı. Stillwater’dan şartlı tahliye oldu, çünkü kanserden ölmek üzere.”

Bayan Lorngren somurtarak, “Görünüşe göre pankreas kanseri cezai ıslahın yerine geçebiliyor” dedi.

“Bir katil mi?” diye sordum.

Janet kimsenin onu duymayacağından emin olmak için etrafına baktı. “Otuz yıl önce on dört yaşında bir kıza tecavüz edip öldürmüş”

diye fısıldadı. “Dosyasında okudum. Öldürdükten sonra kızın cesedini bahçesindeki müştemilatta yakıp delilleri saklamaya çalışmış.”

Bir tecavüzcü ve katil. Hillview’a bir kahraman bulmaya gelmiş ama kahraman yerine bir cani bulmuştum. Carl Iverson’ın anlatacak bir hikâyesi olduğuna şüphe yoktu ama acaba bu benim yazmak isteyeceğim bir hikâye miydi? Sınıf arkadaşlarım büyükannelerinin toprak zeminde doğum yaptığını ya da büyükbabalarının John Dillinger’i bir otel lobisinde gördüğünü anlatan hikâyeler teslim ederken, ben bir kıza tecavüz edip onu öldüren sonra da cesedini bir barakada yakan bir adam hakkında yazıyor olacaktım. Bir katille görüşme düşüncesi önce aklıma yatmadı ama düşündükçe giderek bu fikre ısınmaya başladım. Sınıf arkadaşlarımın atları start çizgisinden çoktan ayrılmışlardı, benim ihtiyarsa hâlâ ahırda saman çiğniyordu. Carl Iverson benim konum olacaktı–tabii kabul ederse.

“Sanırım Bay Iverson’la görüşmek istiyorum” dedim.

“Adam bir canavar!” dedi Bayan Lorngren. “Ben olsam ona bu tatmini vermezdim. Biliyorum, söyleyeceklerim bir Hristiyan’a yakışmayacak ama en iyisi odasında kalıp sessizce ölmesi olur.” Bayan Lorngren kendi sözlerinden irkildi, bir kimsenin düşünebileceği ama asla yüksek sesle söylememesi gereken sözlerdi bunlar, özellikle de bir yabancının önünde.

“Bakın” dedim, “eğer bu hikâyeyi yazabilirsem... Bilmiyorum... Belki hatasını kabul etmesini sağlarım.” Velhasıl bir satıcıymışım ama farkında değilmişim diye düşündüm kendi kendime. “Ayrıca onun da ziyaretçi hakkı var değil mi?”

Bayan Lorngren endişeli görünüyordu. Seçeneği yoktu. Carl, Hillview’da bir tutsak değildi, orada kalan diğer herkesle aynı ziyaretçi haklarına sahipti. Kollarım çözüp ellerini bir kez daha aramızdaki resepsiyon masasının üzerine koydu. “Ziyaretçi isteyip istemediğini sormam gerekecek” dedi. “Burada kaldığı birkaç ay boyunca yalnızca bir ziyaretçisi oldu.”

“Carl’la kendim konuşabilir miyim?” dedim. “Belki-”

“Bay Iverson...” diye düzeltti üstünlüğü tekrar ele geçirmeye hevesli Bayan Lorngren.

“Tabii ki” diye özür diledim. “Bay Iverson’a ödev hakkında açıklama yapabilirsem, belki-”

Telefonumdan gelen elektronik zil sesi sözümü kesti. Telefonu cebimden çıkarttım, annemin numarasını gördüğümde kulaklarım kızdı. “Özür dilerim” dedim, “Kapattığımı sanıyordum.” Biraz mahremiyet bahanesiyle sırtımı Janet ve Bayan Lorngren’e dönerken.

“Anne, şu anda-”

“Joey, gelip beni almalısın!” diye bağırdı annem telefonun öbür ucundan. Sesindeki sarhoş pelteklik kelimelerini birbirine karıştırıyor, anlaşılmasını güçleştiriyordu.

“Ellerimi kelepçelediler.”

“Ne? Kim-”

“Beni tutukladılar Joey... Bu ahmaklar... Hepsini mahkemeye vereceğim. En iyi avukatı tutacağım.” Yanındaki birine bağırırmaya başladı. “Beni duyuyor musun seni geri zekâlı! Yaka numaranı istiyorum. İşini alacağım elinden.”

“Anne neredesin?” Annemin dikkatini tekrar bana yöneltmesini sağlamak için yüksek sesle ve yavaş yavaş konuştum.

“Bana kelepçe taktılar Joey.”

“Orada konuşabileceğim bir polis memuru var mı?”

Sorumu duymazdan geldi, bir sarmala girmişçesine bir anlaşmaz düşünceden diğerine atlamaya başladı. “Eğer beni sevseydin gelir beni çıkartırdın. Ben senin annenim, amına koyayım. Beni kelepçelediler... Götünü kaldır da... Beni hiç sevmedin... Evet ben... Hayır ben... En iyisi bileklerimi keseyim... Kimse beni sevmiyor. Nerdeyse eve varmıştım... Mahkemeye vereceğim.”

“Anne, tamam” dedim. “Gelip seni alacağım ama yanındaki polisle konuşmam lazım. Bir saniye telefonu ona verir misin? Sonra hemen geliyorum.”

“Bay Sik Kafa’dan mı bahsediyorsun?”

“Evet, anne. Bay Sik Kafa. Bay Sik Kafa’yla konuşmam gerek. Bir saniyeliğine telefonu verir misin? Sonra gelip seni alacağım.”

“Peki” dedi. “Al bakalım Sik Kafa. Joey seninle konuşmak istiyor.”

“Bayan Nelson” dedi polis memuru, “Avukatınızla konuşmanız gerek oğlunuzla değil.”

“Hey Memur Sik Kafa, Joey seninle konuşmak istiyor.”

Polis memuru iç geçirdi. “Avukatınızla konuşmak istediğinizi söylediniz, bu zamanı bir avukatla konuşarak değerlendirmeniz gerekir.”

Annem, “Memur Sik Kafa seninle konuşmayacakmış” diye telefona haykırdı.

“Anne, rica ettiğimi söyle.”

“Joey, buraya-”

“Anne yeter artık!” diye fısıldayarak bağırdım. “Rica ettiğimi söyle.”

Bir anlık boşluktan sonra “Peki!” dedi. Telefonu ağzından uzaklaştırdığından ne dediğini zar zor duyabiliyordum. “Joey rica ediyor.”

Uzun bir boşluk oldu, sonra polis memuru telefonu aldı. “Alo.”

Alçak sesle ve hızlıca konuştum. “Memur Bey, tüm bu olanlar için özür dilerim ama otizimli bir kardeşim var. Annemle yaşıyor. Anne mi bugün bırakacak mısınız bilmem gerekiyor çünkü eğer bırakmayacaksanız hemen gidip kardeşime bakmam lazım.”

“Pekâlâ, durum şu. Anneniz içkili araba kullanmaktan tutuklandı.” Arkadan annemin küfrettiğini, sövüp saydığını duyabiliyordum. “Şu anda üfleme testi yapmak üzere Mower County karakolundayız. Üflemeden önce avukat arama hakkını talep etti. Aslında bu zamanı avukatla konuşmak için kullanmalıydı, sizi arayıp onu buradan çıkarmanızı söylemek için değil.”

“Anlıyorum” dedim. “Sadece bu gece bırakılıp bırakılmayacağını bilmem gerekiyor.”

“Sorunuzun cevabı hayır.” Polis memuru yanıtını annemin kendisini neyin beklediğini anlamayacağı şekilde sınırlandırmıştı. Ben de iş birliği yaptım.

“Detoksa mı girecek?”

“Evet.”

“Kaç gün?”

“İki ya da üç.”

“Sonrasında serbest kalacak mı?” diye sordum.

“Hayır.”

Bir an için düşündüm. “Detokstan hapse mi?”

“Doğru. Mahkemeye çıkana kadar.”

Annem mahkeme lafını duyunca yeniden bağırmaya başladı. Sözleri, sarhoşluğuyla bitkinliği arasında yıpranmış bir halat köprü gibi sallanıp yalpalıyordu. “Kahretsin Joey... Ben senin annenim... Joey bunlar... Bunlar... Buraya gel. Beni çıkar.”

Polise “Teşekkürler” dedim. “Yardımanız için sağ olun. Annemle baş etmek zor olacak” dedim. “İyi şanslar.”

“Sana da iyi şanslar” dedi.

Telefonu kapadım ve arkama döndüm. Janet ve Bayan Lorngren bana köpeklerin ısırabileceğini az evvel yaşayarak öğrenmiş bir çocukmuşum gibi bakıyorlardı. “Kusura bakmayın” dedim. “Annem... Pek... İyi değil. Bugün Carl’la-ıh Bay Iverson’la-görüşemeyeceğim. Halletmem gereken bazı işler var.”

Bayan Lorngren’in gözleri yumuşadı. Müsamahasız ifadesi yerini yavaş yavaş sempatiye bıraktı. “Sorun değil” dedi. “Bay Iverson’a senden bahsederim. İsmi ve numaranı Janet’e bırak. Görüşmeyi kabul ederse sana haber veririm.”

“Sağ olun” dedim. İletişim bilgilerimi bir kâğıt parçasına yazdım. “Telefonum bir süre kapalı olabilir, eğer cevap vermezsem, mesaj bırakıp Bay Iverson’ın cevabını bildirebilirsiniz.”

“Mutlaka” dedi Bayan Lorngren.

Arabamı Hillview’den bir sokak ötede bir otoparka çektim. Direksiyonu tüm gücümle kavradım ve şiddetle sallayarak “Allah kahretsin!” diye bağırdım. “Kahretsin! Kahretsin! Kahretsin! Neden beni rahat bırakamıyorsun!” Parmak eklemlerim bembeyaz olmuştu. Vücudumdan her yanıma zangır zangır titreten bir öfke dalgası geçti. Derin bir nefes alıp boğazımdaki zonklamamın geçmesini, görüşümün yeniden netleşmesini bekledim. Sakinleşince Molly’yi aradım ve o gece işe gelemeyeceğimi söyledim. Pek memnun olmadı ama yine de anlayış gösterdi. Telefonu yan koltuğa fırlattım ve kardeşimi almak üzere güne doğru yola çıktım.

2. BÖLÜM

Çoğu insan Minnesota'nın Austin şehrini hiç duymamıştır. Duymuş olanlar da dünyanın dört bir yanında askerleri ve mültecileri beslemek için kullanılan tuzlu domuz konservesi Spam nedeniyle biliyordur. Spam, Hormel Gıda Şirketi'nin en değerli varlığı ve şehrin takma isminin -Spam Town- müsebbibidir. Hatta Austin'de Spam'in büyüklüğüne adanmış bir müze bile bulunur. Şayet Spam Müzesi, bir cezaevi dövmesi muadili olarak Austin'e damgasını vurmadıysa grev, kesinlikle şehre damgasını vurmuştur.

Bahsettiğim olay ben doğmadan dört yıl önce meydana gelmiş, ama Austin'de büyüyen çocuklar grevi aynı diğer çocukların Lewis ve Clark'ı⁵ ya da Bağımsızlık Bildirgesini öğrendikleri gibi öğrenirler. 1980'lerin başında ekonomik durgunluk mezbaha endüstrisinin bir kısmını yok etmiş, bunun üzerine Hormel, işçi sendikasıdan hatırı sayılır bir ücret indirimi istemiş. Tabii ki sendika bunu taşaklara atılmış bir tekme gibi algılamış ve grev başlamış. Grev hattındaki itiş kakış isyana dönüşünce şiddet medyanın ilgisini çekmiş ve bir televizyon ekibi, helikopterlerinin Ellendale yakınlarında bir mısır tarlasına düşmesiyle temelli paydos etmiş. Vali sonunda ulusal muhafız alayını

5. Meriwether Lewis ve William Clark. On dokuzuncu yüzyıl başında ABD Başkanı Thomas Jefferson tarafından Orta ve Batı Amerika'nın keşfi için görevlendirilen kâşifler -çn.

çağırılmış ama şiddet ve husumet şehre damgasını vurmuş, kimine göre şehrin karakterini belirlemiş. Bense bu tarihi hadiseyi çirkin bir yara izine benzetiyorum.

Çoğu insan kurunun yanındaki yaşı göremese de her şehir gibi Austin'in de iyi tarafları yok değildi. Parkları, havuzu, düzgün bir hastanesi, Karmelit manastırı ve kendi havaalanı vardı ve Rochester'daki Mayo Klinik'ten iki adım uzaktaydı. Ayrıca iki yarı zamanlı işte birden çalışırken gittiğim halk üniversitesi vardı. İki senede Minnesota Üniversitesine ikinci sınıftan transfer olmama yetecek kadar para ve ders kredisi biriktirmiştım.

Austin'de ayrıca otel barları ve asker gazinoları hariç on üç bar vardı. Aşağı yukarı yirmi üç bin nüfusuyla Minnesota genelinde kişi başına düşen bar oranının en yüksek olduğu yerlerden biriydi. Barları iyi bilirdim. Şu ya da bu şekilde her birinde bulunmuşluğum vardı. Bara ilk adım atmam henüz çocukken olmuştu. Muhtemelen on yaşından büyük değildim. Annem bir iki tek atmak üzere çıkmış, beni Jeremy'ye göz kulak olmak üzere evde bırakmıştı. Kardeşimden iki yaş büyük olmam ve Jeremy'nin otizmlili olması-çok sessiz ve sakin bir çocuktı-anneme Jeremy'ye bakıcılık yapabilecek kadar büyüdüğümü düşündürmüş olmalı.

O gece, Jeremy oturma odasındaki koltukta oturmuş en sevdiği video *Aslan Kral*'ı seyrediyordu. Bense coğrafya ödevimi yapmak üzere Jeremy ile paylaştığımız küçük yatak odasına kendimi kapatmıştım. Jeremy ile seneler boyu paylaştığımız odaların çoğunu hatırlamıyorum, ama o odayı hatırlıyorum: bisküvi kadar ince, dünyadaki tüm halka açık yüzme havuzlarının taban ve duvarlarını kaplayan o parlak maviye boyanmış duvarları vardı. Jeremy'nin üst üste ve tekrar tekrar çaldığı *Aslan Kral* şarkıları da dâhil yan odalardan gelen en ufak ses bile duyulurdu. Ranzanın-ikinci el, boktan bir şeydi, yayları öylesine işe yaramazdı ki yatak suntanın üstüne dayanırdı- tepesinde oturmuş, gürültüyü engellemek için ellerimle kulaklarımı kapatmıştım. Ama bu, konsantrasyonumun gözenekli duvarını aşan, aralıksız, tekdüze müziğin sesini hafifletmek konusunda pek işe yaramıyordu. Bu kısmı gerçek mi yoksa suçlulukla hafızamın uydurmuş olduğu bir detay mı emin de-

ğilim ama Jeremy'ye sesi kısmasını söyledim ve yemin ederim, kısmak yerine sesi açtı. Herkesin bir dayanma sınırı var.

Oturma odasına daldım ve Jeremy'yi oturduğu koltuktan aşağı ittim. Düşerken sertçe duvara çarptı. Kafasının üzerinde asılı duran, üç yaşımıdayken kucağımda Jeremy ile çekilmiş fotoğrafım darbenin etkisiyle yerinden çıktı. Çerçeve çivisinden kurtularak aşağı düştü ve Jeremy'nin sarı kafasında kırılan cam tuzla buz oldu.

Jeremy kolları ve bacaklarındaki camları silkeledikten sonra bana baktı. Sanki şu küçük boy domuzcuk kumbaralardan birinin deliğine büyük bir madeni para sıkışmış gibi, üçgen şeklinde bir cam parçası kafasına saplanmıştı. Gözleri kısıldı ama öfkeyle değil, daha çok şaşkınlıkla. Jeremy nadiren gözümün içine bakardı fakat o gün bana sanki büyük bir bulmacayı çözmesine ramak kalmış gibi bakmıştı. Sonra aniden aradığı cevabı bulmuşçasına gözleri yumuşadı ve bakışları kolunda birikmekte olan kan damlalarına kaydı.

Banyodan bir havlu kaptım, sandığım kadar derine girmemiş cam parçasını kafasından dikkatlice çıkardım, sonra havluyu kafasına tıpkı bir türban gibi sardım. Nemli bir bezle kolundaki kanı sildim ve kanamanın durmasını bekledim. On dakika sonra kesikten hâlâ kan damlıyordu ve beyaz havlunun üzerinde parlak kırmızı renkte, geniş lekeler oluşmuştu. Havluyu Jeremy'nin kafasına tekrar sardım, yerinde dursun diye elini havlunun üzerine koydum ve annemi bulmak üzere dışarı fırladım.

Annemi bulmak için ekmek kırıntılarını takip etmeme lüzum yoktu. Arabamız iki patlak tekeriyle evle cadde arasındaki yolda yatıyordu, demek ki annem yürüyüş mesafesindeydi. Bu durum seçeneklerimi birkaç bara indiriyordu. O zaman annemin beni otizmlili kardeşimle yalnız bırakıp nereye gittiğini söylemeye bile tenezzül etmemiş olması bana garip gelmemişti ya da otomatik olarak onu barlarda aramam gerektiğini biliyordum. Kaldı ki çocukluğumda normal kabul ettiğim şeylerin çoğu şimdi geriye dönüp baktığımda tamamen bombok görünüyor. Annemi ilk denememde, Odyssey Bar'da bulmuştum.

Mekânın boşluğu beni şaşırtmıştı. Hep annemin televizyon reklamlarındaki gibi şakalaşan, gülen ve dans eden bir dünya insana

katılmak üzere evden çıktığını hayal etmiştim. Ama bu mekânın ucuz hoparlörlerinde boktan bir country müziği cazırdıyordu, yerleri engeliydi ve her yerinden kıytırık bir vasatlık akıyordu. Annemi hemen gördüm, barmenle sohbet ediyordu. İlk önce suratındaki ifadenin endişe mi yoksa öfke mi olduğunu anlayamadım. Ama bu ikilemimin cevabım beni kolumdan kan dolaşımını durduracak kadar sert tutup barın dışına sürükleyerek verdi. Hızlı bir tempoyla eve yürüdük ve Jeremy'yi aynı bıraktığım gibi eli kafasının üzerinde filmini izlerken bulduk. Annem kanlı havluyu görünce kendini kaybetti.

“Sen ne bok yedin! Aman Tanrım. Şu hâle bak!” Havluyu kafasından çıkarıp Jeremy'yi kolundan tutarak yerden kaldırdı, banyoya sürükledi ve boş küvetin içine koydu. Kan ince sarı saçlarını keçe gibi yapmıştı. Kanlı havluyu lavaboya attı ve pas rengi halıdaki üç küçük lekeyi fırçalamak üzere oturma odasına gitti.

“En iyi havluyu mu kullanmak zorundaydın?” diye bağırdı. “Bir paçavra bulamadın mı? Halıdaki kana bak. Depozitomuzu geri veremeyebilirler. Durup bunu düşündün mü? Yo, sen hiç düşünmezsin. Sadece ortalığı mahvedersin, ben de temizlemek zorunda kalırım.”

Banyoya gittim, biraz annemden kaçmak için biraz da korkmuş olma ihtimaline karşı Jeremy'nin yanında olmak için. Ama korkmamıştı. Hiç korkmazdı. Ya da bilmiyorum, korkmuşsa da hiç göstermezli. Dünyanın geri kalanına ifadesiz görünecek bir suratla bana bakıyordu, ama ben gözlerinin ardında ihanetimin gölgesini görebiliyordum. O geceyi ne kadar unutmaya çalışsam da, içimde derinlere gömüp ölüme terk etsem de, Jeremy'nin bana bakışının hatırası yaşamaya devam ediyor.

Jeremy şimdi on sekiz yaşındaydı. Birkaç gün değil ama birkaç saat kendi başına evde kalabilecek kadar büyüktü. Annemin evine vardığımda Twins ve Indians üçüncü atışta birer sayıyla berabere gidiyorlardı. Anahtarım ile içeri girdim ve Jeremy'yi yeni favorisi *Karayip Korsanları*'nı seyrederken buldum. Bir an için şaşırılmış göründü, sonra bakışlarını yere çevirdi.

“Hey Ahbap!” dedim. “Küçük kardeşim nasıl?”

“Merhaba Joe” dedi.

Jeremy ortaokula başladığında bölge eğitim müdürlüğü onun için Helen Bolinger adında bir yardımcı öğretmen tayin etti. Bayan Bollinger otizm hakkında bilgi sahibiydi, Jeremy'nin örüntü ve rutinlere ihtiyaç duyduğunu, yalnızlığı tercih ettiğini, kendisine dokunulmasından hoşlanmadığını, birincil ihtiyaçlar ve siyah beyaz talimatların ötesini idrak etmekte zorlandığını anlıyordu. Bayan Bollinger öğrencisini karanlığından çıkarmaya uğraşırken, annem oğlunu çenesini kapalı tutmaya teşvik ediyordu. Aralarındaki çekişme yedi yıl sürdü ve bu yıllar boyunca Bayan Bollinger kaybettiğinden daha fazla galip geldi. Liseden mezun olduğunda, konuşurken bana bakmakta zorlansa da sohbete benzer bir şeyler yürütebilen bir kardeşim vardı.

“Belki senin üniversitede olduğunu sanıyordum” dedi Jeremy, her bir sözcüğü konveyör bandına özenle yerleştirir gibi kesik kesik telaffuz ederek.

“Seni görmeye geldim” dedim.

“Ah, tamam” Jeremy dönüp filmini seyretmeye devam etti.

“Annem aradı” dedim. “Bir toplantısı varmış, bir süre eve gele-meyecek.”

Jeremy'ye yalan söylemek çok kolaydı. Herkese güvenen mizacı aldatma, hilekârlık gibi şeyleri anlamasını imkânsız kılıyordu. Yalan söylememin sebebi ona kötü davranmak değildi, sadece gerçeğin içerdiği karmaşıklık ve nüanslara girmeden olayları ona açıklayabilmektir. İlk detoksa girdiği sefer annemin bir toplantıya gittiği yalanını uydurmuştum. O günden itibaren, ne zaman Kızılderili kumarhanelerinden birine kaçsa ya da geceyi bir herifin evinde geçirse Jeremy'ye annemin toplantısı olduğunu söyledim. Jeremy bunların ne toplantısı olduğunu hiç sormadı, neden bazılarının birkaç saat diğerlerinin günlerce sürdüğünü, bu toplantıların neden aniden çıktığını hiç merak etmedi.

“Bu toplantı biraz uzun sürecek” dedim. “O yüzden birkaç gün benimle kalman lazım.”

Jeremy televizyon seyretmeyi bırakıp bakışlarını yerde gezdirmeye başladı, kaşlarının arasında ince bir yarık oluştu. Benimle göz teması kurmak-doğallıkla yapabildiği bir iş değildi-için güç topladığını sezebiliyordum. “Belki, burada kalıp annemi beklerim” dedi.

“Burada kalamazsın. Yarın okula gitmem gerekiyor. Seni benim eve götürmem lazım.”

Verdiğim cevap duymak istediği şey değildi. Gözüme bakmaya çalışmaktan vazgeçmesi kaygısının artmakta olduğunu bir işaretiydi. “Belki sen burada kalırsın, sabah okula gidersin.”

“Derslerim üniversitede. O da buradan iki saat uzakta. Burada kalamam, Ahbap.” Sakin ama katıydım.

“Belki burada kendi başıma kalırım.”

“Burada kalamazsın Jeremy. Annem gelip seni almamı söyledi. Birkaç gün bende kalırsın.”

Jeremy sol başparmağını yumruk yaptığı sağ elinin parmakları üzerinde gezdirmeye başladı. Bu, dünyası anlamını tamamen yitirdiğinde yaptığı bir hareketti. “Belki burada bekleyebilirim.”

Kanepeye, Jeremy’nin yanına oturdum. “Çok eğlenceli olacak” dedim. “Sadece sen ve ben. DVD oynatıcıyı da yanımıza alırız. İstedığın filmi seyredersin. Bir çanta dolusu film götürürüz.”

Jeremy gülümsedi.

“Ama annem birkaç gün olmayacak, o yüzden benim eve gelmen lazım. Tamam mı?”

Jeremy bir süre yoğun biçimde düşündü. “Belki *Karayip Korsanları*’nı da götürebilirim?”

“Elbette” dedim. “Çok eğleneceğiz. Tıpkı bir macera gibi. Sen Kaptan Jack Sparrow olursun, ben de Will Turner. Ne dersin?”

Jeremy kafasını kaldırıp bana baktı ve en sevdiği Kaptan Jack Sparrow taklidini yaptı: “Bugünü her zaman Kaptan Jack Sparrow’u neredeyse yakaladığın gün olarak hatırlayacaksın!” Sonra yanakları kıpkırmızı olana kadar güldü, ben de Jeremy ne zaman bir espri yapsa güldüğüm gibi onunla beraber güldüm. Birkaç çöp torbası buldum, birini kıyafet ve DVD’lerle doldurması için Jeremy’ye verdim ve annemin kefaletle çıkamama ihtimaline karşı, yanına yeteri kadar kıyafet ve film aldırardım.

Yola çıkarken iş ve ders programımı düşünüyor, Jeremy’ye göz kulak olmamı sağlayacak boşluklar bulmaya çalışıyordum. Üstüne üstlük rahatsız edici düşünceler beynimde uçuşuyordu. Jeremy alışık ol-

madığı apartman dairemde yaşamının üstesinden nasıl gelecekti? Annemin kefaleti için gereken parayı nereden bulacaktım? Ve bir enkazı andıran bu ailede nasıl ebeveyn konumuna gelmiştim?

Düzenleme
Ny.özlem

3. BÖLÜM

İkiz Şehirlere dönüş yolunda kardeşimin gözlerinin ardında en-dişenin yükselip alçalışını izledim, olup biteni kavradıkça alnı bir kı-rışıyor bir gevşiyordu. Kilometreler tekerleklerimizin ardında erirken Jeremy de kendini maceramızın içinde daha rahat hissetmeye başla-dı ve sonunda aynı köpeklerin uyanıklığın uykuya yenik düştüğü anda yaptıkları gibi derin bir nefes vererek gevşedi. Jeremy-ranzamın alt katında uyuyan, on sekiz yıl boyunca odamı, dolabımı, şifonyerlerimi paylaştığım çocuk-yeniden benimle birlikteydi. Bir ya da iki gece hariç, ömrümüz boyunca birbirimizden hiç ayrılmamıştık. Ama ben, bir ay önce onu kaos içinde yüzen bir kadınla baş başa bırakmış ve kampüse taşınmıştım.

Kendimi bildim bileli annem ani ve şiddetli ruhsal değişimlere eğilimliydi-bir an oturma odasında gülüp dans ederken bir sonraki an mutfakta tabakları oraya buraya fırlatmaya başlayabilirdi-anladığım kadarıyla klasik bipolardı. Tabii ki bu teşhis annem doktora gitmeyi reddettiğinden hiçbir zaman resmiyet kazanmadı. Onun yerine, sanki hakikat dile getirilmediğinde yok olacakmış gibi hayatını kulaklarını tıkayarak yaşadı. Bu cadı kazanına gitgide artan ölçekte ucuz votka-içerideki çılgılığı yatıştıran ama dışarıdaki deliliği arttıran bir kendi kendini tedavi yöntemi-ekleyin, taşınırken arkamda ne tarz bir anne bıraktığımı kavrayabilirsiniz.

Aslına bakarsanız annem hep bu kadar kötü değildi. Daha önceki yıllarda annemin ruh halindeki savrulmaların, komşuları ve çocuk koruma hizmetlerini hayatımızın dışında tutabilen sınırları vardı. Hatta güzel zamanlar bile geçirdik. Üçümüzün birlikte Bilim Müzesine, Rönesans Festivaline, Valley Fair Lunaparkına gittiğini hatırlıyorum. İki basamaklı sayılarla çarpma yapmakta zorlandığımda matematik ödevimi yapmama yardım ettiğini hatırlıyorum. Bazen aramıza örülmüş duvarda bir çatlak bulabiliyorum ve onu bizimle gülerken hatta bizi severken hatırlayabiliyorum. Çabalarsam, dünyanın tüm ağırlığını onun sırtına yüklediği günlerde sıcak ve yumuşak bir anne olabildiğini anımsayabiliyorum.

Tüm bunlar büyükbabam Bill öldüğü gün değişti. O gün, anneme istikrar veren tek dizgin kopmuşçasına küçük üçlümüzün üzerine vahşi bir huzursuzluk çöktü. Dedemin ölümüyle annem sahip olduğu azıcık itidalden de vazgeçti ve kendini duygusal dalgalanmalara tamamen bıraktı. Daha çok ağlıyor, daha çok bağılıyor ve dünya onu ne zaman bunaltsa etrafa saldırmaya başlıyordu. Hayatının karanlık bucaklarını bulmaya ve onları bir nevi yeni olağan durum olarak kucaklamaya kararlı görünüyordu.

İlk kural değişikliği şiddet kullanmak konusunda oldu. Yavaş yavaş başladı ama zamanla beyni ne zaman çaydanlık misali fokurdamaya başlasa suratıma tokat atmayı alışkanlık haline getirdi. Büyüyüp tokatlarına karşı hassasiyetim azaldıkça hedefini kulağıma çevirdi. Bundan nefret ediyordum. Kimi zaman derdini anlatmak için tahta kaşık ya da sineklik sapı gibi aletler kullandığı oluyordu. Bir keresinde yedinci sınıftayken, güreş mayomu giydiğimde baldırlarımdaki morluklar görüldüğünden beni evde kalmaya zorlamış ve turnuvaya katılmama engel olmuştu. Uzun seneler boyunca Jeremy'yi muharebelerimizin dışında tutmuş, yılgınlıklarının acısını benden çıkartmayı tercih etmişti. Fakat zaman geçtikçe Jeremy'ye karşı da kontrolünü yitirmeye, bağırıp çağırmaya, küfretmeye başlamıştı.

Bir gün çok ileri gitti.

On sekiz yaşındaydım, liseden yeni mezun olmuştum. Eve geldiğimde annemi tastamam sarhoş ve öfke içinde Jeremy'nin kafası-

na lastik ayakkabıyla vururken buldum. Annemi tutup yatak odasına sürükledim ve yatağın üzerine fırlattım. Kalkıp bana vurmaya çalıştı. Bileklerinden yakalayıp döndürdüm ve tekrar yatağa ittim. İki kere daha bana saldırmaya çalıştı ama her seferinde yüzüstü yatağa düştü. Son denemesinde biraz soluklanmak için durakladı ve oracıkta sızdı. Ertesi sabah, sanki hiçbir şey olmamış, bir gece önceki çılgınlığını hatırlamıyormuş, küçük aile birimiz yıkılmanın eşiğinde değilmiş gibi davrandı. Ben de onunla beraber *mış* gibi yaptım ama biliyordum; biliyordum ki artık Jeremy'ye vurmakta sakınca görmediği bir noktaya gelmişti. Ayrıca üniversiteye gitmek için evden ayrıldığımda işlerin daha da kötüleşeceğini biliyordum. Bu düşüncelerle birlikte göğsüme bir sancı saplanıyordu. Annem nasıl baygınlığından sonra her şey yolundaymış gibi davrandıysa, ben de aynı şekilde bu düşünceleri içimde tozlanmayacakları kadar derinlere gömdüm.

Ama o akşam daireme doğru yoldayken hayat güzeldi. Jeremy ile arabada radyodan Twins maçını dinledik-en azından ben dinledim. Jeremy spikeri duyuyordu ama oyunun bir dakikasını bile takip edemiyordu. Yol boyunca çene çaldım ve ona maç hakkında anlamadığı şeyleri açıkladım. Jeremy nadiren cevap veriyordu, verdiği de sohbete sanki daha önce başka bir odadaymış da yeni gelmiş gibi dalıveriyordu. Kampüs yakınlarında I-35 karayolundan ayrıldığımızda Twins, Cleveland'ı perişan etmekle meşguldü. İkinci yarıda, sekizinci atışa kadar dört sayı yapmışlar ve altı-dört öne geçmişlerdi. Her sayıda sevinçle haykırıyordum, Jeremy de beni taklit edip heyecanıma kahkahalarla gülüyordu.

Eve varınca, Jeremy'yi elinde çöp torbasıyla ikinci kattaki daireme çıkardım. Maç bitmeden televizyonu açıp Twins'in maçı bitiren son sayısını seyretmek için tam vaktinde kapıdan içeri girdik. Jeremy'ye bir beşlik çakmak için elimi havaya kaldırdım. Ama o kendi etrafında yavaş yavaş daireler çiziyor, dairemin küçüklüğünü kabullenmeye çalışıyordu. Mutfak ve oturma odası tek bir mekânın karşılıklı iki tarafındaydı. Yatak odası, içindeki tek kişilik yataktan ancak bir nebze daha büyüktü. Ayrıca dairenin, en azından kendi duvarları içinde tuvalet yoktu. Jeremy daireyi tarıyor, bakışları sanki gizli bir tuvalet kapısını ortaya çıkaracakmış gibi aynı bölgeyi tekrar tekrar kat ediyordu.

“Belki tuvalete gitmem gerekiyor” dedi Jeremy.

“Gel” dedim elimle işaret ederek, “Sana göstereyim.”

Tuvalet dairemin dış kapısının karşısındaydı. Ev, 1920’lerdeki bebek ölüm oranlarını geride bırakacak süratte doğum yapan, büyük, yüzyıl başı ailelerinden biri düşünülerek inşa edilmiş; 1970’lerde zemin katta bir adet üç odalı, üst katta ise iki tane birer odalı daire olacak şekilde bölünmüştü. Üst kattaki dairelerden yalnızca biri kendi tuvaletine sahip olacak kadar büyüktü. Neticede, dik ve dar merdivenleri çıkınca hemen sağdaki kapı, dairemin; soldaki tuvaletimindi. Merdivenlerin tam karşısındaki kapıysa bahsettiğim diğer bir artı bire aitti.

Çöp torbalarının birinin dibinden Jeremy’nin diş fırçasını ve aromalı diş macununu buldum ve koridorun karşısındaki kapıya yöneldim. Jeremy beni güvenli bir mesafeden takip ediyordu. “Burası banyo” dedim. “Eğer girmen gerekiyorsa kapıyı kilitle.” Kilidi nasıl döndüreceğini gösterdim. Tuvalete girmektense koridorun güvenli mesafesinden inceledi. “Belki eve geri dönmeliyiz dedi.”

“Dönemeyiz Ahbap. Annem toplantıda. Unuttun mu?”

“Belki, şimdi evdedir.”

“Şimdi evde değil. Birkaç gün evde olmayacak.”

“Belki evde mi diye aramalıyız.” Jeremy başparmağını yeniden parmak eklemlerine sürtmeye başladı. Kaygısından belli belirsiz bir titremenin yeşermekte olduğunu görebiliyordum. Onu sakinleştirmek için elimi omzuna koymak istedim, ama bu Jeremy’nin tepkisini artırmaktan başka bir işe yaramazdı. Onun otizmi böyleydi.

Jeremy merdivenlere döndü, oldukça dik olan merdivenlerin eğimini kafasında tartarken başparmağını elinin arkasına daha da sertçe bastırmaya, parmak eklemlerini hamur gibi yoğurmaya başladı. Merdivenlerle arasına girdim. Benden beş santim daha uzun en az 10 kilo daha ağırdı. On dört yaşına girdiğinde hem boy hem kilo hem de yakışıklılık açısından beni geçmişti: Onun altın rengi saçları İskandinav bukleleriyle kıvrır kıvrır, benim kirli kumral saçlarımsa eğer bir miktar jöleyle ehlileştirmesem diken gibiydi. Kare şeklindeki çenesinin ucunda çocuksu bir gamze vardı, benim çenemse sıradan bir çeneydi; gülümsediğinde gözleri okyanus mavisiyle parıldardı, benimkilerse

otomat kahvesini andıran bir elaydı. Tüm fiziksel avantajlarına rağmen hep “küçük” kardeşim olarak kalmıştı ve dolayısıyla sözümü dinlemeye meyilliydi. Ondan bir basamak aşağıda durup ellerim kollarında, dik-katini merdivenlerden tekrar daireme çevirmesini sağlamaya çalışarak yavaşça geri döndürdüm.

Arkamda, basamakların dibinde, dış kapının açılıp kapanışını ve bir kadına ait ahenkli ayak seslerini duydum. Bir aydır kapımın önünden her geçtiğinde duyduğumdan, bu adımların sahibi kim biliyordum. İsmi posta kutusunun üzerindeki etiketten öğrendiğim kadarıyla L. Nash’ti. Boyu bir altmış kadardı, kısa siyah saçları kayalara çarpıp dans eden sular gibi yüzünü sarmalıyordu; gözleri simsiyah, burnu bir peri kızınıninki gibiydi ve kesinlikle dost canlısı değildi. Koridorda ve merdivenlerde defalarca karşılaşmıştık. Hoşbeş etmeye çalıştığım zamanlarda kibarca gülümser, uygun cevabı verir ama kesinlikle durmazdı –her seferinde sohbet girişimlerimi kaba görünmeksizin atlatmak için elinden geleni yapardı.

Merdivenlerin ortasında durup bana baktı. Jeremy’nin kollarından tutmuş, gitmesine fiziksel olarak engel oluyordum. Jeremy, L. Nash’i görünce hareket etmeyi bıraktı, bakışlarını yere dikti. Ben geçebilmesi için kenara çekildim. L. Nash yanımdan geçerken adeta sahanlığın duvarları daraldı, banyo sabunu ve bebek pudrasının hoş kokusu burnumu nazıkçe okşadı.

“Selam” dedim.

“Selam” diye cevap verdi, bir kaşını kaldırıp kapısına kalan birkaç adımı yürürken. Bir şeyler daha söylemek istedim o yüzden aklıma gelen ilk aptalca şeyi yumurtlayıverdim.

“Göründüğü gibi değil” dedim. “Biz kardeşiz.”

“Evet” dedi anahtarını kilidin içinde döndürürken. “Eminim bu replik Dahmer’in⁶ de işine yaramıştır.” Evine girip kapıyı kapattı.

Hazırcevaplığı karşısında dilim tutulmuştu. Ben de zekice bir laf oturtmak istemiştım ama zihnim paslı bir kilit gibi tutukluk yapmıştı. Jeremy benim gibi L. Nash’a bakmamıştı. Merdivenlerin başında sakın

6. Jeffrey Dahmer. Seri katil ve tecavüzcü (21 Mayıs 1960 - 28 Kasım 1994) –çn.

sakin duruyordu. Acil durum geçmiş, gözlerindeki inadin yerini yorgunluk almıştı. Dişlerini fırçalaması için onu banyoya soktum, sonra yatak odasına götürdüm ve filmi seyredebilmesi için televizyonu yanına taşıdım. Sonra bir battaniye alıp kanepeye uzandım.

Jeremy'nin seyrettiği filmin sesini duyabiliyordum. Aşına diyaloglar ve müzik ona ninni gibi geliyor, zihnini yeni ortamın güvensizliğinden uzaklaştırıyordu. Merdivenlerin başındaki dramatik olaya rağmen bu kadar iyi uyum sağladığı için onu takdir etmem gerekirdi. Yeni bir diş fırçası ya da değişik marka bir mısır gevreği gibi rutinindeki en ufak değişiklikler bile Jeremy'nin tüm dengesini altüst etme ihtimali taşıyordu. Ama işte burada, ev dediği yerin yarısından daha küçük, kendi tuvaleti bile olmayan ve daha önce hiç görmediği bir yerde, ömründe ilk defa ranza olmayan bir yatakta uyuyakalmıştı.

Akşam annemin olası telefon bombardımanına karşı telefonumu kapatmıştım ama şimdi cebimden çıkarıp açtım ve cevapsız aramaları kontrol ettim. 507 alan kodlu bir yerden yirmi bir arama yapılmıştı. Şüphesiz annem rehabilitasyon merkezinden aramıştı. Telefonumu kapatıp onu rehabilitasyonda ve gözaltında bıraktığım için-kararları veren ben olmasam da-bana bağırışını hayal edebiliyordum.

İlk dokuz sesli mesaj annemden:

“Joey, öz annene böyle davrandığına inanamıyorum-” [Sil]

“Joey, bunu hak etmek için ne yaptığımı bilmiyorum-” [Sil]

“Pekâlâ, artık sana güvenemeyeceğimi biliyorum-” [Sil]

“Biliyorum, korkunç bir anneyim-” [Sil]

“Joey, eğer telefona cevap vermezsen-” [Sil]

“Sen beni sevmiyorsun-” [Sil]

“Kusura bakma Joey. Keşke ölmüş olsaydım. Belki o zaman-” [Sil]

“Üniversiteye gidiyorum diye kendini bi bok mu sanıyor-” [Sil]

“Açsana şu siktiğimin telefonunu-” [Sil]

“Joe, Ben Hillview Manor'dan Mary Lorngren. Bay Iverson'la görüştüğümü bildirmek için aradım ve Bay Iverson, projen hakkında bilgi edinmek için seninle görüşmeyi kabul etti. Ne var ki henüz teklifine evet demediği konusunda net olmamı istedi. Önce seninle tanışmak istiyor. İstersen yarın Janet'i arayıp uğramak için uygun saatleri öğre-

nebilirsin. Misafirlerimizi yemek zamanlarında rahatsız etmek istemiyoruz. Janet'i ararsın. Hoşçakal."

Önce telefonu sonra da gözlerimi kapadım. Yanaklarım belli belirsiz bir gülümsemeyle kırıştı. Kendi öz annemi tekrar görme fikrinin, genç bir kızın hayatını düşünmeden bitirmiş, Minnesota'nın en berbat cehennem çukuru hapishanesinde otuz yıldan fazla hayatta kalmayı başarmış vahşi bir katille görüşme ihtimalinden daha dehşet verici olmasının garip ironisini özümstedim. Yine de rüzgârı arkamda hissediyordum, lehime olduğunu düşündüğüm ve bana İngilizce dersinden iyi bir not getirebilecek bir rüzgâr. Yelkenlerim doluyken, beni ödeve başlamakta alıkoyan ataleti yenebilirdim. Kanepede uzanırken bu rüzgârın aynı zamanda yıkıcı olabileceği hiç aklıma gelmedi. O gece nihayet uykuya daldığımda fazlasıyla rahattım, Carl Iverson'la görüşmemin kötü bir tarafı olmayacağına ve karşılaşmamızın hayatımı daha iyi -daha kolay yapacağına inanıyordum. Sonradan düşününce en hafif tabirle saftım.

4. BÖLÜM

Tutuklandığı sırada Carl Iverson'ın ayağında ayakkabı yokmuş. Biliyorum, çünkü yalın ayak polis arabasına götürülürken çekilmiş bir fotoğrafını buldum. Elleri arkadan kelepçeliydi ve omuzları öne çökmüştü, yanmış kulübe enkazının yanından geçerken bir pazusundan sivil kıyafetli bir dedektif, diğerinden üniformalı bir memur tutuyordu. Iverson'm üzerinde basit bir beyaz tişört ve mavi kot pantolon vardı. Dalgalı, koyu renk saçları sanki polisler onu yatağından kaldırmış gibi bir yana yatmıştı.

Fotoğrafı Minnesota Üniversitesi Wilson Kütüphanesinin derinliklerinde bulmuştum, bazıları Amerikan Devrimi günlerinden kalma, binlerce gazetenin mikrofilmlerde saklandığı, cam duvarlı bir arşiv odasıydı. Buradaki gazete makaleleri, kütüphanenin geri kalanım dolduran kahraman ve ünlülerin öykülerinden farklı olarak sıradan insanlar-sessiz halk-hakkındaydı ve kulak arkasında kurşun kalem taşıyan, ülserli adamlar tarafından yazılmışlardı. Bu sıradan insanlar herhalde hikâyelerinin onlarca hatta yüzlerce yıl yaşayacağını ve benim gibi biri tarafından okunacağını hayal edemezlerdi. Arşiv odasında adeta bir tapınak havası vardı. Milyonlarca ruh, küçük şişelere doldurulmuş parfümler misali mikrofilmlere tıktırılmış halde bir anlık bile olsa yeniden hissedilmek, tadılmak ve teneffüs edilmek için özlerini birilerinin serbest bırakmasını bekliyordu.

İşe Carl Iverson'ın ismini internette aratarak başladım. Binlerce sonuç çıktı. Ama bir sitede temyiz mahkemesi kararına atıfta bulunan adli belgeden yapılmış bir alıntı buldum. Hukuk jargonunu anlamasam da cinayetin işlendiği tarihi öğrendim: 29 Ekim 1980. Ayrıca öldürülen kızın isminin baş harflerini de buldum: C.M.H. Bu kadarı hikâyeyi gazetelerde bulmama yeterdi.

Görevden göreve hızla atlıyordum, kardeşimin hayatımdaki beklenmeyen varlığı beni hızlı ve verimli olmaya zorluyordu. Hayatıma ilgilenmek zorunda olduğum bir konu daha eklenmesi beni biraz telaşlandırmaktan fazlasını yapmıştı. Kendimi Jeremy'yi düşünürken ve evde her şeyin yolunda olup olmadığını merak ederken buldum. Annemin kefalet duruşması cumaya kadar yapılır mıydı? Cuma akşamı Mollys'de çalışmam gerekiyordu ve işe gidip Jeremy'yi yalnız bırakmak istemiyordum. Hafta sonundan önce Jeremy'yi Austin'e geri yollamak zorundaydım. Eğer bir kez daha işi asarsam Molly beni kesin kovardı.

O sabah okula gitmeden önce Jeremy'yi uyandırmış, bir tabak mısır gevreği hazırlamış, televizyonu oturma odasına geri taşıyıp uzaktan kumandanın nasıl çalıştığını tekrar göstermiştim. Jeremy on sekiz yaşındaydı, kendi mısır gevreğini hazırlayamayacak değildi elbette, ama evime aşına olmaması onu muhtemelen sersemletecekti. Jeremy tanımadığı bir dolabın kapağını açıp yemek aramaktansa aç kalmayı yeğlerdi. O günkü dersleri asmayı düşündüm, ama atalet içinde zaten fazlasıyla zaman yitirmiştim. Jeremy'nin sevdiği DVD'lerden birkaç tanesini çıkardım ve ona bir iki saat içinde döneceğimi söyledim. Kısa bir süre için sorun çıkmayacağını düşünüyordum, yine de endişem geçen her dakika daha da artıyordu.

Mikrofilm raflarına gidip 29 Ekim 1980 tarihli *Minnesota Tribune* bobinini buldum, okuyucuya taktım ve haberi bulmak için ilk sayfayı taradım. Yoktu. Diğer sayfalara geçtim ama cinayetle, en azından isminin baş harfleri C.M.H olan on dört yaşında bir kızın cinayetiyle ilgili bir haber bulamadım. Gazeteyi baştan sona okudum. Hiçbir şey yoktu. Sandalyeme yaslandım, sağ elimi saçlarımin arasından geçirdim, mahkeme belgesindeki tarihin yanlış olduğunu düşünmeye başlamıştım ki

dank etti. Hikâye ertesi günün gazetesinde olmalıydı. Bir sonraki günün nüshası için makarayı ileri sardım. 30 Ekim 1980'in büyük haberi Honduras ve El Salvador arasında imzalanmış barış antlaşmasına dair yarım sayfa uzunluğunda bir makaleydi. Onun hemen altında aradığım haberi buldum: Kuzeydoğu Minneapolis'te öldürüldükten sonra yakılmış bir kızın hikâyesi. Haber bir yangın fotoğrafının yan sütununda aşağı doğru uzuyordu. Fotoğraf tek arabalık bir garaj büyüklüğündeki bir kulübeye su sıkarak itfaiyecileri gösteriyordu. Alevler çatının en az üç metre yukarısına uzanıyordu. Görünüşe bakılırsa fotoğraf çekildiğinde itfaiye işe daha yeni başlamıştı. Makale şöyleydi:

Pierce Sokağı yangınında insan kalıntıları bulundu

Minneapolis Polisi, kuzeydoğu Minneapolis'in Windom Park mahallesinde, yanmış bir müştemilatın enkazında kömürleşmiş insan kalıntıları bulununca soruşturma başlattı. İtfaiye, Pierce Sokağı 1900'lü numaraların bulunduğu adadaki yangın ihbarına saat 16:18'de müdahale etmek üzere olay mahalline geldiğinde kulübe alevler içindeydi. İtfaiye yangınla mücadele ederken polis civardaki evleri boşalttı. İtfaiye Şefi John Vries müfettişlerin yıkıntılar içinde kömürleşmiş bir ceset bulunduğunu söyledi. Ölen kişinin kimliği henüz belirlenemedi. Polis cinayet ihtimalini değerlendiriyor.

Makale maddi zararın tahmini ve komşuların reaksiyonu gibi önemsiz detaylarla birkaç paragraf daha sürüyordu.

Sayfanın bir nüshasını yazdırıp bobini döndürerek bir sonraki günün gazetesine geçtim. Öncekinin devamı niteliğinde bir makalede polisin bulunan cesedin on dört yaşındaki Crystal Marie Hagen'a ait olduğunu belirlediği yazıyordu. Ceset fena halde yanmıştı ve yetkililer Hagen'ın yangın çıkmadan önce ölmüş olduğundan şüpheleniyorlardı. Yanan kulübe, Crystal'ın annesi Danielle Hagen; üvey babası Douglas Lockwood ve üvey kardeşi Dan Lockwood'la beraber yaşadığı evin tam yanındaydı. Annesi muhabirlere, kulübenin enkazında bir ceset bulun-

duğu haberi yayıldıktan kısa süre sonra Crystal'ın kaybolduğunu fark ettiklerini söylemişti. Crystal'ın kimliği dış kayıtlarından kesin olarak doğrulanmıştı. Makale, otuz iki yaşındaki Carl Iverson'm sorgulanmak üzere gözaltına alındığı notuyla bitiyordu. Iverson, Crystal Hagen'ın yan komşusu ve cesedin bulunduğu kulübenin sahibiydi.

Yalın ayak Iverson ve kollarından tutan iki memurun fotoğrafını bu makalenin yanında buldum. Okuyucunun yanındaki düğmeleri kullanarak fotoğrafı büyüttüm. Iverson'ın tişört ve kot pantolonuna tezat olacak şekilde iki polis de palto ve eldiven giymişlerdi. Üniformalı memur bakışlarını fotoğrafçının ardındaki bir şeye dikmişti. Gözlerindeki bir parça hüzünden, kızlarını öldürüp yakan canavarın tutuklanışını seyretmekte olan Crystal Hagen'ın ailesine bakıyor olabileceğini düşündüm. Sivil kıyafetli polisin ağzı sanki Carl Iverson'a bir şeyler söylüyormuş, hatta bağıriyormuş gibi açıktı ve çenesi hafifçe eğilmişti.

Resimdeki üç adamdan yalnızca Carl Iverson objektife bakmıştı. Yüzünde ne görmeyi umduğumu bilmiyorum. Bir cinayet işledikten sonra kendini nasıl taşırsın? Cesedi yaktığın kulübenin kömür karası enkazının yanından geçerken kasıla kasıla mı yürürsün? Bir kayıtsızlık maskesi takınıp kalıntıların yanından sanki köşedeki bakkala süt almaya gidiyormuş gibi mi geçersin? Yoksa yakalandığının, özgürlüğünün son kırıntılarını teneffüs ediyor olduğunun ve ömrünün geri kalanını bir kafeste geçireceğinin bilincine varıp korkuyla kafayı mı yersin? Carl Iverson'ın yüzünü yakınlaştırdığımda fotoğrafçıya bakan gözlerinde gurur, sahte sükûnet veya korku görmedim. Gördüğüm şey şaşkınlıktı.

5. BÖLÜM

Eski apartmanlara sinen bir koku vardır; çocukken annemin evini ziyarete gelenlerde etkisini fark ederdim. Çürümenin kötü kokusu suratlarına açıkça çarptığında hissettikleri o bir anlık fesat, burnun seğirmesi, göz kapaklarının titremesi, çenenin içe çekilmesi. Küçükken tüm evlerin küf koktuğunu sanırdım. Kokulu mumlar ya da taze pişmiş ekmek değil, kirli lastik ayakkabılar ve yıkanmamış bulaşıklar gibi. Ortaokula geçtiğimde ne zaman kapıya biri gelse kendimi utanç içinde başka yöne bakarken bulurdum. Büyüyüp kendi dairemi tuttuğumda yaşlı kedi değil yaşlı ahşap kokan bir ev bulacaktım.

O gün gelip çattığında anladım ki bunu elimdeki bütçeyle yapmak kolay değildi. Yaşadığım üç katlı binanın döşeme tahtalarından yukarı rutubet üfleyen eski bir mahzeni vardı ve tüm yapıyı çamur ve çürümüş tahta karışımından doğan keskin bir kokuyla dolduruyordu. Kokunun en yoğun hissedildiği nokta binanın ana giriş kapısında, posta kutularının olduğu yerdi. Girişin sağında daireme çıkan merdivenler, solunda ise Yunan aile Kostasların oturduğu zemin kat dairesinin kapısı vardı. Kimi zaman Kostaslarda pişen yemeklerin baharatlı zengin aroması kapıdan sızar, mahzen kokusuna karışır ve duyuları boğardı.

Dairemi temiz tutmaya bilhassa özen gösteriyordum. Haftada bir elektrik süpürgesini çalıştırıyor, her yemekten sonra bulaşıkları yıkıyordum, taşındığımdan beri geçen kısa süre içinde bir defa toz al-

mışlığım bile vardı. Neresinden bakarsan bak bir temizlik hastası sayılmazdım, sadece dairemin kendi doğal entropi haline teslim olmasına müsaade etmeyi reddediyordum. Hatta eve döndüğümde elma-tarçın kokusuyla karşılanmak için prizlerden birine otomatik bir oda spreyi takacak kadar ileri gittim. Ama o gün eve döndüğümde dikkatimi çeken yapay elma kokusunun hoşluğu değil, ismini yalnızca L. Nash olarak bildiğim kız ve Jeremy'nin kanepemde yan yana oturmuş kıkırdıyor olmalarıydı.

"İşte buna ironi denir" dedi L. Nash.

"İşte buna ironi denir" diye tekrarladı Jeremy. Ve sonra ikisi de kahkahaya boğuldular. Bu cümle Jeremy'nin *Karayip Korsanları* filminde en sevdiği repliklerden biriydi. Jeremy genelde yaptığı gibi kanepenin ortasına, televizyonun tam karşısına oturmuştu. Ayak tabanları yerde, sırtını dik olarak kanepenin arkasına yaslamış, ellerini eğer huzursuzlanma ihtiyacı doğarsa diye kucagında kavuşturmuştu.

L. Nash kanepenin köşesine bağdaş kurmuştu, üzerinde bir kot pantolon ve mavi bir süveter vardı. Jeremy'le birlikte gülerken uçuşan koyu renk gözlerinde en ufak bir ağırlık yoktu. Koridor karşılaşmalarımızda yanımdan geçerken dudaklarındaki üstünlükü yukarı kıvrılmayı saymazsak onu gülerken hiç görmemiştim. Şimdiyse gülüşü onu dönüştürmüş gibiydi, sanki boyu uzamış ya da saç rengini değiştirmiş falan gibi. Yanaklarındaki gamzeler ortaya çıkmıştı, dudakları beyaz dişlerinin önünde sanki daha kırmızı, daha yumuşaktı. Tanrım, çok hoş bir kızdı.

Jeremy ve L. Nash sanki pijama partisini bölen bir ebeveynmişim gibi bana baktılar. "Merhaba?" dedim, şaşkınlığımı ele veren bir tonla. Gerçekte söylemek istediğimse "Jeremy, L. Nash'i daireme getirip kanepeme oturtmayı nasıl başardın?" idi.

L. Nash yüzümdeki şaşkınlık ifadesini görmüş olacak ki açıklama yaptı. "Jeremy televizyonla ufak bir sorun yaşıyordu" dedi. "Ben de yardım etmek için geldim."

"Televizyonla sorun mu?" dedim.

"Belki televizyon çalışmadı" dedi Jeremy, suratı olağan durgun ifadesine bürünürken.

“Jeremy yanlış düğmeye basmış” dedi L. Nash “Yanlışlıkla giriş düğmesine basmış.”

“Belki yanlış düğmeye bastım” dedi Jeremy.

“Kötü olmuş, Ahbap” dedim. Aynı hatayı kendim de birkaç sefer yapmıştım, yanlışlıkla girişi DVD’den VCR’a çeviren düğmeye basmış, ekranın bir anda, Jeremy için cehennem benzeri bir şey olması gereken, gürültülü, beyaz bir statikle infilak etmesine sebep olmuşum. “Peki, nasıl oldu da... Yani kim?”

“Belki Lila düzeltti” dedi Jeremy.

“Lila” dedim, ismin dilimin ucunda biraz daha kalmasına müsaade ederek. L. demek ki Lila’yımış. “Ben Joe, görüyorum ki kardeşim Jeremy’le tanışmışsınız.”

“Evet” dedi Lila, “Jeremy ve ben şimdiden iyi arkadaş olduk.”

Jeremy dikkatini tekrar filmine çevirdi, artık Lila’yla arkasındaki duvarla ilgilendiğinden daha fazla ilgilenmiyordu. Gerizekâlının teki olduğumdan–bir dışının varlığıyla daha da beterleşen bir durum–bir sonraki hamlemin Lila’yı Jeremy’den kurtarmak olması gerektiğine karar verdim. Onu yetişkinlerin masasına davet edecek, ince zekâm ve cazibemle etkileyecek, ayaklarını yerden kesecektim. En azından planım buydu.

“Bir seri katil olmadığımı şaşırdın mı?” dedim.

“Seri katil mi?” Lila bana baktı, şaşıracak.

“Dün akşam... Sen... Bana Jeffrey Dahmer dedin.”

“Ah! Unutmuştum” dedi yarım bir gülümsemeyle. Mizah girişimim hedefi tutturamayınca konuşacak yeni bir konu bulmak için çabaladım. “Peki, televizyon tamir etmediğin zamanlarda ne yapıyorsun?” diye sordum.

“Üniversitede okuyorum.” Sözcükler ağzından bunu zaten gayet iyi bildiğimi vurgulayacak şekilde yavaş yavaş döküldü. Merdivenlerde elimizde okul kitaplarıyla defalarca karşılaşmıştık. Açılışım her ne kadar yavan olsa da ilerleme kabul edilmeliydi, çünkü ilk gerçek sohbetimizi ediyorduk. Sık sık apartmana giriş ve çıkışlarımanın zamanını ona rastlayabilmek için ayarlıyordum –en azından tedirgin edici görünmeyecek ölçüde– ve şu ana kadarki tüm girişimlerim aşılması imkânsız

bir duvara toslamıştı. Ama işte buradaydık ve sohbet ediyorduk, sırı Jeremy yanlış düğmeye bastı diye.

“Jeremy’ye yardım ettiğin için teşekkür ederim” dedim. “Gerçekten sağ ol.”

“Komşular ne için var?” dedi ayağa kalkarken.

Gitmeye hazırlanıyordu, bense gitmesini istemiyordum. “Sana minnetimi göstermeme izin ver” dedim. “Belki seni yemeğe falan götürebilirim.” Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz ağırlaşır aşağı düştüler.

Lila bir eliyle diğerini tuttu. Omuzlarını silktiler ve “Sorun değil” dedi. Sevimliliği pili bitmekte olan bir oyuncak gibi soldu, gözlerinin hafifliği kayboldu, gamzeleri yok oldu. Sözlerim tadını kaçırmıştı. “Ben artık gideyim” dedi.

“Gidemezsin.”

Kapıya yöneldi.

“Yani gitmemelisin” dedim. Sesim niyet ettiğimden çok daha ilgiye muhtaç çıkmıştı. “Yaptığın iyilik karşılıksız kalmamalı.” Kapıya doğru ilerledim yolunu yarı kapatarak, “En azından öğle yemeğine kal.”

“Derse yetişmem gerek” dedi. Yanımdan geçerken omzu hafifçe koluma sürtündü. Sonra kapının önünde durakladı. Belki davetimi değerlendiriyordu. Belki de benimle oyun oynuyordu. Ya da belki -muhtemelen- hiç duraklamamıştı ve hayal gücüm bana oyun oynuyordu. Ben tabii ki ihtiyatsızlığı tercih ederek ısrar ettim.

“En azından seni evine kadar geçireyim” dedim.

“İki buçuk metre ötede.”

“Daha çok üç metre gibi.” dedim, onu koridora doğru takip edip kapıyı arkamdan kapatarak. Sıkıcı geyik muhabbetimin faydasız olduğunu anlayıp taktik değiştirerek samimi olmayı denemeye karar verdim.

“Jeremy için yaptıklarına minnettarım” dedim. “Biraz şey olabiliyor... Çocuk gibi. Yani o...”

“Otizmli mi? Evet, biliyorum. Aynı durumda bir kuzenim var. Jeremy’ye çok benziyor.” Lila kapısına yaslandı, tokmağı çevirdi.

“Akşam yemeğine bize gelir misin?” dedim paldır küldür, inceliğe benzeyen her şeyi lime lime ederek. “Teşekkür olarak. Spagetti yapacağım.”

Lila dairesine girdi ve gözlerime bakmak üzere döndü. Yüzü birden ciddileşti. “Bak Joe!” dedi. “İyi birine benziyorsun ama ben akşam yemeği peşinde değilim. Şu an değil. Şu an hiçbir şey peşinde değilim. Sadece-”

“Hayır hayır, anlıyorum” diye sözünü kestim. “Sadece sormak istedim. Kendim için değil. Jeremy için” dedim yalan söyleyerek. “Evden uzak olmak onun için kolay değil, seni sevmişe benziyor.”

“Gerçekten mi?” Lila gülümsedi. “Sadece bana yemek pişirebilmek için kardeşini böyle sömürecek misin?”

“Komşular ne için var?” dedim gülümseyerek.

Kapıyı kapatmaya başlamıştı ama teklifimi kafasında çevirirken tereddüt etti. “Tamam” dedi. “Tek bir yemek, hepsi o kadar –Jeremy için.”

6. BÖLÜM

Kapıdan girdiğimde Janet, Hillview Manor'un resepsiyonisti, bu sefer bana gülümsedi. Bay Iverson'ın uyku ve yemek programını öğrenmek için önceden aramak işe yaramıştı. Janet bana saat iki civarında gelmemi söylemiş, ben de saat tam ikide oraya varmıştım. İçeri adımımı atar atmaz umduğum üzere Mentholatum⁷ kokusundan bir duvara tosladım. Yamuk peruklu yaşlı kadın kapıdaki nöbetini hâlâ sürdürüyordu. Yanından geçerken beni fark etmedi bile. Evden çıkmadan Jeremy'yi kanepeye oturtmuş, filmini başlatmış ve uzaktan kumandada hangi düğmelere basıp hangilerine basmaması gerektiğini tekrar göstermiştim. Eğer her şey yolunda giderse-ve tabii Iverson kabul ederse-ödevim için bir ön çalışma hazırlayacak vaktim olabilirdi.

"Selam Joe." Janet ayağa kalktı ve resepsiyondan çıkıp bana doğru yürümeye başladı.

"Zamanlamam iyi mi?" diye sordum.

"Olabileceğinin en iyisi. Bay Iverson kötü bir gece geçirdi. Pankreas kanseri korkunç bir şey."

"Görüşme yapabilecek durumda mı?"

⁷ Vicks, Ben-gay benzeri, kas ve eklem ağrılarını ve soğuk algınlıklarında bronşları rahatlatmak için kullanılan mentol kokulu reçetesiz bir merhem -çn.

“Şu an iyi. Muhtemelen biraz yorgun. Karnındaki ağrı bazen alevleniyor ve sadece birkaç saat dinlenebilsin diye yatıştırıcı vermek zorunda kalıyoruz.”

“Radyasyon tedavisi ya da kemoterapi falan görmüyor mu?”

“Görebilirdi sanırım, ama artık geldiği noktada faydası olacağını zannetmiyorum. Kemoterapinin en çok yapacağı, kaçınılmazı biraz geciktirmek olur. Tedavi istemediğini söyledi. Onu anlayabiliyorum.”

Janet benimle bekleme salonuna yürüdü; tekerlekli sandalyesinde oturmuş, binanın arka yüzündeki pencereden dışarıyı seyreden bir adamı işaret etti. “Her gün orada oturup pencereden dışarıyı seyreliyor. Neye baktığını Tanrı bilir, çünkü bakacak hiçbir şey yok. Orada öylece oturuyor. Bayan Lorngren önünde demir parmaklıklar olmayan bir manzaranın onu büyülediğini düşünüyor.”

Kafamda yarı yarıya Bay Iverson’ı diğer huzurevi sakinlerinin güvenliği için tekerlekli sandalyeye deri kayışla bağlanmış bir canavar ya da büyük kötülükler yapmaya muktedir soğuk ve delici bakışlı bir ruh hastası olarak hayal etmiş veya kötü şöhretli bir caninin talepkâr mevcudiyetine sahip olacağını düşünmüştüm ama bulduğum şey bunların hiçbirisi değildi. Carl Iverson, eğer doğru hesaplıyorsam, altmışlarının ortasında olmalıydı. Karşımda duran adama bakınca Janet’in hata yapıp beni yanlış kişiye götürdüğünü düşündüm. Birkaç tutam uzun, ince telli saç, kafasının tepesinden sarkıyordu; sivri kemikler çökük avurtlarının yanından dışarı fırlamıştı; sarıya çalan ince derisinin kapladığı boynu o denli zayıftı ki tek elimle kavrayabileceğime emindim. Boyunda şahdamarının üzerinden geçen ciddi bir yara izi vardı, bir deri bir kemik kollarında ne kas ne de yağ olduğundan kemiklerin üzerinde tendonlar seçilebiliyordu. Nerdeyse kolunu kaldırıp güneşe tutsam aynı bir yaprak gibi içinden geçen tüm damar ve kılcal damarları görebilecektim. Yaşını bilmiyor olsam seksen civarında tahmin ederdim.

“Dördüncü evre” dedi Janet. “Olabileceğinin en kötüsü. Rahat ettirmeye çalışıyoruz ama yapabileceklerimiz sınırlı, morfin verebiliriz ama istemiyor. Sağlıklı düşünememektense acıya katlanırım daha iyi diyor.”

“Ne kadar vakti var?”

“Eğer Noel’e kadar dayanırsa ne âlâ” dedi. “Bazen onun için üzülüyorum, ama sonra kim olduğunu hatırlayınca–neler yaptığını, öldürdüğü kızı ve o kızcağızın yaşayamadığı tüm o şeyleri düşünüyorum; erkek arkadaşlar, aşk, evlenip aile kurması... Eğer onu öldürmeseydi senin yaşında çocukları olabilirdi. Ne zaman Carl için üzülsem aklıma bunlar geliyor.”

Telefon çaldı ve Janet telefona bakmak üzere resepsiyona döndü. Geri gelir ve beni tanıştırır umuduyla birkaç dakika bekledim. Janet dönmeyince temkinli adımlarla katil Carl Iverson’dan geriye kalanlara doğru yaklaştım.

“Bay Iverson?”

“Evet?” dedi, dikkatini pencereden seyrettiği kurumuş Banks çamının gövdesinden aşağı seğırtten sıvacı kuşundan bana çevirerek.

“İsmim Joe Talbert” dedim. “Sanırım Bayan Lorngren size benden bahsetti.”

“Ah ziyaretçim... Gelmiş” dedi Carl yarı fısıltıyla, cümlesinin ortasında hırıltılı bir nefesle duraklayarak. Kafasıyla yanındaki koltuğu işaret etti. Oturdum. “Demek akademisyen sensin.”

“Yok” dedim “Akademisyen değil, sadece öğrenciyim.”

“Lorngren’e bakılırsa...” Bir acı dalgasını savuşturmak için gözlerini sıkıca kapadı. “Diyor ki... Hikâyemi yazmak istiyormuşsun.”

“İngilizce dersi için bir biyografi yazmam gerekiyor.”

“Öyleyse...” dedi bir kaşını kaldırıp, bana doğru eğilerek. Suratı çok ciddiye. “En aşikâr soru: neden ben? Ne vesileyle bu onura layık oldum?”

“Hikâyenizi etkileyici buluyorum.” Aklıma gelen ilk şeyi söylerken kelimeler samimiyetsizlikle yankılandı.

“Etkileyici? Ne açıdan?”

“Her gün insanın karşısına...” Cümleyi bitirmenin kibar bir yolunu aramak üzere kendimi durdurdum: bir katil, çocuk tecavüzçüsü? Çok ağır olurdu. “Hapse girmiş biri çıkmıyor” dedim.

“Kendini tutma Joe” dedi, sanki nefesi tükenmesin diye kelimelerini dikkatlice yayarak.

“Efendim?”

“Benimle hapse girdiğim için değil, Hagen cinayeti yüzünden ilgileniyorsun. Bu sebeple buradasın. Söylemende sakınca yok. Notlarını yükseltmene yardımcı olacak, değil mi?”

“Aklımdan geçmedi desem yalan olur” dedim. “Yani öyle bir şey... Birini öldürmek, demek istediğim, işte, her gün karşılaşılan bir şey değil.”

“Muhtemelen düşündüğünden daha sık oluyordur” dedi. “Bu binada büyük olasılıkla adam öldürmüş on-on beş kişi vardır.”

“Bu binada sizden başka on katil daha olduğunu mu düşünüyorsunuz?” diye sordum.

“Cinayetten mi bahsediyorsun, öldürmekten mi?”

“Bir fark var mı?”

Bay Iverson soruya kafa yorarken cevabını arıyormuş değil de bana söyleyip söylememeye karar vermeye çalışıyormuş gibi pencereden dışarı baktı. Cevap vermeden çenesindeki minik kasların birkaç defa seğirdiğini gördüm. “Evet” dedi. “Fark var. İkisini de yaptım. Hem öldürdüm hem cinayet işledim.”

“Fark nedir?”

“Güneşin tekrar doğmasını umut etmekle bir daha hiç doğmamasını umut etmek arasındaki fark.”

“Anlamıyorum” dedim. “Ne demek bu?”

“Tabii ki anlamıyorsun” dedi. “Nasıl anlayabilirsin ki? Hâlâ bir çocuksun. Baba parasıyla bira içen ve kız peşinde koşan bir üniversite bebesi, derslerinden geçer not almaya çalışıyorsun ki bir iş bulmak zorunda kalmadan birkaç sene daha geçirebilesin. Büyük olasılıkla dünyada cumartesi akşamına bir hatun ayarlayabilecek miyimden daha büyük bir derdin yok.”

Sıska ihtiyarın dinçliği beni hazırlıksız yakalamıştı ve dürüst olmam gerekirse sinirlendirmişti. Evde sinir krizi geçirmekten yalnızca kumandanın yanlış düğmesine basmak kadar uzak olan Jeremy’yi düşündüm. Nefes alırken yardım isteyip, verirken doğduğum güne lanet okuyan hapisteki annemi düşündüm. Üniversiteye paramın yetmesiyle yetmemesi arasında yürüdüğüm o ince çizgiyi düşündüm ve bu cansız, yargılayıcı moruğu tekerlekli sandalyesinden aşağı itmek istedim.

Göğsümde yükselen öfkeyi hissettim ama Jeremy'ye karşı sabrımı yitirdiğim zamanlarda yapmayı öğrendiğim üzere derin bir nefes aldım ve geçmesini bekledim.

“Hakkımda hiçbir şey bilmiyorsunuz” dedim. “Nereelerde yaşadım, nelerle uğraşmak zorunda kaldım hiçbir fikriniz yok. Buraya gelebilmek için hangi bokların içinden geçtim, haberiniz yok. Hikâyenizi anlatırsınız ya da anlatmazsınız, o sizin bileceğiniz iş. Ama beni yargılamaya kalkmayın.”

Ayağa kalkıp gitme isteğime karşı koyabilmek için oturduğum koltuğun kollarını kavradım. Iverson önce sıkılmaktan eklemleri beyazlamış ellerime, sonra gözlerime baktı. Tek bir kar tanesinden daha hafif, belli belirsiz bir gülümseme yüzünü sıyırdı. Onaylayarak başını salladı. “İyi” dedi.

“İyi olan ne?”

“Hikâyesinin tamamını bilmeden bir insanı yargılamanın yanlış olduğunu anlıyor olman iyi.”

Almamı istediği dersi anlamıştım ama cevap veremeyecek kadar öfkeliydim.

Devam etti. “Hikâyemi birçok insana anlatabilirdim. Hapisteyken mektuplar alıyordum. İnsanlar yaşadıklarımı para kazanabilecekleri bir şeye dönüştürmek istiyorlardı. Hiçbirini cevaplamadım çünkü aynı şeyleri yüz farklı kişiye anlatsam yüzü de farklı yazacaktı. Bu yüzden eğer sana tüm gerçeği anlatacaksam kim olduğunu bilmem gerekiyor. Yalnızca geçer not peşinde koşan bir serseri olmadığından, bana karşı dürüst ve hikâyemi başkalarına anlatırken adil olacağından emin olmalıyım.”

“Bunun sadece bir ev ödevi olduğunu anlıyorsunuz değil mi?” dedim. “Büyük olasılıkla hocamdan başka kimse okumayacak.”

“Bir ayda kaç saat olduğunu biliyor musun?” diye sordu Carl gelişigüzel.

“Eminim hesaplayabilirim.”

“Kasım ayında 720 saat var. Ekim ve Aralıkta 744'er saat var.”

“Tamam” dedim, nereye varmaya çalıştığını açıklamasını umarak.

“Anlayacağın Joe, hayatımın geri kalanını saatlerle sayabiliyorum. Eğer bu saatlerin bazılarını sana ayıracaksam vaktime degeceğinden emin olmam lazım.”

Hiç bu açıdan düşünmemiştim. Janet, Carl’ın Noel’i göremeyeceğini düşünüyordu. Eylülün son haftasına giriyorduk, demek ki Carl’ın yaklaşık üç ayı kalmıştı. Kafamda kaba hesabı yapınca anladım. Janet haklıysa Carl Iverson’ın üç bin saatten daha az ömrü kalmıştı. “Sanırım anlıyorum” dedim.

“Pekâlâ, söylediğim şu: sana karşı dürüst olacağım. Soracağın her soruyu yanıtlayacağım, özü sözü bir derler ya işte öyle olacağım. Ama sınırlı vaktimi boşa harcamayacağını bilmem gerek. Sen de bana karşı dürüst olmalısın. Tüm istediğim bu. Yapabilir misin?”

Bir saniye düşündüm. “Tamamıyla dürüst olacak mısınız? Her şey hakkında?”

“Tamamen.” Carl anlaşmamızı mühürlemek üzere elini uzattı. Elini sıktım. İnce derisi altında el kemiklerinin bir torbadaki misketler gibi birbirlerine çarptığını hissettim. “Peki” dedi Carl, “Neden baban ya da annen hakkında yazmıyorsun?”

“Annem pek güvenilir değildir diyelim.”

Carl bana bakmayı sürdürdü, devam etmemi bekliyordu. “Dürüstlük, hatırladın mı?” diye sordu.

“Tamam. Dürüstçe mi? Şu anda annem Austin’de rehabilitasyon merkezinde. Yarın çıkıyor olması lazım, sonra da alkollü araç kullanmaktan mahkemeye çıkana kadar hapiste olacak.

“Sanki anlatılacak bir hikâyesi varmış gibi duruyor.”

“Anlatan ben olmayacağım” dedim.

Iverson, anlıyorum manasında başını salladı. “Peki ya baban?”

“Hiç tanışmadım.”

“Büyükanne, büyükbaba?”

“Anneannem, annem ergenken ölmüş, dedem ben on bir yaşındayken öldü.”

“Nasıl öldü?” Sorarken esnerken göstereceği ihtiyattan fazlasını göstermemişti ama en derin yarama dokunmuştu. Kendimle bile yapmam mümkün olmayan bir konuşmanın kapısını aralamıştı.

“Burada konu ben değilim” dedim, sesimin keskin tonuyla aramıza mesafe koyarken. “Konu büyükbabam da değil. Konu sizsiniz. Sizin hikâyenizi öğrenmek üzere buradayım. Hatırladınız mı?”

Carl arkasına yaslandı ve ben suratımı tüm ifadelerden arındırmaya çalışırken beni süzdü. Gözlerimdeki suçluluğu ya da sıkılı çenemdeki öfkeyi görmesini istemiyordum. “Peki, damarına basmak istemiştim.”

“Damar falan yok. Hiçbir damarıma basmadınız” dedim, tepkim basit bir sabırsızlıktan kaynaklanıyormuş gibi davranmaya çalışarak. Konuyu değiştirmek için sordum. “Bay Iverson, izninizle bir şey sorabilir miyim?”

“Tabii.”

“Yaşayacak yalnızca birkaç ayınız kaldıysa, bu vakti benimle konuşarak geçirmeyi neden kabul edesiniz?”

Carl sandalyesinde kendini dikleştirdi, pencereden yolun karşısındaki apartmanların kuruyan çamaşırlar ve mangallarla darmadağın balkonlarına baktı. İşaret parmağını tekerlekli sandalyesinin koluna sürtüyordu, bana Jeremy’nin kaygılı olduğu zamanlarda başparmağını parmak eklemlerine sürmesini hatırlattı. “Joe” dedi sonunda. “Ölüm beyanı nedir bilir misin?”

Bilmiyordum ama şansımı denedim. “Ölmekte olan birinin yaptığı beyan mı?”

“Bir hukuk terimi” dedi. “Eğer bir adam katilinin ismini fısıldar ve ölürse bu iyi bir delil olarak kabul edilir çünkü ölen birinin ağzında bir yalanla ölmek istemeyeceğine dair bir inanış-bir anlayış vardır. Düzeltilemeyecek, hiçbir zaman itiraf edemeyeceğin bir günahattan daha büyük bir günah olamaz. Şöyle ki seninle yapacağımız bu konuşma... Benim ölüm beyanım. Yazdığının okunup okunmaması umurumda değil. Hatta yazıp yazmaman da umurumda değil.”

Carl dudaklarını büzdü, bakışlarıyla hemen önündeki manzaranın ötesinde bir şeyler aradı. Sesi hafifçe titreyerek “Kelimelerin ağızından çıkması gerekiyor. Yıllar önce gerçekte neler olduğunu anlatmam gerek. Yaptıklarım hakkındaki gerçeği birine söylemem gerek.”

7. BÖLÜM

O akşam başım heyecanla zonkluyordu. Ödevim için trajik bir konu temin etmiştim, üstüne üstlük akşam yemeğine Lila Nash ile randevum vardı. Peki, randevu demeyelim. Akşam yemeğe gelecek bir kız vardı. Böyle bir şey daha önce hiç olmamıştı. Şimdiye kadar randevular söz konusu olduğunda restoranlardan şaşmamıştım. Daha önce bir kıza hiç yemek pişirmemiştim, bir keresinde çok yaklaşmıştım ama lise yıllarımdaki tüm planlar gibi o da mahvolmuştu.

Ergenliğimde bir ara yakışıklı da çirkin de olmadığımı fark ettim. Arka planı oluşturan o geniş “eh işte” okyanusuna dâhildim. Yıl sonu balosuna beraber gitmek istediğin çocuğun başka biriyle gittiğini öğrendiğinde baloya birlikte gitmeye razı olduğun çocuktum ben. Bu durumla bir sorunum yoktu. Açıkçası yakışıklılığın bende ziyan olacağını düşünmüştümdür hep. Yanlış anlaşılmasın, lisede kız arkadaşlarım oldu ama Phyllis haricinde hiçbirisi birkaç aydan fazla sürmedi.

Phyllis benim ilk kız arkadaşımdı. Tıpkı bir denizşakayığı gibi kafasından her yöne saçılan kıvrır kıvrır saçları vardı. İlk öpüştüğümüz güne kadar biraz garip görüldüğünü düşünmüştüm. O günden sonra saçları bana gözüpek ve avangart görünmeye başlamıştı. Lise birinci sınıfta, eskimiş ergen flört yollarını takip ediyor, sınırları test ediyorduk. Köşe başlarına gizlenip kaçamak öpücükler, kafeteryada masanın altından el ele tutuşmalar, o zamanlar bana muhteşem şekilde heyecan

verici gelen benzeri tüm şeyler. Sonra bir gün annemle tanışmak istediğini söyledi.

“Benden utanıyor musun?” diye sordu Phyllis. “Ben sadece işine geldiğinde takılabileceğin biri miyim?” Ne kadar denesem de onu resmi bir tanışma için eve götürmeden kötü niyetli olmadığımı ikna edemedim. Şimdi geriye dönüp baktığımda, keşke ondan ayrılıp hıyarın teki olduğumu düşünmesine müsaade etseymişim diyorum.

Anneme o gün okuldan sonra Phyllis’i eve getireceğimi söyledim. O sabah ziyaret hakkında konuşabildiğim kadar konuştum ve o bir günün o bir saati boyunca davranışlarına dikkat edeceğini umdum. Tek yapması gereken bir saat için içten, aylık ve normal olmaktı. Bazen çok şey istiyorum.

Evin önüne geldiğimizde burnuma yemek kokusu çarptı, daha doğrusu mutfakta yanan yemek kalıntılarının kokusu. Phyllis yol boyunca gülümsemişti, eve yaklaştıkça gergin biçimde parmaklarını birbirine kavuşturmaya başlamıştı. Kapının önünde durdum. Annemin Kevin adında bir adama bağırdığını duydum. Kevin diye birini tanıımıyordum.

“Lanet olsun Kevin, şu an ödeyemem.” Kelimeleri ağzında yuvarladığını duyabiliyordum.

“İşte bu harika!” diye bağırdı bir erkek sesi: “Ben sana yardım edebilmek için taklalar atıyorum, sen tam ihtiyacım olduğunda beni satıyorsun.”

“Bir işte tutunamıyor olman benim kabahatim değil” diye bağırdı annem. “Beni suçlamayı kes.”

“Hayır ama paramın olmaması senin suçun” dedi. Benim seninki gibi faturaları ödeyecek gerzek bir çocuğum yok. Bana yüz dolar borcun var. O çocuk için sosyal yardım mı, her ne boks, aldığını biliyorum. O paradan öde borcunu.”

“Siktir git seni bok kafa. Çık evimden.”

“Param nerde?”

“Paranı vereceğim, şimdi defol.”

“Ne zaman? Ne zaman alacağım parayı?”

“Defol git, oğlum bir sürtükle eve gelecek birazdan, hazırlanmam lazım.”

“Paramı ne zaman alacağım?”

“Polisleri arayıp yine ehliyetsiz araba kullandığını ihbar etmeden çek git buradan.”

“Seni adi orospu.”

Kevin arka kapıyı çarpıp çıktığı sırada mutfakta yanan yemeğin dumanıyla yangın alarmı çığlık çığlığa harekete geçti. Phyllis’e baktım. Beyninin panjurlarını kapatmıştı kapatmasına, ama ileride kesinlikle kimi terapi seanslarının odak noktası olacak bu deneyime kendini kapatmak için biraz geç kalmıştı. Özür dilemek, açıklama yapmak ya da en temizi veranda döşemelerinin arasından süzülüp kaybolmak istedim. Onun yerine Phyllis’i omuzlarından tutup çevirdim, onunla köşeye kadar yürüdüm ve ona son kez güle güle dedim. Ertesi gün okulda benden sakınmaya özel bir özen gösterdi, ki bu da iyi oldu, çünkü o benden kaçmasa ben ondan kaçacaktım. Bu olaydan sonra hiçbir kız arkadaşım ile ilişkim iki aydan fazla sürmedi. Başka bir kız arkadaşımı daha annemle tanıştırmak üzere eve getirme utancını tekrar yaşayamazdım.

Lila’ya makarna yaparken Phyllis’i düşünüyordum. Ömrümde ilk defa eve bir kız davet edip kapıda beni neyin karşılayacağı hakkında endişelenmiyordum. Kaldı ki eve bir kız getirmiyordum, hazırlanmak için harcadığım onca zamana rağmen bu bir randevu sayılmazdı, saçım düzgün olsun diye dakikalarca taramış, ekstra deodorant ve azıcık parfüm sıkmış, hem “bak bana” hem “çok da umurumda değil” diyen kıyafetler seçmiştim. Hatta koridorun karşısındaki banyoda Jeremy’yi duş almaya zorlamıştım. Tüm bu çabalar bir stoper kararlılığıyla beni görmezden gelen bir kız içindi. Ama kahretsin ki çok hoş bir kızdı.

Lila saat yedide geldi. Üzerinde o sabah derse giderken giydiği kot pantolon ve kazak vardı. Merhaba dedi, makarna suyunu kaynatmakta olduğum mutfığa şöyle bir göz attı, sonra kanepede oturan Jeremy’nin yanına gitti.

“Bu akşamki film ne yakışıklı?” diye sordu.

Jeremy hafifçe kızardı. “Belki *Karayip Korsanları*” dedi.

“Mükemmel.” Lila gülümsedi. “O filme bayılırım.” Jeremy kumandayı televizyona doğru tutarken en budala gülümsemesiyle sırıttı ve Lila filmi başlatmak için uzaktan kumandanın düğmesine bastı.

Jeremy ve Lila kanepemde otururken garip bir kıskançlık duygusuna kapıldım ama tam da istediğim olmuştu. Jeremy'yi Lila'yı ikna etmek üzere kullanmıştım, beni değil onu görmeye gelmişti. Spagetti pişirme işime geri döndüm, arada bir Lila'yı gözlüyor, dikkatinin televizyonla sehpanın üstünde duran ödev kâğıtlarım arasında gidip geldiğini görüyordum.

"El Salvador'daki savaşı mı araştırıyorsun?" diye sordu.

"El Salvador'daki savaş mı?" dedim, omzumun üzerinden dönüp bakarak. Kütüphanede mikrofilmden yazdırdığım makaleyi okuyordu. "Burada El Salvador'la Honduras arasında imzalanmış barış antlaşmasıyla ilgili bir makale var."

"Ha o mu?" dedim. "Yok, bir altındaki sütuna bak."

"Kızla ilgili olan mı?" diye sordu.

"Evet, onu öldüren adamla görüşme yapıyorum."

Kütüphaneden kopyasını aldığım makaleleri teker teker okurken sessizleşti. Crystal Hagen'ın ölümüyle ilgili daha dehşet verici detaylarla ilgili bölümlere geldiğinde yüzünü acıyla buruşturdu. Makarnayı karıştırarak sabırla tepkisini bekledim. Sonra, "Şaka yapıyorsun değil mi?" dedi.

"Ne?"

Makaleleri karıştırmaya devam etti. "Bu psikopatla röportaj mı yapıyorsun?"

"Bunun nesi yanlış?" diye sordum.

"Her şeyi" dedi Lila. "Hapishanedeki bu bok çuvallarının insanları kendileriyle ilgilenmeleri için kerizleyebilmeleri beni hayrete düşürüyor. Tanıdığım bir kız cezaevindeki aşağılık bir herifle nişanlanmıştı. Adamın masum olduğuna, haksız yere hüküm giydiğine yemin ediyordu. İki yıl hapisten çıkmasını bekledi. Herif çıktıktan altı ay sonra kızı ölesiye dövüp hapse geri döndü."

"Carl hapiste değil" dedim, mahcup bir şekilde omuz silkerek.

"Hapiste değil mi? O kıza yaptıklarından sonra nasıl hapiste olmaz?"

"Bir bakımevinde kanserden ölmek üzere. Yalnızca birkaç ay kalmış" dedim.

“Peki, sen niye onunla röportaj yapıyorsun?”

“Biyografisini yazıyorum.”

“Hikâyesini mi yazıyorsun?” dedi, açıkça yargılayan bir ses tonuyla.

“İngilizce dersi için” dedim, neredeyse özür dileyerek.

“Ona şöhret kazandırıyorsun.”

“Sadece bir İngilizce dersi” dedim. “Bir öğretmen ve yirmi beş kadar öğrenci. Pek de şöhret sayılmaz.”

Lila kâğıtları sehpa geri koydu. Jeremy’ye baktı ve sesini alçalttı. “Sadece bir ders olması önemli değil. Asıl öldürdüğü kız hakkında bir hikâye hazırlamalısın ya da hapse girmeseydi öldüreceği kızlar hakkında. İlgiyi hak eden onlar, Iverson değil. Ondan sessizce kurtulmalı; mezar taşı, ağıt falan olmaksızın. O adama dair hiçbir hatıra kalmamalı. Sen hayat hikâyesini yazarak aslında var olmaması gereken bir işaret bırakıyorsun.”

“Kendini tutma” dedim. “Bana gerçekten ne düşündüğünü söyle.” Kaynayan sudan bir spagetti aldım ve buzdolabına fırlattım, dolabın kapısından sekip yere düştü.

“Ne yaptığını sorabilir miyim?” dedi yerde duran spagettiye bakarak.

“Spagetti pişmiş mi diye kontrol ediyorum.” dedim, konunun değişmiş olmasına sevinerek.

“Etrafa saçarak mı?”

“Eğer dolaba yapışır olmuştur demektir.” Eğilip makarnayı yerden aldım ve çöp kutusuna attım. “Bu spagetti daha tam olmamış.”

O sabah, Hillview’den ayrıldığımda İngilizce projem için ümitliydim. Iverson, Crystal Hagen’ın ölümüne dair hakikati söylemeye söz vermişti. Bana itiraf edecekti. Lila’ya anlatabilmek için bu akşam yemeğini iple çekmiştim. Lila yaptığım işten büyülenecek, heyecanımı paylaşacak, Carl hakkında her şeyi öğrenmek isteyecekti. Şimdi tepkisini gördükten sonra tek yapmak istediğim akşamın geri kalanında bu konudan sakınmaktı.

“Sana ne yaptığını anlattı mı, yoksa kendisine komplo kurulduğunu mu iddia ediyor?”

“O konu hakkında henüz tek kelime etmedi.” Dolaptan üç tabak alıp oturma odasındaki masaya yöneldim. Lila kalktı, aynı dolaptan üç bardak alıp beni takip etti. Sırt çantamı, çalışma notlarımı ve gazete makalelerini masadan kaldırdım. “Daha oraya gelmedik” dedim. “Şimdiye kadar bana Güney St. Paul’daki çocukluğundan bahsetti. Hmm... Şey... Babası bir nalbur dükkânı işletiyormuş, annesi de...” Hafızamı taradım. “Şehir merkezinde bir şarküteride çalışıyormuş.”

“Peki, bu adamın hikâyesini yazarken sana ne söylerse yazacak mısın?” dedi Lila, bardakları tabakların yanına koyarken.

“İkincil kaynaklarım da var dedim” dedim, mutfağa geri yürürken. “Ama yaptığı şeye gelince...”

“Yaptığı şey derken on dört yaşında bir kıza tecavüz edip onu öldürmesi ve sonra da cesedini yakmasından bahsediyorsun herhâlde?” diye ekledi Lila.

“Evet. O konuda başka kaynak yok. Bana söylediklerini yazmak zorundayım.”

“Sana bir sürü zıvalık anlatacak, sen de onları yazacaksın öyle mi?”

“Cezasını çekmiş zaten. Neden yalan söylesin ki?”

“Neden mi yalan söylesin?” dedi Lila inanamayarak. Mutfak tezgâhının ucunda durmuş, kolları gergin, parmakları açık, avuçlarını mutfak tezgâhına dayamıştı. “Kendini onun yerine koy. Zavallı bir kıza tecavüz ediyor, onu öldürüyor; sonra hapiste geçirdiği tüm o zaman boyunca her hücre arkadaşına, her gardiyana ve ona kulak veren her avukatı masum olduğunu söylüyor. Şimdi mi vazgeçecek? Gerçekten o kıızı öldürdüğünü kabul edeceğini mi düşünüyorsun?”

“Ama ölmek üzere...” dedim, bir spagettiye daha buzdolabına fırlatırken—bu sefer yapıştırarak.

“Bu benim savımın doğruluğunu kanıtlıyor, seninkinin değil” dedi Lila bir münazaracı edasıyla. “Sana küçük makalenı yazdırınca—”

“Biyografi—”

“Her neyse. Akademik çevrede onu kurban olarak gösterecek bir yazılı anlatı olacak.”

“Bana ölüm beyanında bulunmak istiyor” dedim, makarnayı süzgece dökerken.

“Sana nede bulunmak istiyor?”

“Ölüm beyanı... Öyle dedi. Kimse ağzında bir yalanla ölmek istemeyeceğinden gerçek olduğu kabul edilen bir beyan.”

“Bir katil olarak ölmektense bir yalancı olarak ölmek mi? İroniyi görebiliyorsun değil mi?”

“Aynı şey değil” dedim. Neden aynı şey olmadığı konusunda bir savım yoktu. Mantiğında bir açık bulamıyordum. Her döndüğüm köşe yeni bir çıkmaz sokağa açılıyordu. Ben de makarnayı masaya taşıyıp tabaklara dağıtarak yenilgiyi kabul ettiğimin işaretini verdim. Lila marinara sosu tavasını alıp beni takip etti. Sosu tabaklara koyarken ayakta durmuş sırtıyordu. “Bir fikrim var” dedi.

“Nerdeyse sormaya korkuyorum.”

“Bir jüri tarafından mahkûm edildi öyle değil mi?”

“Evet.”

“Demek ki bir mahkeme oldu.”

“Elbette.”

“Dava dosyasına bakabilirsin. Oradan ne olduğunu tam olarak anlayabilirsin. Dosyada tüm kanıtlar olmalı, yalnızca onun sana söyleyecekleri değil.”

“Dava dosyası mı? Bana verirler mi ki?”

“Teyzem St. Cloud’daki bir hukuk firmasında avukat sekreteri. O bilir.” Lila cebinden telefonunu çıkarıp teyzesinin numarasını bulmak üzere kişiler listesini taradı. Jeremy’ye yemeğe başlayabilmesi için peçete olarak kullanabileceği bir kâğıt havlu verdim.

“Dosya avukata değil, müşteriye ait öyle mi?” dedi. “Onu nereden öğrenebilirim? Hâlâ duruyor mudur? Bana e-posta atabilir misin? Harika. Çok teşekkürler. Kapatmam gerek. Tabii ki. Görüşürüz.” Lila telefonu kapadı. “Kolaymış” dedi bana dönerek. “Dosyasını avukatından alabilirmişsin.”

“Otuz yıl olmuş” dedim.

“Ama bir cinayet davasıysa, teyzem dosyayı saklamak zorunda olduklarını söyledi.” Gazete makalelerini elime alıp avukatının ismine rastlayana kadar karıştırdım. “John Peterson” dedim. “Minneapolisli bir kamu avukatı.”

“Tamam işte” dedi.

“Ama avukattan dosyayı nasıl alacağız?”

“İşin güzel yanı o” dedi. “Dosya avukata ait değil, Carl Iverson’a ait. Dosya Carl’ın ve isterse avukatı ona teslim etmek zorunda. Teyzem bana bir talep formu yollayacak. Carl imzaladığında o formla her kimi yollarsa dosyayı ona vermek zorundalar.

“O zaman tek yapmam gereken Carl’ın formu imzalamasını sağlamak mı?”

“İmzalaması gerek” dedi. “Aksi takdirde yalancının teki olduğunu anlarsın. Şayet o formu imzalamazsa yaptığı şeyi senden gizlemeye çalışan yalancı, katil piçin tekidir.”

8. BÖLÜM

Annemi bir önceki gecenin içki âleminden kalan kusmuklar saçlarına yapışmış halde sabah yataktan kalkarken; sarhoşluktan şehla, bir elinde ayakkabıları diğer elinde tomar edilmiş iç çamaşırlarıyla sendeleyerek eve girerken görmüştüm ama Mower İlçesi Mahkeme Salonuna üzerinde turuncu hapishane kıyafetleri, ellerinde kelepçeler, ayak bileklerinde zincirlerle ayaklarını sürüyerek girerkenki kadar acınası halde hiç görmemiştim. Üç gün boyunca yıkanmamak ve makyajsızlık, cildindeki pürüzleri ortaya çıkarmıştı. Dip boyası vakti uzun zaman önce gelmiş sarı saçları kepek ve yağdan ağırlaşmıştı. Ellerindeki kelepçelerin ağırlığı onu aşağı çekermişçesine omuzları öne düşmüştü. Mahkemeye gitmeden önce Jeremy'yi annemin evine bırakmışım.

Annem salona turuncu giymiş diğer üç kişiyle birlikte girdi. Beni görünce tahta korkuluklara doğru gelmem için eliyle işaret etti. O, korkuluğun bir tarafında rahat koltuklarıyla avukat masasının yanında, ben öbür tarafta tahta kilise sıralarıyla dolu salondaydım. Anneme doğru ilerlerken bir mübaşir elini kaldırarak turuncu kıyafetlilere silah ya da herhangi kaçak bir şey verebilecek kadar yaklaşmamam gerektiğini bildiren bir işaret yaptı.

Annem, “Kefaleti ödeyip beni çıkarmalısın” diye delirmiş gibi fırladı. Yakından, hapsolmanın stresini kan oturmuş gözlerinin altında ki yorgunluk torbalarında görebiliyordum. Günlerdir uyumamış gibiydi.

“Ne kadar para lazım?” dedim.

“Gardiyan büyük olasılıkla üç bin gerekir dedi. Yoksa hapiste kalacağım.”

“Üç bin!” dedim. “O para bana okul için lazım.”

“Hapiste kalamam Joey.” Annem ağlamaya başladı. “Bir sürü deli var. Bütün gece bağırıp duruyorlar. Uyuyamıyorum. Ben de yavaş yavaş kafayı üşütüyorum. Beni oraya geri yollama. Lütfen Joey.”

Konuşmak üzere ağzımı açtım ama ağzımdan hiçbir şey çıkmadı. Ona acıyordum –yani bu benim annem, bana hayat veren kadın. Ama ona üç bin dolar veririm yarıyıl ortasında param biterdi. Okulda kalma planlarım annemin en umutsuz anındaki görüntüsüyle savaş halindeydi. Konuşma yeteneğimi yitirmiştim. Ne söylesem yanlış olacaktı. Yargıç kürsüsünün ardındaki kapıdan salona giren iki kadın beni ikilemimden kurtardı. Mübaşir herkesi ayağa kalkmaya davet etti. Konuşmamızın kesintiye uğramış olmasına müteşekkir, derin bir nefes aldım. Hâkim salona girdi ve herkese oturmasını söyledi, mübaşir annemi diğer turuncu kıyafetlilerle beraber jüri için ayrılmış alanda oturmak üzere yönlendirdi.

Memur “tutuklular” olarak hitap ettiği davalıları kürsüye çağırdı. Dört davalıyı birden savunan kadın kamu avukatıyla hâkim arasında gidip gelen konuşmayı dinledim. Bana lisedeki beden eğitimi öğretmenlerimden biri öldüğünde katıldığım Katolik cenaze törenini hatırlatmıştı. Ayin, papaz ve kilise cemaati tarafından öylesine kanıksanmıştı ki, ezbere tören, biz dışarıdan bakanlara ruhsuz görünmüştü.

Hâkim: “İsminiz ... mı? ... da mı oturuyorsunuz? Haklarınızı anlıyor musunuz? Avukat Hanım, müvekkiliniz hakkındaki suçlamaları anlıyor mu?”

“Evet Sayın Hâkim, suçlamanın tamamının okunması hakkımızdan feragat etmek istiyoruz.”

“Nasıl ilerlemek istiyorsunuz?”

“Sayın Hâkim, sekizinci madde duruşmasından⁸ feragat edip müvekkilimin kişisel kefaletle serbest bırakılmasını talep ediyoruz.”

8. Minnesota eyaleti mahkemelerinde ikinci kez hâkim karşısına çıkmakla ilgili kuralları düzenleyen prosedür.

Ardından hâkim kefaleti belirliyor ve her davalıya iki seçenek sunuyordu: ya yüksek miktarda bir kefalet ödemek ya da bazı koşullara uymak kaydıyla daha düşük veya hiç kefalet ödememek.

Annem hâkim karşısına çıktığında aynı konuşmalar tekrarlandı, hâkim 3000 dolar kefalet belirledi ama sonra şöyle bir ikinci seçenek sundu. “Bayan Nelson, üç bin doları ödeyebilirsiniz ya da gelecek tüm duruşmalara gelmeye ve şu koşullara uymaya söz vererek kefaletsiz serbest kalabilirsiniz: avukatınızla iletişim halinde olmayı sürdüreceksiniz, kanunları ihlal etmeyeceksiniz, alkol kullanmayacak ve bulundurmayacaksınız. Alkol gözetim bilekliği taşıyacaksınız. Herhangi bir alkol kullanımı sizi tekrar hapse sokar. Bu koşulları anlıyor musunuz?”

“Evet Sayın Hâkim” dedi annem, bir Dickens romanından fırlamış gibi zavallı bir ruh rolüne tamamen bürünerek.

“Hepsi bu kadar” dedi hâkim.

Annem turuncu kıyafetlilerin sırasına geri döndü, hepsi ayağa kalkmış cezaevine geri dönmek üzere kapıya doğru yönelmişlerdi. Yanımdan geçerken annem bana Medusa’yı kışkandıracak bir bakış attı. “Cezaevine gel ve kefaletimi öde” diye fısıldadı.

“Ama anne, hâkim dedi ki-”

“Benimle tartışma!” diye tısladı annem mahkeme salonundan çıkarken.

“İşte... Geri döndü” diye mırıldandım kendi kendime. Mahkemedен çıkınca kaldırımda ne tarafa doğru gitmem gerektiğine karar vermek için durakladım, cezaevi ve annem için sola mı, doğrudan arabama gitmek için sağa mı? Hâkim kefaletsiz çıkabileceğini söylemişti, duymuştum. Tüm yapması gereken içmemektir. Adeta bir yılan zehri gibi damarlarımdan kötü bir his vücuduma yayılmaya başladı. Karar vermek için epey çabaladıktan sonra sonunda kaçma dürtümü bastırıp sola döndüm.

Cezaevine girerken kurşun geçirmez camın ardındaki memur hanıma ehliyetimi verdim, beni annemi getirecekleri bölmeden cam pencereyle ayrılmış küçük bir odaya yönlendirdi. Birkaç dakika sonra annemi getirdiler, ellerindeki ve ayaklarındaki zincirler çıkmıştı. Camın öbür tarafında bir sandalyeye oturup duvardaki siyah telefonun

ahizesini kaldırdı. Ben de daha önce bu ahizeyi kullanan binlerce talihsizi düşünüp yüzümü ekşiterek aynısını yaptım. Ahize yapış yapıştı.

“Kefaleti ödedin mi?”

“Kefalet ödememe gerek yok; kendin çıkabilirsin. Hâkim öyle dedi.”

“O lanet olası gözetim şeyini yapma şartıyla çıkabileceğimi söyledi. İzleme falan istemiyorum ben.”

“Ama bedavaya hapisten çıkabilirsin. Yalnızca içki içemezsin.”

“Gözetim falan istemiyorum!” dedi. “Yeteri kadar paran var, hayatında bir kez olsun bana yardım edebilirsin. Burada bir dakika daha dayanamayacağım.”

“Anne, yarıyılı ancak bitirebilecek kadar param var. Yapa-”

“Paranı geri vereceğim, Tanrı aşkına.”

Aynı teraneye geri dönmüştük. On altı yaşıma girdiğimde şehirdeki bir tamirhanede yağ değiştirme işi bulmuştum. İlk maaşımı yeni kıyafetler ve bir kaykay için harcayınca annem öyle bir kriz geçirmişti ki, üst komşular polisi aramışlardı. Sakinleştikten sonra beni bir banka hesabı açmaya zorlamıştı, reşit olmayan biri ebeveynsiz hesap açamayacağından hesaba onun ismi de yazılmıştı. İki yıl boyunca ne zaman arabası tamir gerektirse ya da kira parasını denkleştiremese hesabımdan hep geri ödeyeceği boş vaadiyle borç alırdı. Ama bir kere bile geri ödememişti.

On sekiz yaşıma girdiğimde banka hesabımı sadece kendi ismi-me aldım. Hesabıma doğrudan ulaşamayınca taktik değiştirerek hırsızlıktan şantaja geçti, çünkü onun evinde yaşıyor ve onun yemeğini yiyor olmam her ay hesabımdan yüzlerce dolar çekmesi için yeterli bir sebepti. Ben de her hafta maaşın bir kısmını ayırmaya başladım, boş bir kahve tenekesine koyup üniversite fonu olarak tavan arasındaki döşemenin altına sakladım. Annem hep para sakladığımdan şüphelendi ama hiçbir zaman ispatlayamadı, parayı hiç bulamadı. Kahve kutumdaki birkaç bin dolar onun kafasında onla katlandı. Bu paraya öğrenci kredileri ve üç kuruşluk bursumu da ekleyince minik zulam annemin kafasında küçük bir servete dönüşmüştü.

“Bir kefaletçi bulamaz mıyız?” diye sordum. “Böylece üç binin hepsini ödemek zorunda kalmazsın.”

“Onu düşünmedim mi sanıyorsun? Ben aptal mıyım? Teminat gösteremiyorum. Teminat olmadan benimle konuşmazlar.”

Kelimeleri yakından tanıdığım bir keskinlikte çıkıyordu. Haşın karakterini saçlarının kara diplerini görebildiğim netlikte görebiliyordum. Aynı sertlikte karşılık vermeye karar verdim. “Kefaletini ödeyemem anne. Ödeyemem. Eğer sana üç bin veririm, gelecek yarıyıl okula gidecek param kalmaz. Yapabileceğim bir şey yok.”

“Pekâlâ öyleyse...” Plastik sandalyesinin ardına yaslandı. “Ben buradayken Jeremy’ye bakman gerekecek, çünkü o lanet olası gözetimi kabul etmiyorum.”

İşte: elindeki son kozu oynuyordu, elinde kare as vardı. Beni yenmişti. Blöf yapıp Jeremy’yi Austin’de bırakacağımı söyleyebilirdim ama bunun yutulacak bir blöf olmadığını annem de biliyordu. Düşmekte olan bir kayanın şiddetiyle bakışlarını bana dikti. Gözleri sakın ve kıpırtısızdı, benimkilerse öfkeyle seğiriyordu. Jeremy’ye nasıl bakabilirdim? Onu yalnız başına bıraktığım iki saat içinde Lila tarafından kurtarılması gerekmişti. Üniversiteye gitmemin sebebi zaten bunlardan kurtulmaktı. Şimdi annem beni geri çekiyor, beni üniversite eğitimimle kardeşim arasında seçim yapmaya zorluyordu. Aramızdaki sağlamlaştırılmış camı aşıp boğazını sıkmak istedim.

“Bu kadar bencil olmana inanamıyorum” dedi. “Sana geri ödeyeceğim dedim.”

Bir öfke dalgası vücudumu kaplarken arka cebimden çek defterimi çıkardım ve yazmaya başladım. Çeki önce bizi ayıran kalın cama tutup sonra da yırtıp atma hayaliyle hafifçe gülümsedim. Ama içimde derinlerde gerçeği biliyordum. Ona ihtiyacım vardı -annesine ihtiyacı olan bir oğul olarak değil, şeytana ihtiyaç duyan bir günahkâr olarak. Bir günah keçisine ihtiyacım vardı, parmağımla işaret edip “Bunun sorumlusu sensin, ben değil” diyebileceğim birine. Kardeşimden sorumlu olmadığım, bunun annemin görevi olduğu vehmimi beslemeye ihtiyacım vardı. Jeremy’nin hayatını, bakımını altına süpürebileceğim bir halıya, kapağını sımsıkı kapatıp yalan olduğunu bile bile kendi kendime “Jeremy’nin ait olduğu yer burası”

diyebileceğim bir kutuya ihtiyacım vardı. Vicdanımı rahatlatmak için bu zayıf ihtimale ihtiyacım vardı. Başka türlü Austin'den ayrılmam mümkün değildi.

Çeki defterden ayırıp anneme gösterdim. Boş bir gülümsemeyle, “Teşekkür ederim tatlım. Sen bir meleksin” dedi.

9. BÖLÜM

Austin'den dönerken Hillview'a uğradım. Ödevimde biraz ilerleme kaydetmeyi ve Carl'a kamu avukatının ofisinden dosyasını çıkarmamı sağlayacak formu imzalatmayı umuyordum. Carl'ı ziyaret ederek zihnimi annemin göğsüme yerleştirdiği yanma hissinden uzaklaştırabileceğimi düşünmüştüm. Suçluluk duygusuyla ağır ağır, zar zor yürüyerek Hillview'dan içeri girdim. Sanki kıpırtısız bir güç, açıklanamaz bir çekim kuvveti beni geriye, güneye, Austin'e doğru çekiyordu. Üniversiteye kaçmanın beni annemin menzilinden çıkaracağını sanmıştım ama hâlâ yanı başındaydım, tünemiş olduğum dalda beni kolayca yakalayivermişti. Annemden - ve kardeşimden - kurtulmak için ne yapmam gerekiyordu? Onları geride bırakabilmek için ne çeşit bir bedel ödemem gerekiyordu. En azından bugün için fiyatın üç bin dolarlık kefalet parası olduğunu düşünüyordum.

Resepsiyonun önünden geçerken Janet gülümsedi. Huzurevi sakinleri, çoğu tekerlekli sandalyelerinde, yarılanmış bir oyundaki satranç taşları gibi öbekler halinde fuayede toplanmışlardı. Carl her zamanki yerinde oturuyordu. Tekerlekli sandalyesi pencereye dönük, karşı apartmanın balkonlarında asılı çamaşırları seyrediyordu. Bir ziyaretçisi olduğunu görünce Carl'ın yanına varmadan durdum. Yanında altmışlarının ortasında, diken diken kısa saçları rüzgârda salınan sazlar misali arkaya yatmış bir adam vardı; elini Carl'ın ko-

lunun üzerine koymuştu, konuşurlarken onun da yüzü pencereye dö-
nüktü.

Carl'ın yanındaki adamı sormak için resepsiyona geri yürüdüm. Janet birtakım evrak işleriyle uğraşıyordu. "Ah, o mu? O Virgil" dedi. "Soyadını hatırlayamıyorum. Şimdiye dek Carl'ın tek ziyaretçisi. Senin dışında."

"Akrabası mı?"

"Sanmam, galiba arkadaş. Belki hapiste tanışmışlardır. Belki de... Yani... Özel bir arkadaşdır."

"Carl'm öyle bir eğilimi olduğu izlenimi edinmemiştim" dedim.

"Otuz yıldır içerideydi. Mümkün olan tek eğilim o olabilir." Janet elini dudaklarının üzerine koydu ve ağzından kaçırıldığı günahkâr hazla kıkırdadı.

Ben de şakasına ortak olmak niyetiyle değil ama Janet'le aramı iyi tutmak adına gülümsedim. "Yanına gitsem sorun olur mu? Yani rahatsız etmek istemem, eğer..." Cümleyi nasıl bitireceğimi bilemediğimden yarım bıraktım.

"Bence git. Eğer rahatsızlık verirsen belli eder nasıl olsa. Carl eriyen bir kardan adama benziyor farkındayım, ama yine de onu hafife alma."

Carl'ın yanına döndüm. Öbür adamın söylediği bir şeye gülüyordu. Onu gülümserken hiç görmemiştim, gülümsemenin cildine verdiği gerginlik, ardında bıraktığı yılları ortaya çıkarmıştı. Beni görünce oyundan eve çağrılan bir çocuk gibi gülümsemesi soldu. "Bizimki geldi" diye iç geçirdi.

Carl'ın yanındaki adam garip bir umursamazlıkla bana baktı, sıkmam için elini uzattı. "Selam, *Bizimki*" dedi.

"Bazıları bana Joe der" dedim.

"Doğru. Yazar Joe."

"Aslına bakarsanız üniversite öğrencisi Joe" dedim. "Yazar değilim, yalnızca bir ödev hazırlıyorum."

"Ben de Virgil.... Boyacı" dedi adam.

"Badanacı mı, yoksa ressam mı?" diye sordum.

"Daha çok badanacı" dedi, "ev boyuyorum. Ama kendi zevkim için biraz tuval çalışması da yaptığım oluyor."

“Seni kandırmasına izin verme Joe” dedi Carl. “Virgil tam bir Jackson Pollock. Ama içindeki Pollock’un evleri boyarken ortaya çıkması büyük şanssızlık.” Carl ve Virgil güldüler, ama ben neye atıf yapıldığını tam olarak anlayamadım. Daha sonra, Jackson Pollock’u internette arayıp, iki yaşında bir çocuğun bir öfke nöbeti esnasında bir tabak spaghettiyle yaptığı izlenimi veren resimlerini görünce espriyi anladım.

“Bay Iverson” diye başladım.

“Carl” diye düzeltti.

“Carl, acaba şu formu imzalayabilir misin diye uğramıştım.”

“O nedir?”

“Muvafakatname. Böylece dava dosyanı görebileceğim” dedim tereddütle. “Biyografi için iki tamamlayıcı kaynağa ihtiyacım var.”

“Ah, delikanlı ona doğruyu söyleyeceğime inanamıyor” dedi Carl, Virgil’a. “İçimdeki canavarı saklayacağımı düşünüyor.”

Virgil başını salladı ve diğer tarafa çevirdi.

“Saygısızlık etmek için değil” dedim. “Sadece bir arkadaşım... Arkadaş da sayılmaz aslında komşum, eğer dava evraklarına bakarsam seni daha iyi anlayabileceğimi düşündü.”

“Arkadaşın daha fazla yanılıyor olamazdı” dedi Virgil. “Eğer Carl hakkında gerçeği öğrenmek istiyorsan en son bakacağın yer o mahkeme kayıtları olmalı.”

“Sorun değil Virg” dedi Carl. “Bence sakıncası yok. Zaten o dosya otuz senedir tozlanıyor, belki de çoktan kaybolmuştur.”

Virgil önce öne eğildi, sonra koltuğun kollarından güç alarak, olduğundan çok daha yaşlı bir adammış gibi yavaş yavaş ayağa kalktı. Pantolonundaki kırışıkları eliyle düzelttikten sonra yanındaki duvara yaslanmış duran ceviz bastonun yıpranmış sapını tuttu. “Bir fincan kahve alacağım. Sen de ister misin?”

Bana söylemediğini düşündüğümünden cevap vermedim. Carl dudaklarını büzüp kafasını hayır manasında iki yana salladı. Virgil tecrübeli ama gayri tabii bir yürüyüşle uzaklaştı. Sağ bacağı mekanik bir katılıkla bükülüp düzeliyordu. Pantolonunun paçasına, ayakkabılarının tam üzerine baktım ve bileğinin olması gereken yerde metalin apaçık parıltısını gördüm.

Carl'a döndüm, ona bir özür borçluymuşum, hikâyesini dosyasında yazanlarla karşılaştırmak isteyerek -ki yapmayı planladığım şey tam olarak buydu- ona yalancı demişim gibi hissediyordum.

"Kusura bakmayın Bay Iver- yani Carl. Hakaret etmek gibi bir niyetim yok."

"Dert etme, Joe" dedi Carl. "Virgil bana karşı bazen fazla korumacı olabiliyor. Uzun zamandır tanışıyoruz."

"Akraba mısınız?" diye sordum.

Carl biraz düşündükten sonra, "Evet, kardeş sayılırsınız... Silah arkadaşları." Gözlerini tekrar pencereye çevirdi, bakışları yanaklarındaki rengin çekilmesine sebep olan bir hatıradaki kayboldu. Bir an sonra "Kalem var mı?" diye sordu.

"Kalem?"

"Getirdiğin kâğıdı imzalamak için." Formu Carl'a uzattım ve imzalaması için bir kalem verdim. Kalem tutan elinin ince derisinin altından parmak eklemleri pörtlemişti. Kolu öylesine zayıftı ki, imzalar-ken her bir kasın kasılıp gevşediğini görebiliyordum. Kâğıdı bana geri verdi, katlayıp cebime koydum.

"Yalnız, bir şey var" dedi, kucağında duran parmaklarına bakarak. Kafasını kaldırmadan konuşmaya devam etti. "Dosyayı okuduğunda orada birçok şey göreceksin. Korkunç şeyler, benden nefret etmek istemene yol açacak şeyler, hatta benden kesinlikle nefret etmeni sağlayacak şeyler. Sadece okuyacağın şeyin hikâyesinin tamamı olmadığını bilmeni istiyorum."

"Biliyorum" dedim.

Bakışlarını karşı apartmanın balkonunda asılı rengârenk çamaşırlara çevirip "Hayır, bilmiyorsun" dedi yumuşak bir tonla. "Beni tanı-mıyorsun. Henüz." Cümlesini tamamlamasını bekledim ama pencere-den dışarı bakmaya devam etti.

Carl'ı hatırasıyla baş başa bırakıp dış kapıya doğru yöneldim. Virgil beni kapıda bekliyordu. Elini bana doğru uzattı, işaret ve orta parmağının arasında bir kartvizit vardı. Kartı aldım. Üzerinde *Virgil Gray Boya-Badana, Konut ve İşyeri* yazıyordu. "Eğer Carl Iverson'ı tanımak istiyorsan benimle konuşman lazım."

“Onu hapisten mi tanıyorsunuz?”

Virgil çileden çıkmanın eşiğindeymiş gibi duruyordu. Barlarda berbat işlerinden ya da sürekli dırdır eden karılarından şikâyet eden adamlarda sık sık duyduğum -siniri bozuk ama kabullenmiş- bir tonla konuştu. “O kızı Carl öldürmedi. Senin yaptığın şeyse tam bir zırvalık.”

“Ne?” dedim.

“Ne yaptığını biliyorum” dedi.

“Ne yapıyormuşum?”

“Sana söyledim: O kızı o öldürmedi.”

“Orada mıydınız?”

“Hayır, orada değildim. Ukalalık yapma.”

Şimdi siniri bozulma sırası bendeydi. Bu adamla daha yeni tanışmıştım, ama beni hakaret edebilecek kadar iyi tanıdığını zannediyordu. “Gördüğüm kadarıyla” dedim, “yalnızca iki kişi ne olduğunu biliyor: Crystal Hagen ve onu öldüren kişi. Bunun dışında herkes inanmak istediğini söylüyor.”

“O kızı öldürmediğini bilmek için orada olmama gerek yok.”

“Ted Bundy’e de inanan insanlar vardı.” Bunun doğru olup olmadığı hakkında en ufak fikrim yoktu ama kulağıma hoş gelmişti.

“O yapmadı” diye patladı Virgil. Kartın üzerindeki telefon numarasını işaret etti. “Beni ara. Konuşalım.”

10. BÖLÜM

Haftanın büyük bölümünü ve sekiz telefon görüşmesini kamu avukatının ofisinden Carl Iverson'ın dosyasını söküp çıkarabilmek için heba ettim. Önce sekreter isteğimi anlayana kadar epeyce zorlandım, anladıktan sonra da dosyanın muhtemelen yıllar önce imha edilmiş olduğu konusundaki fikrini paylaştı. “Ne olursa olsun” dedi, “her önümüze gelene cinayet dosyası teslim etme gibi bir yetkim yok.” Sonrasında tüm aramalarımı, bıraktığım mesajların sonsuzlukta kaybolduğu hissine kapıldığım baş kamu avukatı Berthel Collins'in telesekreterine yönlendirmeye başladı. Collins'in cevap vermediği beşinci gün dersleri asıp Minneapolis şehir merkezine gitmek üzere bir otobüse atladım.

Sekreter, şefinin meşgul olduğunu söylediğinde bekleyeceğimi söyleyerek telefonda fısıldadıklarını duyabileceğim kadar yakınına oturdum. Vakit geçirmek için dergileri karıştırıyordum, nihayet birine ‘hâlâ oyalanıyor’ diye fısıldadığını duydum. On beş dakika sonra yenilgiyi kabul edip beni Berthel Collins'in ofisine götürdü. Berthel Collins, kafasının üzerinde bir saçak taranmamış saçla, soluk benizli, koca burunlu bir adamdı. Berthel bir araba satıcısı edasıyla gülümseyerek elimi sıktı.

“Beni taciz eden delikanlı sensin demek.”

“Öyleyse mesajlarımı aldınız” dedim. Bir anlığına telaşlanmış gibi göründü ve sonra oturmam için sandalyeyi işaret etti.

“Takdir edersin, otuz yıllık dosyaları bulup çıkartmamız için her gün talep gelmiyor. Eski arşivler bu binada değil.”

“Ama dosya hâlâ sizde değil mi?”

“Evet, tabii ki” dedi, “bizde. Cinayet dosyalarını süresiz saklama zorunluluğumuz var. Dün buraya getirtmiştim. İşte tam orada.” Arkamdaki duvarın önünde duran koca bir evrak kutusunu işaret etti. Bu kadar çok evrak beklemiyordum. Belki bir klasör ama kesinlikle bir kutu değil. Tüm dosyayı okumanın ne kadar zaman alacağını hesaplamaya çalıştım, diğer ödevlerimin, sınavların ve laboratuvar projelerinin gerektirdiği süreyi de hesaba katınca birden başım dönmeye başladı. Tüm bunları yapacak vakti nereden bulacaktım? Dosyayı isteme fikrimden pişmanlık duymaya başlamıştım, bunun basit bir İngilizce ödevi olması gerekiyordu.

Cebimden muvafakat formunu çıkarıp Bay Collins’e uzattım. “Öyleyse bunu alıp götürebilir miyim?”

“Hepsini değil, yani şimdilik. Bazı dosyalar hazır. Teslim etmeden evvel notları ve müsveddeleri delillerden ayırtmamız gerekiyor.”

“Bu iş ne kadar sürer?” Minderin altındaki yayların kaba etime batmadığı bir pozisyon bulabilmek için oturduğum koltukta kaykıldım.

“Dediğim gibi birkaç dosya şimdiden hazır.” Gülümsedi. “İşi yapması için bir stajyer görevlendirdik, geri kalanı da oldukça yakında hazır olur. Bir iki hafta belki.” Collins odadaki diğer tüm koltuklardan bir on santim daha yukarıda duran ve çok rahat gözüken berjer koltuğunun arkasına yaslandı. Ben daha rahat bir pozisyon bulabilmek ve bacaklarıma biraz kan gitmesini sağlayabilmek umuduyla sandalyemde yeniden kaykıldım. “Her neyse, bu davaya olan ilgin nereden kaynaklanıyor?” diye sordu, bacak bacak üstüne atarken.

“Carl Iverson’ın hayatını ve o zamanlarda olanları merak ediyorum diyelim.”

“Ama neden?” diye sordu Collins gerçek bir samimiyetle. “Bu davada merak uyandıracak pek bir şey yoktu.”

“Davayı biliyor musunuz?”

“Evet, biliyorum” dedi. “O sene burada staj yapıyordum, hukuk fakültesinde üçüncü sınıftaydım. Carl’ın baş avukatı John Peterson

adli araştırmasını bana yaptırmıştı.” Collins durakladı, davanın detaylarını hatırlamaya çalışırken bakışları arkamdaki duvarda boş bir noktaya sabitlendi. “Carl’la cezaevinde birkaç kez görüştüm, mahkemesini de salondan izledim. İlk cinayet davamdı. Evet, onu hatırlıyorum. Kızı da hatırlıyorum, Crystal bir şey.”

“Hagen.”

“Doğru, Crystal Hagen.” Collins’in yüzü soğudu. “Fotoğraflar hâlâ gözümün önünde, mahkemedekiler yani. Daha önce hiç suç mahalli fotoğrafı görmemiştim. Gerçeği, televizyonda gösterdikleri gibi huzurlu falan değil, gözleri kapalı sanki uyuyormuş gibi. Yo, hiç öyle değil. Kızın fotoğrafları vahşi ve yürek buran cinstendi. O fotoğraflar hâlâ gözümün önünde.” Hafifçe ürperdi, sonra devam etti. “Anlaşma yapabilirdi, biliyorsun.”

“Anlaşma mı?”

“İtiraf pazarlığı. İkinci derece cinayet teklif ettiler. Sekiz senede şartlı tahliye hakkı kazanabilirdi. Kabul etmedi. Adam eğer birinci derece cinayetten hüküm giyerse ağırlaştırılmış müebbetle karşı karşıya, ikinci derece teklifini kabul etmiyor.”

“Kafamı kurcalayan bir konu var.” dedim. “Eğer ömür boyu hapse mahkûm olduysa nasıl tahliye olabilir?”

Collins öne doğru eğildi ve çenesini sıvazladı. “Ömür boyu illa ki ölene kadar manasına gelmez” dedi. “1980’lerde müebbet, şartlı tahliye hakkına sahip olmadan önce 17 sene yatman gerekir demekti. Sonra onu 30 sene yaptılar. Sonra tekrar değiştirip kaçırma ya da tecavüz şüphesinde işlenen cinayetleri şartlı tahliye kapsamından çıkardılar. Teknik olarak Iverson eski yasaya göre hüküm giymişti ama bunun bir önemi yok çünkü yasama, bir kere tecavüzcü katilleri sonsuza kadar cezaevinde tutmaya karar verince şartlı tahliye şansı aşağı yukarı buhar oldu sayılır. Doğrusunu söylemek gerekirse, mesajımı aldığımda Ceza İnfaz Kurumunun internet sitesinden Iverson’ın kayıtlarına baktım, çıktığını görünce şaşkınlıktan neredeyse yere düşüyordum.

“Kanserden ölmek üzere” dedim.

“Tamam, öyleyse” dedi. “Hapishane bakımı sorunlu olabiliyor.” Dudakları aşağı doğru kıvrıldı. Başını anlayışla salladı.

“Carl, Crystal Hagen’ın öldüğü akşam olanlar hakkında ne demişti?”

“Hiçbir şey” dedi. “Cinayet işlemediğini, öğleden sonra sızana kadar içtiğini ve hiçbir şey hatırlamadığını söyledi. Dürüst olmak gerekirse, savunmasına pek yardımcı olmadı. Orada öylece oturup davayı televizyon seyrederek gibi seyretti.”

“Masum olduğunu söylediğinde ona inandınız mı?”

“Benim neye inandığının bir önemi yok. Sadece bir stajyerdim. İyi mücadele ettik. Crystal’ın erkek arkadaşının yaptığını iddia ettik. Teorimiz buydu. Onu en son canlı gören oydu, fırsatı vardı, üstelik ortada bir tutku suçu vardı. Çocuk, Crystal’la yatmak istedi, kız hayır dedi, olaylar çığrından çıktı. Fena teori değildi: tabiri caizse sütçü beygirinden yarış atı çıkardık. Ama sonuçta jüri bize inanmadı, önemli olan tek şey o.”

“Suçsuz olduğuna inanan bazı insanlar var” dedim, Virgil’ı düşünerek.

Collins bakışlarını indirdi ve sanki kolayca kandırılabilir bir çocukmuşum gibi başını iki yana salladı. “Eğer o yapmadıysa, talihsiz piçin teki demektir. Kızın cesedi kulübesinde bulundu” dedi. “Kızın tırnaklarından birini arka verandasının merdivenlerinde buldular.”

“Tırnağını mı sökmüş?” diye sordum ürpererek.

“Takma tırnak, şu akrilik olanlardan. Yıl sonu balosu için birkaç hafta önce tırnaklarını yaptırmış. Savcı, Iverson cesedi kulübeye sürüklerken kırılmış olduğunu iddia etti.”

“Onu Carl’ın öldürdüğüne inanıyor musunuz?”

“Etrafta başka kimse yoktu” dedi Collins. “Iverson cinayeti işlemediğini söyledi, ama bir yandan da o akşama dair hiçbir şey hatırlamayacak kadar sarhoş olduğunu söyledi. Ockham’ın usturası durumu.”

“Ockham’ın usturası?”

“Her şeyin birbirine eşit olduğu ortamda genellikle en basit açıklamanın doğru olduğunu söyleyen bir prensip. Cinayet gibi suçlar nadiyen karmaşık olur ve çoğu katil zeki olmaktan oldukça uzaktır. Onunla tanıştın mı?”

“Kimle? Carl’la mı? Evet, formu imzaladı.”

“Doğru ya” dedi, aşikâr olanı göremediğinden duyduğu memnuniyetsizlikle kaşlarını çatarken. “Sana ne dedi? Masum olduğunu mu söyledi?”

“Dava hakkında henüz konuşmadık. Biraz ağırdan alıyorum.”

“Sanırım masum olduğunu söyleyecek.” Collins kalın elini saçlarının arasında gezdirince kafasından omzuna kepekler döküldü. “Ve söylediğinde sen de ona inanmak isteyeceksin.”

“Ama siz inanmıyorsunuz.”

“Belki o zamanlar inanıyordum. Emin değilim. Carl gibi adamlardan hiçbir zaman emin olamazsın.”

“Carl gibi adamlar?”

“Adam bir pedofil. Hiçkimse bir pedofil gibi yalan söyleyemez. En iyi yalancılar onlardır. Hiçbir dolandırıcı yalan söyleme konusunda bir pedofilin eline su dökemez.”

Collins’e boş bir ifadeyle baktım. Açıklamaya devam etti.

“Pedofiller aramızda yaşayan canavarlardır. Katiller, soyguncular, hırsızlar, uyuşturucu satıcıları, her zaman yaptıklarına bir bahane bulabilirler. Suçların çoğu, açgözlülük ya da kıskançlık gibi basit duygulardan ötürü işlenir. İnsanlar bu duyguları anlayabilirler. Bağışlamayız ama anlarız. Herkes öyle ya da böyle bu duyguları tatmıştır. Hatta birçok insan, eğer dürüstlerse, kafalarında bir suç tasarladıklarını, çözülmesi imkânsız cinayeti işleyip, yanlarına kâr kaldığını hayal ettiklerini itiraf edeceklerdir. Jüride bulunan herkes mutlaka öfke ya da kıskançlık hissetmiştir. Cinayet gibi bir suçun ardında yatan duyguyu anlayacaklardır, cezalandırma sebebi suçlunun bu duyguyu kontrol altında tutmamış olmasıdır.”

“Sanırım.”

“Şimdi bir pedofili düşün. Çocuklarla seks yapmak gibi bir tutkusu var. Bunu kim anlayabilir? Yaptığına bir bahane bulmasına olanak yok. Onlara takılacak kulp yok; pedofiller canavardır ve bunu bilirler. Ama itiraf edemezler, kendilerine dahi. Bu yüzden gerçeği saklarlar ve öyle derinlere gömerler ki, kendi yalanlarına inanmaya başlarlar.”

“Ama bazıları masum olabilir değil mi?” diye sordum.

“Eskiden davasına baktığım bir adam vardı...” Collins öne doğru eğildi, dirseklerini masasının üzerine bıraktı. “On yaşındaki çocuğunu taciz etmekle suçlanıyordu. Bu herif hikâyeyi çocuğun kafasına eski kahrının soktuğuna beni ikna etti. Yani ona tamamen inandım. Çocuğu paramparça edecek acımasız bir sorgu hazırladım. Davadan bir ay önce bilgisayardan çıkan adli sonuçlar geldi. Savcı beni makamına çağırıp bu gerizekâlinin tüm olayı videoya çekmiş olduğunu gösterdi. Her şey tam çocuğun anlattığı gibi olmuştu. Videoyu müvekkilime gösterdiğimde bebek gibi bağırarak ağlamaya başladı, çocuğuna tecavüz edip yakalandığı için değil, videodaki kişinin kendisi olmadığına yemin ediyordu. Savcı, orospu çocuğunun videosunu bulmuştu; yüzü, sesi, dövmeleleri, her şeyiyle ama o hâlâ videodaki adamın ona benzeyen biri olduğuna inanmamı istiyordu.

“Öyleyse pedofiliyle suçlanan tüm müvekkillerinizin yalan söylediğini mi varsayıyorsunuz?”

“Hayır, hepsinin değil.”

“Carl’ın yalan söylediğini varsaydınız mı?”

Collins sorunun cevabını düşünmek üzere bir müddet duraldı. “İlk başta Iverson’a inanmak istedim. Sanırım o zamanlar bu denli bıkkın değildim. Ama kanıtlar o kızı öldürdüğünü söylüyordu. Jüri öyle gördü, Iverson da hapse gitti.”

“Hapishanede pedofilleri dövdükleri falan doğru mu peki?”

Collins dudaklarını büzdü ve başını salladı. “Evet, doğru. Hapishanenin kendi besin zinciri var. İçkili araç kullanan müvekkillerim sorar ‘Niye bana takıyorlar? Sanki birini mi soydum?’ Soyguncular ve hırsızlar ‘Birini öldürmedim ya’ derler. Katiller ‘En azından pedofil değilim, bir çocuğa tecavüz etmedim ya’ derler. Iverson gibilerinse gidecek yeri yoktur. Onlardan kötüsü yoktur, bu da onları besin zincirinde en alta koyar. Daha da kötüsü Iverson, Stillwater Cezaevinde yattı. Daha kötüsünü düşünemiyorum.”

Artık boktan sandalyemde rahat bir pozisyon bulmaya çalışmaktan vazgeçmiş, büyük olasılıkla ofis ziyaretleri fazla uzamasın diye özellikle rahatsız tasarlandığını kavramıştım. Ayağa kalkıp bacaklarımın arkasını ovaladım. Collins de kalkıp masasının arkasından çıktı.

Kutudan iki dosya seçip bana uzattı. Birinin üzerinde *jüri seçimi* diye, rindeyse *hüküm* yazıyordu. “Bunlar hazır” dedi. “Sanırım dava dökümlerini de alabilirsin.”

“Dava dökümleri?”

“Evet. Birinci derece cinayet davaları otomatik olarak temyize gider. Mahkeme kâtibi dava esnasında söylenen her şeyin kelimesi kelimesine dökümünü hazırlar. Temyiz mahkemesinde de bir kopyası bulunduğundan bizim nüshamızı alabilirsin.” Collins kutudan altı yumuşak kapaklı cilt çıkardı, hepsini teker teker kollarımın üzerine dizdi. Kucağında otuz santimden yüksek bir kâğıt sütunu duruyordu. “Bu seni bir süre oyalar.”

Bay Collins beni uğurlarken kollarımda duran defter ve dosyalara baktım, ağırlıklarını tarttım. Kapıda durup döndüm. “Bu defterlerde ne bulacağım?” diye sordum.

Collins iç geçirdi, çenesini tekrar sıvazladı, omuzlarını silkti. “Muhtemelen zaten bildiğin şeyleri” dedi.

11. BÖLÜM

Otobüsle eve dönerken, altı cildi karıştırıp fısıldayarak küfrettim. Tek bir ödev için diğer tüm derslerin toplamının gerektirdiğinden daha fazla okuma yaratmayı başarmıştım. Ortalamamı düşürmeden dersi bırakmak için artık çok geçti. Görüşme notları ve Iverson'ın biyografisinin ilk bölümünün teslim tarihi yaklaşıyordu -üstüne üstlük diğer derslerin ödevlerini de yapmam gerekiyordu. Bu kadar çok materyalin üstesinden gelmeme imkân yoktu.

Otobüs durağından eve yürüdüğüm uzun yolda sırt çantamdaki dosyalar birer tuğlaya dönüştü. Anahtarlarımı çıkarıp kapımı açmak üzereyken, Lila'nın dairesinden gelen İspanyol gitar müziğinin yumuşak tınılarını duyup durakladım. Mahkeme tutanakları, uğrayıp merhaba demek için bahane olabilirdi. Ne de olsa tutanaklar, bu Don Kişotvari projeye onun katkısıydı. Ayrıca onu tekrar görebilmek için can atıyordum. 'Neden-siktirolup-beni-rahat-bırakmıyorsun!' tavrında beni çeken bir şeyler vardı.

Lila kapıyı açtı, ayakları çıplaktı, büyük beden bir Twins forması ve formanın eteklerinden ancak görünen bir şort giymişti. Gözlerimin doğrudan bacaklarına kaymasına engel olamadım. Çabuk bir bakıştı ama fark etmeyeceği kadar da çabuk değildi. Kaşlarından birini kaldırıp bana baktı. "Merhaba" yok. "N'aber" yok. Sadece kalkmış bir kaş. Heyecandan elim ayağıma dolaştı.

“Ben... Ih... Bugün avukatın ofisine gittim” diye kekeledim. Dava dökümlerini aldım.” Sırt çantamdan dosyaları çıkarıp icraatımın kanıtlarını gösterdim. Bakışları üstümde, içeri davet etmeden ya da kalkık kaşından başka bir tepki vermeden kapıda öylece durmaya devam etti. Bu davetsiz ziyaretimi tartarmış gibi beni süzdü, omuz silkti, dairesine geri dönerken kapıyı aralık bıraktı. Onu takip edip içeri girdim. İçeride hafif bir bebek pudrası ve vanilya kokusu vardı.

“Okudun mu bari?” diye sordu.

“Daha yeni aldım.” İlk cildi masasının üzerine bıraktım. Ağırılığı hissedilsin diye biraz yukarıdan bırakıp masaya çarpmasına izin verdim. “Nereden başlayacağıma dair en ufak bir fikrim yok.”

“Açılış konuşmasından başla” dedi.

“Ne?”

“Açılış konuşması.”

“Başlara yakın bir yerlerde olsa gerek değil mi?” dedim sırtarak. Dökümlerden birini eline aldı ve karıştırmaya başladı. “Bu açılış konuşmalarını falan nereden biliyorsun? Hukuk dersi mi alıyorsun?”

“Belki” dedi duygusuz bir ses tonuyla. “Lisede mahkeme provasında bulunmuştum. Bizi eğiten avukat, açılış konuşmasının davanın hikâyesini anlatması gerektiğini söylemişti –sanki arkadaşlarıyla oturma odasında sohbet eder gibi.”

“Mahkeme provasına mı katıldın?”

“Evet” diye mırıldandı, parmaklarını yalayıp sayfaları çevirirken. “Eğer her şey yolunda giderse bir gün hukuk fakültesine girmek beni bozmaz.”

Ben de daha bir branş seçmedim ama gazetecilik düşünüyorum. Sadece...”

“İşte burada!” Ayağa kalktı. Defteri tek elle tutabilmek için sayfaları arkaya doğru kıvrıdı. “Sen jüri ol. Kanepeye otur. Ben de savcı olacağım.”

Kanepesinin ortasına oturdum, kollarımı iki yana uzatıp arkalığının üstüne yerleştirdim. Tam önümde durup rolünün içine girebilmek için kendi kendine birkaç satır okudu. Sonra göğsünü yukarı, omuzlarını geri çekti. Konuşmaya başladığında içindeki peri kızı kay-

bolurken gölgesinden jürinin ilgisini avucunun içine alacak güven ve soğukkanlılığa sahip bir kadın ortaya çıktı.

“Saygıdeğer jüri üyeleri, bu mahkemedeki kanıtlar 29 Ekim 1980’de sanık...” Lila kolunu bir yarışma programı sunucusu zarafetiyle kaldırıp köşedeki boş sandalyeyi işaret etti. “Carl Iverson’ın on dört yaşındaki Crystal Marie Hagen adlı kıza tecavüz edip onu öldürdüğünü gösterecek.” Lila okurken önümde bir ileri bir geri yavaşça yürüyor, mümkün olduğu kadar başını okuduğu metinden kaldırıyor, sanki gerçek bir jüri üyesiymişim gibi göz teması kuruyordu.

“Geçen sene Crystal Hagen mutlu, hayat dolu, on dört yaşında bir genç kızdı; ailesi tarafından sevilen, Edison Lisesi’nin amigo takımında yer almaktan gurur duyan güzel bir çocuktu.” Lila durakladı ve etkisini arttırmak için sesini alçalttı. “Ama baylar ve bayanlar, göreceksiniz ki Crystal Hagen’ın hayatında her şey harika değildi; günlüğünde komşusu Carl Iverson’dan ‘yan evdeki sapık’ diye bahsettiğine şahit olacaksınız. Crystal arka bahçede ponpon kız antrenmanını yaparken, Carl Iverson’ın camdan onu seyrettiğini yazmıştı.

Yine günlüğünde, sizlere daktilo dersinde tanıştığı Andy Fisher adındaki erkek arkadaşıyla birlikteyken başından geçen bir olayı anlatacak. Bir gece Andy ve Crystal, arabalarını Crystalların ve Iverson’ın evinin arkasındaki sokak arasına park etmişlerdi. Gözlerden uzakta, o yaştaki çocukların yapacağı gibi kırıştırıyorlardı. Tam bu sırada sanık Carl Iverson bir korku filminden fırlamış bir canavar gibi arabaya geleerek pencereden içeri baktı. Crystal ve Andy’yi, cinselliklerinin farkına varmaya çalışırken diyelim, gördü. Birlikte takılan iki çocuk. Carl Iverson onları gördü; onları seyretti.

Şimdi bu o kadar da kötü görünmeyebilir, ama Crystal Hagen için dünyanın sonu gibiydi. Anlarsınız, Crystal’ın üvey babası Douglas Lockwood son derece dindar bir adamdı. O da bu mahkemede ifade verecek. Bay Lockwood, Crystal’ın ponpon kızlık yapmasını tasvip etmiyordu, henüz on dört yaşında bir erkek arkadaşı olması fikrinden de hoşlanmıyordu. Bu sebeple Crystal’ın hayatına birtakım kurallar getirmişti –Crystal’ın iffetini ve ailenin itibarını koruyacak kurallar. Bay Lockwood, Crystal’a eğer bu kurallara uymazsa ponpon kız takımında

olmasına izin vermeyeceğini söyledi. Ayrıca büyük bir kabahat işleyecek olursa onu özel bir dini okula yollamakla tehdit etti.”

“Bayanlar ve Baylar, o gece Crystal, Andy Fisher’le o arabanın içinde yaptıklarıyla bu kuralları ihlal etti.”

“Kanıtlar gösterecek ki, Carl Iverson o gece gördüklerini Crystal’a şantaj yapmak için kullandı ve Crystal’ı kendi isteklerini yerine getirmeye zorladı. Yani arka sokaktaki o geceden kısa süre sonra Crystal günlüğüne bir adamın onu istemediği şeylere zorladığını yazdı -cinsel şeylere. Bu adam Crystal’a istediklerini yapmadığı takdirde sırrını ifşa edeceğini söylemişti. Şimdi, Crystal kendisini tehdit eden adamın Carl Iverson olduğunu açık açık söylemiyor ama günlüğüne yazdığı kelimeleri duyunca aklınızda en ufak bir şüphe kalmayacak.”

Lila konuşmasının temposunu yavaşlattı, fısıltıdan ancak biraz daha güçlü çıkan sesi konuşmasına dramatik bir hava katıyordu. Onu daha iyi duyabilmek için öne eğilirken kollarımı kanepenin arkasından indirip dizlerimin üstüne koydum.

Cinayetin işlendiği günün öğleden sonrasında Andy Fisher, Crystal’ı arabayla okuldan eve bıraktı. Andy bir hoşçakal öpücüğünden sonra oradan ayrıldı. Crystal, Carl Iverson’a komşu boş bir evde yalnız başmaydı. Belki onunla yüzleşmeye gitti. Çünkü Crystal Hagen o öğleden sonra okuldaki rehberlik danışmanıya konuşmuş, Carl Iverson’ın yaptıklarının onu hapse yollayacağını öğrenmişti. Ya da belki oraya silah tehdidi altında gitti, çünkü cinayet sabahı Carl Iverson’m ordunun serisonu tabancalarından bir tane satın aldığını biliyoruz. Crystal’ın Carl Iverson’ın evine nasıl gittiğini bilmiyoruz, ama biraz sonra anlatacağım kanıtlardan orada olduğunu kesinlikle biliyoruz. Ve oraya gittiğinde olayların korkunç biçimde Crystal Hagen’in aleyhinde geliştiğini biliyoruz. Crystal’ın Iverson’la olan durumunu tersine çevirecek bir planı vardı -eğer taciz ve tehditleri bırakmazsa onu hapse yollayacak bir plan. Elbette Carl Iverson’ın planları ise bambaşkaydı.”

Lila ileri geri yürümeyi bıraktı, savcı rolünden sıyrılmıştı. Kanepeye yanıma oturdu. Gözleri mahkeme kayıtlarına sabitlenmişti. Tekrar okumaya başladığında sesinde derin bir hüznü vardı.

“Carl Iverson, Crystal Hagen’a tecavüz etti. Ve onunla işi bittiğinde -ondan alabileceği her şeyi aldığı- hayatını aldı. Onu bir elektrik kabloyla boğdu. Bayanlar ve Baylar, bir insanı boğarak öldürmek uzun zaman alır. Yavaş ve korkunç bir ölümdür. Carl Iverson’ın o kabloyu Crystal Hagen’m boynuna dolayıp en az iki dakika sıkması gerekti. Ve her geçen saniye fikrini değiştirmek için bir şansı vardı, ama onun yerine sadece baygın değil ölü olduğundan emin olana dek o kabloyu sıkmaya devam etti.”

Lila okumaya ara verip sanki ben Carl Iverson’ın bir uzantısıymışım, onun canavarca fiilinin tohumlarından bazıları benim içime bulaşmış gibi acılı bir ifadeyle bana baktı. Başımı salladım. Okumaya devam etti.

“Crystal hayatı için mücadele etti. Bunu biliyoruz, çünkü takma tırnaklarından bir tanesi boğuşma esnasında kırıldı. O tırnak Carl Iverson’ın arka verandasının merdivenlerinde bulundu. Oraya, Carl Iverson, Crystal Hagen’ın cesedini sürükleyerek alet-edevat kulübesine götürürken düştü. Iverson, Crystal’ın cesedini kulübenin döşemesine bir çöp torbası gibi attı. Daha sonra suçunu dünyadan saklamaya çalışmak için kulübesini ateşe verdi. Alevlerin işlediği suçun delillerini yok edeceğini zannediordu. Kibriti çaktıktan sonra evine geri döndü, bir şişe viski içti ve kanepesinde sızdı.

“İtfaiye olay yerine ulaştığında kulübe tamamen alevler içindeydi. Polisler Crystal’ın cesedini içten içe yanmaya devam eden enkazın arasında bulduklarında Bay Iverson’ın kapısını çaldılar ama cevap alamadılar. Evde kimse olmadığını varsaydılar. Ertesi gün Dedektif Tracer elinde arama emriyle geri geldiğinde, Iverson kanepesinde bir elinde boş viski şişesi, diğerinin yanında 45 kalibrelik tabancasıyla hâlâ baygındı.

“Bayanlar ve Baylar, midenizi altüst edecek fotoğraflar göreceksiniz. Göreceğiniz şeyler için şimdiden özür diliyorum, ama Crystal Hagen’ın başına neler geldiğini anlamamız gerekiyor. Vücudunun alt kısmı tamamen yanmış olduğundan cesedin bazı parçaları tanınmaz haldeydi. Çatıdaki teneke düşüp gövdesini örterek alevlerden kısmen korumuş. Ve orada göğsünün altında kalan yanmamış sol elini göre-

ceksiniz. Ve o sol elde akrilik tırnaklarını göreceksiniz, Andy Fisher'la gideceği ilk yıl sonu balosu için yaptırdığı ve gurur duyduğu tırnakları. Ve bir tanesinin eksik olduğunu göreceksiniz: Carl Iverson'la mücadele ederken kırılan tırnak.

“Bayanlar ve Baylar, bu davadaki tüm delilleri gördükten sonra sizinle tekrar konuşmak için geri geldiğimde sizlerden Carl Iverson'ı birinci derece cinayetten mahkûm etmenizi talep edeceğim.”

Lila dosyayı dizinin üzerine koydu ve sesinin yankısı dinene kadar bekledi. “Hasta ruhlu piç!” dedi. “Bu adamla oturup onu öldürmek istememene inanamıyorum. Onu hapisten hiç bırakmamalıymış. En karanlık, en rutubetli hücrede çürüseymiş keşke.”

Ona doğru hafifçe eğildim, duruşunu taklit ederek elimi bacağının hemen yanındaki minderin üstüne koydum. Eğer parmaklarımı biraz esnetecek olsam ona dokunabilirdim. Bu düşünce kafamdaki diğer tüm düşünceleri silip süpürdü ama Lila farkına varmadı.

“Onunla konuşmak nasıl bir şey?” diye sordu.

“İhtiyar bir adam” dedim. “Hasta, güçsüz ve bir dal parçası kadar zayıf. Okuduğun şeyleri yaptığına inanmak zor.”

“Onun hakkında yazdığında, hikâyenin tamamını yaz. Sadece kanserden ölmek üzere olan hasta ve güçsüz adamdan değil, on dört yaşında bir kızı yakan yoz ayyaştan da bahset.”

“Gerçeği yazacağıma söz verdim” dedim. “Sözümü tutacağım.”

12. BÖLÜM

Ekim ayı adeta dağlardan çağlayan bir ırmağın sürati ve hengâmesiyle geçti. Molly'nin barmenlerinden biri, daha iyi bahşiş almak için müşterilerle flört ederken kocasına yakalandığından, işi bırakmış; Molly de birini bulana kadar benden onun yerine bakmamı rica etmişti. Reddetmeme olanak yoktu, çünkü annemin kefaletine harcadığım üç bin doları geri kazanmam gerekiyordu. Ayın büyük bölümünde salı-perşembe arası barda, hafta sonları da kapıda çalıştım. Üstüne üstlük ekonomi ve sosyolojiden vize sınavlarım vardı. İkinci el ders kitaplarının eski sahiplerinin neyin sınav sorusu olabileceğine dair sezgilerine güvenerek sadece altı çizili yerleri okumak gibi bir alışkanlık edindim.

Carl'ın hüküm dosyasında Tanrı'nın lütfu gibi bir evrak buldum. Carl Iverson'ın St. Paul'de geçen çocukluk ve ergenlik yıllarının özeti veren bir rapordu: ailesi, küçük kabahatleri, hobileri, eğitimi. Askerlik hizmetlerinden de kısaca bahsediyordu. Carl, Vietnam'da görev yapıp terhisinden önce iki Mor Kalp ve bir Gümüş Yıldız Madalyasıyla onurlandırılmıştı. Carl'ın askerlik hizmetini daha derinlemesine araştırmak üzere zihnime bir not düştüm. Ekimde notların ve giriş bölümünün tesliminden önce Carl'ı iki kez daha ziyaret ettim. Rapordaki bilgilerle kendi notlarımdaki detayları harmanlayıp üzerine de kendi yaratıcılığımı serbest biçimde ekleyerek ilk bölümü tamamlamayı başardım.

Ödevi teslim ettikten sonra hakir gördüğüm Cadılar Bayramının ertesine kadar Hillview'a uğramadım. Cadılar Bayramında bar fedaisi gibi giyindim. Tıpkı on sekizime bastığımdan beri her Cadılar Bayramını Molly's'in kapısında çalışarak geçirdiğim gibi. O gece tek bir kavga ayırdım. Süpermen, Raggedy Ann'in -yani striptizci halinin- kışına pandik atınca Raggedy Ann'in erkek arkadaşı Raggedy Andy, Çelik Adam'ı yere sermişti. Raggedy Andy'yi çabucak dışarı çıkardım. Raggedy Ann bizi takip etti, yanımdan geçerken sanki bütün bunları başından beri o planlamış, vücudunun dolgun, etli kısımlarını o küçük kostümün içine sokarken almayı ümit ettiği onayı almış gibi bana cilveli bir gülümseme yolladı. Cadılar Bayramından nefret ediyordum.

Kasımın ilk günü Hillview'a gittiğimde soğuklar cidden başlamıştı. En yüksek sıcaklık eksi biri geçmiyordu. Ölü yapraklar, rüzgârların döne döne estiği binaların köşelerinde ve çöp konteynırlarının etrafında öbek öbek toplanmıştı. Pankreas kanserinin nasıl ilerlediğini tam kestiremediğimden o sabah Carl'ın ziyaretimi kabul edeceğinden emin olmak için Hillview'ı aradım. Carl'ı her zamanki yerinde, pencereden dışarıyı seyrederken buldum. Bacaklarının üzerinde yün bir battaniye, pamuklu terliklerinin altında yün çorapları ve mavi sabahlığının altında paçalı içliğı vardı. Beni bekliyordu ve hemşirelerden birine tekerlekli sandalyesinin yanına rahat bir koltuk çekmesini rica etmişti. Refleks olarak ya da alışkanlıktan, otururken elini sıktım. İncecik parmakları avucumun içinden soğuk, yumuşak, ölü yosunlar gibi kaydı.

"Beni unuttun sanmıştım" dedi.

"Yoğun bir yarıyıl oldu" dedim, dijital ses kayıt cihazımı çıkarırken. "Sorun olmaz değil mi? Not almaktan daha kolay."

"Senin işin, ben sadece vakit öldürüyorum." Kendi kara mizahına kendisi güldü.

Kayıt cihazını çalıştırdım ve Carl'dan geçen sefer kaldığımız yerden devam etmesini istedim. Carl hikâyelerini anlatırken, anlattıklarını bilgi parçacıklarına ayırıp, masaya yayılmış bir yapbozun parçalarıymışçasına zihnime yaydığımı fark ettim. Sonra o parçaları bir canavarın doğumunu ve yaşamını açıklayacak şekilde birleştirmeye çalıştım. Çocukluğunda ya da ergenliğinde onu bir gün katil Carl'a dö-

nüştürecek tohumu yerleştiren ne olmuştu? Mutlaka bir sır olmalıydı. Carl Iverson'ın başına onu insan ırkının geri kalanından farklı kılan, benden farklı kılan bir şey gelmiş olmalıydı. İlk tanıştığımız gün bana dürüstlük hakkında nutuk atmış, şimdiyse bana *Leave-It-To-Beaver*⁹ çocukluğunu anlatıyor ama tüm hayatını asla anlayamayacağımız bir eksene kaydıran o karanlık teğeti saklıyordu. Zırvalık diye bağırmak istiyordum, ama onun yerine dünyasını tozpembe boyarken onu anlatmaya teşvik edip başımı sallayarak dinliyordum.

“Birleşik Devletler hükümeti beni Vietnam’a gitmek üzere göreve çağırdı” dediğinde görüşmenin ikinci saatine gelmiştik. Nihayet Carl'm bir canavara nasıl dönüştüğünü açıklayabilecek bir olay dedim kendi kendime. Carl uzun süre konuşmaktan güçsüz düşmüştü. Ellerini kucığına koydu, tekerlekli sandalyesinin arkasına yaslandı. Boynundaki yara izi, kan şah damarından geçtikçe nabızıyla birlikte inip kalkıyordu.

“O yara izi Vietnam'dan mı kalma?” diye sordum.

Boynundaki çizgiye dokundu. “Hayır, o hapiste oldu. Psikopat bir Neo-Nazi kafamı kesmeye kalkıştı.”

“Neo-Nazi mi? Onlar Beyaz değil mi?”

“Evet öyleler.”

“Hapiste her ırk kendi tarafını tutar sanıyordum.”

“Hüküm giymiş bir çocuk tacizcisi değilsen –ki ben öyleydim. Değişik çeteler kendi ırklarından cinsel suçlular üzerinde hak iddia ederler.”

“Hak mı?”

“Cinsel suçlular hapisane pisliğinin şamar oğlanıdır. Biri ağzına sıçarsa acısını şamar oğlanından çıkarırsın. Eğer sert adam olduğunu ispatlamak için bir dövme yaptırma hakkı kazanman gerekiyorsa neden şamar oğlanını öldürmeyesin? Eğer bir orospuya ihtiyacın varsa... İşte, durumu anladın.”

İçim buruldu ama tiksintimi saklamak için sakinliğimi bozmadım.

9. 1957-1963 yılları arasında yayınlanmış, 20. yüzyıl ortası Amerikan banliyö hayatını ve ailesini idealize eden kült bir komedi dizisi –çn.

“Stillwater’a geldikten yaklaşık üç ay sonra bir gün akşam yemeğine gidiyordum. Akşam yemeği günün en tehlikeli saatidir. İki yüz kişiyi aynı anda yemekhaneye salarlar. O kalabalıkta şişler çıkar. Kimin kime ne yaptığını takip etmenin olanağı yoktur.”

“Genel nüfustan ayrı kalabileceğin bir yer yok mu? İsmi ne... Korumayucu gözaltı falan gibi?”

“Tecrit. Evet tecrit isteyebilirdim ama istemedim.”

“Neden?”

“Çünkü hayatımın o noktasında yaşamamanın benim için pek de bir önemi yoktu.”

“Yara izi nasıl oldu peki?”

“Slattery adında büyük bir goril vardı. Beni... Hadi biraz arkadaşlığa ihtiyacı vardı diyelim. Eğer istediğini yapmazsam boğazımı keseceğini söyledi. Ona, bana iyilik edeceğini söyledim.”

“O da boğazını mı kesti?”

“Hayır, işler pek öyle yürümüyor. Slattery bir patrondur, işçi değil. Serserinin tekine yaptırdı. Kendine isim yapmaya çalışan bir çocuk. Nasıl olduğunu anlamadım bile. Omzumdan aşağı sıcak bir sıvının aktığını hissettim, elimi boğazıma götürünce ensemden kan fışkırdığını fark ettim. Neredeyse ölüyordum. Bana dikiş attıktan sonra tecride zorladılar. Otuz yılımın çoğunu orada geçirdim: günün neredeyse her saati gürültülü, betonla çevrili bir oda. Adamı delirtebilir.

“Kardeşinle hapiste mi tanıştın?” diye sordum.

“Kardeşim?”

“Virgil –ismi bu değil miydi?”

“Ah, Virgil.” İç geçirecekmiş gibi derin bir nefes aldığı sırada bir acı dalgası onu sandalyesine mıhladı. Kan, sandalyesinin kollarını tutan parmaklarından çekildi. “Sanırım...” dedi, kısa kısa nefes vererek, “O hikâyenin... Başka bir günü... Beklemesi gerekecek.” İlacını istemek için hemşirelerden birine doğru el salladı. “Korkarım... Biraz uyumam... Gerekıyor.”

Bana zaman ayırdığı için teşekkür ettim, sırt çantamı ve kayıt cihazımı toplayıp dışarı yöneldim. Cüzdanımdan Virgil Gray’in bana verdiği kartviziti bulmak için resepsiyonun önünde kısaca durakladım.

Dünyada Carl'm masum olduğuna inanan tek kişinin söyleyeceklerine kulak verme vakti gelmişti. Virgil Gray, Carl Iverson'ın hak ettiği ceza-ya çarptırıldığı sonucuna varmama karşı çıkan yegâne sestti. Kartviziti ararken Janet resepsiyon masasının üzerinden eğilip fısıldadı, "Bugün ağrı kesicilerini almadı. Sen geldiğinde kafası açık olsun istedi. Büyük olasılıkla yarın bütün gün uyur."

Janet'a cevap vermedim. Ne diyeceğimi bilmiyordum.

13. BÖLÜM

Kamu avukatlığı dairesinden arayıp Carl'ın dosyalarının geri kalanının hazır olduğunu bildirmelerinin üzerinden iki hafta geçmiş ve bu içime dert olmuştu. İçime dert olmuştu, çünkü dosyaları hâlâ gidip alamamıştım. Eğer Virgil Gray benimle şehir merkezinde buluşmayı teklif etmemiş olsaydı o kutu büyük olasılıkla hâlâ kamu avukatlığı dairesinde duruyor olacaktı. Ödevim, yerden dizime kadar yükselen bir evrak yığınının okumak zorunda olmaksızın yeteri kadar vakit alıyordu. Fakat Virgil'i aradığımda, kendisi, Minneapolis şehir merkezindeki hükümet binasının önündeki küçük avluda buluşmayı teklif etti. Oraya vardığımda Virgil'i avlunun kenarına yakın granit bir bankta, bastonunu sağlam bacağına yaslamış otururken buldum. Avluyu baştan başa geçerken bana baktı, ama ne el salladı ne de beni fark ettiğini belli etti.

"Bay Gray." Elimi uzattım: bir gün öncesinden kalmış brokoli yemeğine gösterebileceği bir hevesle sıktı. "Benimle görüştüğünüz için sağolun."

"Carl'ın hikâyesini niye yazıyorsun?" diye sordu Virgil doğrudan doğruya. Konuşurken bana bakmıyordu, bakışlarını avlunun ortasındaki fıskiyeyle sabitlemişti.

"Affedersiniz?" dedim.

"Neden onun hikâyesini yazıyorsun? Çıkarın ne?"

Granit banka, Bay Gray'in yanına oturdum. "Size söyledim. İngilizce ödevim için."

"Evet ama neden o? Neden Carl? Herhangi biri hakkında yazabilirdin. Hatta bir hikâye uydurabilirdin. Hocanın ruhu bile duymazdı."

"Neden Carl olmasın?" diye sordum. "İlginç bir hayatı var."

"Onu kullanıyorsun" dedi Virgil. "Carl herhangi birinin hak ettiğinden çok daha fazla kazık yedi. Yaptığın şeyin doğru olduğunu düşünmüyorum."

"Pekâlâ, eğer dediğiniz gibi kazık yediyse, hikâyesini anlatacak birinin çıkması iyi olmaz mıydı?"

"Yaptığın bu, öyle mi?" dedi alaycı bir tonla. "Anlattığın bu yani? Carl'ın nasıl kazık yediğini, nasıl işlemediği bir suçtan hüküm giydiğini mi yazıyorsun?"

"Henüz hiçbir şey yazmış değilim. Hâlâ hikâyenin ne olduğunu anlamaya çalışıyorum. Sizi görmeye bu yüzden geldim. Bana masum olduğunu söylemişsiniz."

"O masum."

"Tamam, şu ana kadar bunu söyleyen bir tek siz varsınız. Jüri, savcı, hatta kendi avukatı bile suçlu olduğuna inanmışlardı."

"İnanmaları, doğru olduğu manasına gelmez."

"Mahkemede Carl'a destek olmadınız. İfade vermediniz."

"İfade vermek istedim, ama bana müsaade etmediler."

"Kim müsaade etmedi?"

Virgil kafasını kaldırıp kül rengi gökyüzüne baktı. Avlunun etrafındaki ağaçlar tüm yapraklarını dökmüş, kış için çıılçıplak soyunmuşlardı. Parke taşları üzerinden esen soğuk rüzgâr enleme kadar tırmandı. "Avukatları" dedi Virgil. "Onu jüriye anlatmama izin vermediler. İfade verirsem bunun kişilik kanıtı oluşturacağını söylediler. 'Haşunu bileydiniz, jüridekiler savcının söyleyip durduğu yalanları değil, gerçek Carl'ı bilmeli' dedim. Eğer Carl'ın kişiliği hakkında konuşursam savcının da kişiliği hakkında konuşacağını, günlerini içerek geçirdiğini, hiçbir işte tutunamadığını, işte bütün o zırvalıkları anlatacağını söylediler."

"Peki, ifade verebilseydiniz ne anlatacaktınız?"

Virgil bana döndü, gözlerimin içine bakıp beni bir kez daha tarttı. Soğuk gri gözlerinde toplanmakta olan bulutların yansımasını görebiliyordum. “Carl Iverson’la 1967’de Vietnam’da tanıştım. Acemi birliğinden yeni çıkmış iki sersem çocuktuk. Ormanda beraberdik -orada olmayan insanlara anlatamayacağın şeyler yaptık, gördük.”

“Ve orada Carl’ı, Crystal Hagen’ı öldürmediğinden emin olacak kadar iyi mi tanıdınız? Yoksa bir pasifist falan mıydı?”

Virgil sanki beni yumruklayacakmış gibi gözlerini daralttı. “Hayır!” dedi, “Carl Iverson pasifist değildi.”

“Öyleyse Vietnam’da insan öldürdü.”

“Evet öldürdü. Birçok insan öldürdü.”

“Savunma avukatının neden ifade vermenizi istemediğini şimdi anlıyorum.”

“Savaştaydık. Savaşta öldürürsün.”

“Hâlâ Carl’m savaşta insanları öldürdüğünü jüriye söylemenin ne faydası olacağını anlayamıyorum. Eğer bir savaşa gidip insan öldürseydim -ne demiştiniz, birçok kişiyi öldürmüş olsaydım- öldürmenin bana daha kolay geleceğini düşünürdüm.”

“Anlamadığın o kadar çok şey var ki.”

“Öyleyse anlamamı sağlayın” dedim sabrım taşarak. “Bunun için buradayım.”

Virgil bir an düşündü, sonra öne eğilip haki pantolonunun kumaşını sağ dizinin iki yanından yukarı sıyrarak tanıştığımız ilk gün gördüğüm parlak metal protezini açığa çıkardı. Yapay bacağı baldırının ortasına kadar uzanıyor, beyaz plastik bir diz kapağı yumruk boyutunda yaylı bir menteşenin üstünü örtüyordu. Virgil metal bacağına hafifçe vurdu. “Bunu görüyor musun?” diye sordu. “Carl’m işi.”

“Bacağınızı kaybetmenize Carl mı sebep oldu?”

“Hayır” Gülümsedi. “Carl’ın sayesinde bugün burada oturup sana noksan bacağımı anlatabiliyorum. Şayet hâlâ hayattaysam bunu Carl’a borçluyum.” Virgil pantolonunun paçasını aşağı sıvadı. Öne eğildi, dirseklerini bacaklarının üzerine koydu. “1968’in Mayıs ayıydı. Que Son Vadisinin kuzeybatısındaki bir sırtta küçük bir topçu üssüne tayin edilmiştik. Bir köyü dağıtmak için emir aldık. Köy dediğim, ismi dahi

olmayan bir baraka öbeği. İstihbarat bölgede Vietkong faaliyetleri olduğunu tespit etmiş, bizim müfrezeyi de kontrol için yollamışlardı. Şu çocukla öncü olarak yan yana yürüyorduk..." Virgil'in yüzünden nostaljik bir gülümseme geçti. "Tater Davis. Sersem herif, bir av köpeği gibi peşimde dolaşırdı." Virgil devam etmeden hatırlamak için bir an daha durakladı. "Evet, Tater'la ben öncü olarak yürüyorduk--"

"Öncü?" diye sordum. "Yani en önde mi?"

"Evet, sıranın önüne bir ya da iki adam koyarlar, ona öncü denir. Müthiş bir plandır. İşler sarpa sararsa tüm müfreze yerine o iki adamı kaybedersin."

Virgil'in bacağına baktım. "Anlaşılan işler sarpa sarmış."

"Evet" dedi. "Patikanın kayalık bir tepeciğinin içinden geçtiği küçük bir yokuşa geldik. Tepenin yokuş aşağı olan kısmında ağaçlar ile rideki kasabayı görmeye yetecek kadar seyreliyordu. Tater kasabayı görünce hızlandı, ama yolunda olmayan bir şeyler vardı. Tam olarak bir şey gördüğümü söyleyemem, belki bir his, belki bilinçaltı gördüğüm bir şey... Ama her neyse ters bir şeyler olduğunu anladım. Müfrezeye durmaları için işaret ettim. Tater beni gördü ve tüfeğini doğrulttu. Tek başıma yürümeye başladım, belki yirmi, belki otuz adım. Tam 'tehlike yok' işareti vermeye hazırlanıyordum ki, orman silah ateşiyle kaplandı. Önüm, yanım, arkam, kahretsin, tüm orman namlulardan çıkan ateşle aydınlandı."

"Bana isabet eden ilk kurşun kürek kemiğimi parçaladı. Aynı anda iki mermi bacağıma isabet etti; biri dizimi parçaladı, diğeri kaval kemiğimi kırdı. Tek el ateş edemeden yere düştüm. O sırada aşağılık çavuşumuzun sesini duydum, bok çuvalı Gibbs müfrezeye tepenin ardına çekilip müdafaa pozisyonu almasını emrediyordu. Gözlerimi açtım ve silah arkadaşlarımdan kayaların ve ağaçların ardına doğru koşarak benden uzaklaştıklarını gördüm. Tater müfrezeye yetişebilmek için var gücüyle koşuyordu, tam o sırada Carl'ı bana doğru koşarken gördüm."

Virgil gözlerinde biriken yaşların ardından geçmişe bakarken, konuşmayı bıraktı, elini cebine atıp bir mendil çıkardı ve elleri titreyerek gözlerini hafifçe sildi. Virgil'i biraz olsun rahat bırakmak için ka-

famı başka tarafa çevirdim. Önümüzdeki avludan jilet gibi ütülenmiş takım elbiseleriyle insanlar geçiyor, yanımda oturan tek bacaklı adamı görmeden hükümet binasına girip çıkıyorlardı. Sabırla Virgil'in kendini toparlamasını bekledim. Kendini topladığında devam etti.

"Carl patikadan koşarak geldi. Çılgın gibi bağırarak ağaç hattının ardındaki namlu parıltılarına doğru ateş ediyordu. Çavuş Gibbs'in Carl'a bağırdığını, geri çekilmesini söylediğini duyabiliyordum. Tater, Carl'ı görünce geri çekilmeyi bıraktı ve bir ağacın arkasına saklandı. Carl yanıma vardı ve kendisini yaklaşık kırk kalaşnikofla benim arama siper ederek tek dizinin üzerine çömeldi. Orada durup cephanesi bite ne kadar ateş etmeye devam etti."

Virgil yavaş bir nefes aldı, ağlamak üzereydi. "Görmen lazımdı. Kendi silahının mermileri bitmek üzereyken yerden sol eliyle benimkini aldı, iki silahla birden ateş etmeye başladı sonra kendi M-16'sını benim göğsüme bırakıp benimkiyle ateşe devam etti. Onun tüfeğine yeni bir şarjör takıp benimki bittiğinde tekrar ona verdim.

"Carl vuruldu mu?"

"Bir kurşun sol pazusundan girdi, bir diğeri miğferini sıyırdı, bir tane de postasının topuğundan yedi. Ama yerinden kıpırdamadı. Görülmeye değerdi."

"Eminim" dedim.

Virgil hikâyesini anlatmaya başladığından beri ilk defa bana baktı. "O eski filmleri bilir misin?" dedi. "Hani kader arkadaşı vurulur, esas kahramana beni bırak kendini kurtar der ya?"

"Evet."

"İşte o eleman bendim. Ölü sayılırdım ve farkındaydım. Carl'a kaçıp kendini kurtarmasını söylemek için ağzımı açtım, ama söyleyemediğim tek şey 'beni burada bırakma' oldu. Virgil kucağında birbirine kavuşturduğu parmak uçlarına baktı. "Korkmuştum" dedi. "Tüm hayatımda hiç korkmadığım kadar korkmuştum. Carl'ın yaptığı her şey son derece yanıltıcı -askeri açıdan yani. Hayatımı kurtarıyordu, beni kurtarmak için ölmeyi göze almıştı ve benim ona tek söyleyebildiğim 'beni burada bırakma' olmuştu. Ömrümde daha çok utandığım bir an hatırlamıyorum."

Rahatlatıcı bir şeyler söylemek istedim ya da omzunu sıvazlamak falan, ama bu bir hakaret olurdu. Ben orada değildim. Kimin ne hissedeceğine ben karar veremezdim.

“Muharebenin en kızıştığı noktada tüm müfreze cehennemden çıkmak için deli gibi ateş ediyordu. VK misliyle cevap veriyordu ve Carl, Tater ve ben tüm muharebenin tam ortasında kalmıştık. Yukarı baktım, yaprakların ve dal parçalarının ağaçlardan konfeti gibi yağışını, –bizim silahlarımızdan kırmızı, onlarınkilerden yeşil ateşlerle– makineli tüfek mermilerinin tepemizde uçuşunu, gürültü, toz toprak ve dumanın birbirine karışmasını seyrettim. İnanılmazdı. Ben sanki tüm olan bitenin dışındaydım. Acı gitmişti; korku kalmamıştı. Ölmeye hazırdım. İleri baktım ve Tater’i bir ağacın ardına çömelmiş elinden geldiğince ateş etmeye çalışırken gördüm. Şarjörünü bitirmiş, yenisine uzanmıştı. Tam o sırada yüzünden vuruldu ve oracıkta öldü. Bilincimi yitirmeden önce hatırladığım son şey bu.

“Sonra neler olduğunu bilmiyor musun?” diye sordum.

“Bana hava desteğinin üstümüzde olduğunu, VK mevzilerine bir dolu napalm attıklarını söylediler. Carl üstümü bir battaniye ile örtmüş. Eğer dikkat edersen kollarının arkasında ve ensesinde yanık izlerini görebilirsin.”

“Bu olay ikiniz için savaşın sonu mu oldu?”

“Benim için evet” dedi Virgil, boğazını temizleyerek. “İlk yardımı üste yaptılar, tedavi için önce Da Nang’a, sonra da Seul’e yolladılar ama Carl, Da Nang’dan öteye gidemedi. İyileştikten sonra cepheye geri yollandı.

“Jüri tüm bu olanları bilmiyor mu?”

“Hayır, tek kelimesini bile.”

“İnanılmaz bir hikâye.”

“Carl Iverson bir kahramandır –gerçek bir kahraman. Benim için hayatımı feda etmeye razıydı. O bir tecavüzcü değil. O kızı, o öldürmedi.

Aklıma geleni söylemeden önce tereddüt ettim. “Ama bunlar, Carl’ın masumiyetini kanıtlamaz.”

Virgil bana şakaklarımı delen soğuk bir bakış fırlattı. Parmakları küstahlığım sebebiyle beni dövmeye hazırlanır gibi bastonunun sapını

sıkıca kavradı. Gözlerinin ardındaki öfkenin erimesini hiçbir şey söylemeden, hareketsizce bekledim. “Burada sıcak ve güvende oturuyorsun” diye dudak büktü. “Ölümle burun buruna gelmenin ne demek olduğundan haberin bile yok.”

Yanıliyordu. Sıcak hissetmiyordum, ayrıca parmakları o bastonu öylesine sıkıca kavramışken kendimi güvende de hissetmiyordum. Ölümle burun buruna gelme konusunda haklı olabilirdi. “İnsanlar değişebilir” dedim.

“Bir adam bir gün yağmur gibi yağan kurşunların önüne atlayıp ertesi gün küçük bir kızı katletmez” dedi.

“Ama görevinin geri kalan kısmında onunla değildin. Sen evine geri döndün, o orada kaldı. Belki de bir şey oldu; kafasındaki tahtalardan birini eksiltecek bir şey, onu o kızı öldürebilecek birine dönüştüren bir şey. Carl’ın Vietnam’da öldürdüğünü kendin söyledin.

“Evet ama o, küçük bir kızı katletmekten farklı bir şey.”

Virgil’ın söyledikleri aklıma Carl’ın, ilk yaptığımız görüşmede, öldürmek ve cinayet işlemek arasındaki ayrım hakkında ettiği üstü kapalı lafları getirmişti; bu konuyu aydınlabileceğini düşünerek sordum, “Carl öldürmekle cinayet işlemek arasında fark olduğunu söylemişti, ne demek istiyordu?” Cevabı bildiğimi düşünüyordum ama Carl’la bu konuda konuşmadan önce Virgil’ın fikrini almak istemiştim.

“Şöyle...” dedi. “Ormanda bir düşman askeri öldürürsen sadece öldürmüş olursun. Bu bir cinayet sayılmaz. Ordular arasında öldürmenin serbest olduğuna dair bir anlaşma vardır. Muharebede öldürmeye izin vardır. Yapman gereken şey budur. Carl, Vietnam’da insan öldürdü ama o kızı katletmedi. Dediğimi anlıyor musun?”

“Anladığım şey, hayatım Carl Iverson’a borçlu olduğun ve ne olursa olsun onu kollayacağın. Ama Carl bana ikisini de yaptığını söyledi. Hem öldürdüğünü hem de cinayet işlediğini. Her ikisinden de suçluyum dedi.”

Virgil yere baktı, yüzü kafasının içinde mahsur kalmış bir düşünceyle yumuşadı. İşaret parmağının arkasıyla çenesindeki kirli sakalı sıvazlayıp sanki sessiz bir sonuca varmış gibi kafasını salladı. “O başka bir hikâye” dedi.

“Dinliyorum” dedim.

“Sana anlatamayacağım bir hikâye” dedi. “Kimseye anlatmayacağıma dair Carl’a yemin ettim. Kimseye anlatmadım ve anlatmayacağım.”

“Ama eğer açıklamaya yardımcı olacaksa–”

“Anlatmak bana düşmez; Carl’ın vereceği bir karar. Hiç kimseye anlatmadı; ne avukatına ne jüriye. Mahkemede anlatması için ona yalvardım ama reddetti.”

“Bu olay Vietnam’da mı oldu?”

“Evet” dedi.

“Peki, bu hikâye neden önemli?” diye sordum.

Virgil soruma diklendi. “Bir sebepten ötürü Carl seninle konuşmaya istekli. Anlamıyorum ama sana açılmaya razı gibi görünüyor. Belki de Vietnam’da başına neler geldiğini sana anlatır. Eğer anlatırsa, o zaman göreceksin. Carl Iverson’ın o kızı öldürmüş olmasına imkân yok.”

Düzenleme

Ny.ozlem

14. BÖLÜM

Virgil’le buluşmamızdan sonra dosyanın geri kalan kısmını almak için kamu avukatlığı dairesine uğradım. Kutuyu omzumda eve taşırken aklımdan Carl Iverson’ın birbiriyle çelişen özellikleri geçiyordu. Carl bir taraftan ormanda arkadaşını kurtarmak için kurşunların önüne atılmaktan çekinmeyen bir adamdı, öbür taraftan sapık cinsel arzularını doyurmak için genç bir kızın hayatını alabilecek hasta ruhlu bir piçti –bir adam, iki farklı yüz. Omzumun üzerindeki kutunun içinde bir yerlerde ilk adamın nasıl olup da ikinciye dönüştüğüne dair bir açıklama olmalıydı. Kutu, daireme çıkan merdivenleri tırmanırken taşıması imkânsız derecede ağırlaşmıştı.

En üst basamağa ulaştığımda Lila kapıyı açtı, beni gördü ve omzumdaki kutuyu işaret ederek sordu, “O nedir?”

“Carl’ın dosyasının geri kalanı” dedim. “Yeni aldım.”

Gözleri heyecanla parladı. “Görebilir miyim?” dedi.

Lila tutanaklardan savcının açılış konuşmasını okuduğundan beri Carl’ın davası benim için Lila’yı evime davet etmek ve onunla biraz vakit geçirebilmek için bir bahane haline gelmişti. Eğer Carl Iverson dosyasını derinlemesine araştırmaya duyduğum ilginin Lila’nın cazibesine kapılmış olmamla alakası yok desem yalan söylemiş olurdum.

Daireme gidip kutudakileri çıkarmaya başladık. Kutunun içinde çeşitli kalınlıklarda on iki klasör vardı, her biri değişik bir tanığın is-

miyle ya da *adli tıp*, *fotoğraflar* veya *araştırma* gibi başlıklarla etiketlenmişti. Lila *günlük* etiketli bir dosya çıkardı; bense kapağında *otopsi fotoğrafları* yazan başka bir tane aldım. O anda Carl'ın avukatı Berthel Collins'in fotoğrafları ilk gördüğünde verdiği tepkiyi anlatan sözlerini hatırladım. Fotoğrafları görmem gerekiyordu -projem için değil, Crystal Hagen'a ne olduğunu bilmem gerekiyordu; benim için sadece bir isimden ibaret kalmaması; bir yüze, ete kemiğe bürünmesi gerekiyordu. Azmini test etmem, bunu kaldırabilecek miyim, görmem gerekiyordu.

Otopsi fotoğrafları kutudaki en ince dosyalardan biriydi. İçinde iki düzine kadar, yirmi yirmi beş tane fotoğraf vardı. Nefes alıp gözlerimi kapadım ve kendimi en kötüsüne hazırladım. Dosyanın kapağını bir yara bandını aniden çekercesine hızla kaldırdım, gözlerimi açtığımda güzel bir genç kız bana gülümsüyordu. İlki Crystal Hagen'ın lise birdeki yıllık fotoğrafıydı. O dönem Farrah Fawcett'e öykünen çoğu genç kız gibi yüzünün kıvrımlarıyla birlikte dalga dalga aşağı dökülen, uzun sarı saçlarını ortadan ayırmıştı. Yumuşacık dudaklarının ardında bembeyaz parıldayan dişleriyle mükemmel bir gülüşe sahipti. Gözleri hafif muzip bir ifadeyle ışıldıyordu. Güzel bir kızdı, genç bir adamın âşık olacağı, yaşlı bir adamınsa korumak istemesi gereken türden bir kız. Kurbanı acımalarını sağlamak amacıyla savcının jüri üyelerinin önüne koyacağı fotoğraf bu olmalıydı. Sanıktan tiksinnmelerini sağlamak içinse başka fotoğraflar vardı mutlaka.

Crystal'ın fotoğrafına dakikalarca baktım. Onu hayattayken, okula giderken, notlar, oğlanlar ya da bir ergene fazlasıyla bunaltıcı, bir yetiştikineyse son derece sıradan gelecek binlerce önemsiz şey için endişe ederken hayal etmeye çalıştım. Onu bir yetişkin olarak -bukle bukle saçlı bir ponpon kızdan pratik saç kesimli, aile arabası kullanan bir anneye dönüştüğünü- hayal etmeye uğraştım. Ölmüş olmasından üzüntü duydum.

Bir sonraki fotoğrafa geçtiğimde kalbim göğsümün içinde duracak gibi oldu. Dosyanın kapağını hızla kapatıp nefesimi toplamaya çalıştım. Lila elindeki dosyayı -günlük yazılarını- o denli dikkatle okuyordu ki, geçirdiğim şoku fark etmedi. Sadece bir saniye görüntünün göz kapaklarımın ardına kazınmasına yetmişti. Dosyayı tekrar açtım.

Saçlarının yanmış olacağını tahmin etmiştim; saçı yakmak için fazla bir şey gerekmez. Beklemediğim şey dudakların yanmış olmasıydı. Yıllık fotoğrafındaki parlak beyaz dişleri şimdi çene kemiğinden fırlamış, ateşle sapsarı olmuştu. Crystal sağ tarafının üzerinde yatıyordu; sağ kulağı, yanağı ve burnu olması gereken yerde yanmış dokudan başka bir şey yoktu. Suratı, kömürleşmiş, sımsıkı bir maskeden ibaretti. Boynundaki kaslar yanarak kasıldığından, suratı sol omzunun üzerinden bakar şekilde bükülmüş, çığlık atar gibi rahatsız edici bir ifade almıştı. Bacakları fetüs şeklinde bükülmüş, uyluk ve baldırlarındaki etler kemikle kaynaşmış ve yanarak kurutulmuş et gibi büzüşmüştü. Elleri ve ayakları tamamen yanmış, sağ elinin parmakları bileğine doğru kıvrılmış, bileği pazusunun ve göğsünün altına bükülmüştü. Tüm eklemleri, kıkırdak ve tendon dokuları yandığı için düğüm düğüm olmuştu.

Çatıdan düşen teneke levhanın gövdesinin hangi kısımlarını kapatarak yangından koruduğunu görebiliyordum. Yutağımdan yukarı çıkan öğürme hissini bastırarak bir sonraki fotoğrafa geçtim; Crystal'ı sırtüstü, vücudu bir topak halinde kıvrılmış olarak gösteriyordu. Fotoğrafta adli tabibin Crystal'm sol bileğini tutan lateks eldivenli eli görünüyordu. Vücudunun altında kalmış olan sol elin derisi daha iyi korunmuştu. Adli tabip diğer elinin baş ve işaret parmakları arasında kırık tırnağı kenarlarından tutuyor, elin diğer tırnaklarıyla uyuştüğünü gösteriyordu. Bu, Carl'm eviyle kulübesi arasındaki verandanın merdivenlerinde buldukları takma tırnaktı.

Dosyayı kapadım.

Crystal'm ailesi bu fotoğrafları görmüş müydü? Mahkemeye katıldıklarına göre görmüş olmalıydılar. Bu fotoğraflar mahkemede sergilenen fotoğraflardı, büyük olasılıkla mahkeme salonunun öbür ucundan görülebilecek kadar büyütülmüşlerdi. Acaba o salonda oturup güzel kızlarının parçalanmış halde fotoğraflarını görmek neler hissettirmişti? Nasıl olup da salonu sanık sandalyesinden ayıran korkulukların üzerinden atlayıp adamın boğazını parçalamamışlardı? Eğer bu fotoğraftaki benim kız kardeşim olsaydı beni durdurmak için sadece cop taşıyan yaşlı bir mübaşirden fazlası gerekirdi.

Derin bir nefes aldım. Crystal'ın okul fotoğrafına bakmak üzere dosyayı tekrar açtım. Nefesimin yavaşladığını, kalp atışlarımın normale döndüğünü hissettim. Bir fotoğrafa bu denli içgüdüsel tepki verdiğim olmamıştı. Işık saçan ponpon kızla kömürleşmiş cesedi yan yana görünce, Carl'ın onca sene hapiste çürümüş olmasına sevindim ve Minnesota yasalarının ölüm cezasını yasaklıyor olmasına hayıflandım. Eğer bu fotoğraflar beni böylesine etkilediyse jüriyi de aynı şekilde etkilemiş olmalıydı. Carl'ın o mahkemeden özgür bir adam olarak ayrılabilmesine imkân yoktu. Jüri'nin Crystal'ın ölümünün intikamını alabilmesinin tek yolu Carl'ı mahkûm etmektir.

Tam o sırada cep telefonum çaldı. Austin'in alan kodu 507'yi tanıdım ama numara tanıdık değildi.

"Alo?" dedim.

"Joe?" dedi bir erkek sesi.

"Evet, benim."

"Ben Terry Bremer."

"Merhaba Bay Bremer." Tanıdık ismi duyunca gülümsedim. Terry Bremer annem ve kardeşimin oturduğu, eskiden benim de oturduğum iki katlı binanın sahibiydi. Bu düşünceyle gülümsemem eriyip gitti. "Kötü bir şey mi oldu?"

"Burada ufak bir hadise olmuş" dedi. "Kardeşin bir dilim pizzayı ekmek kızartma makinesinde ısıtmayı denemiş."

"Bir şeyi var mı?"

"Yok, sanırım iyi. Duman alarmı çalışmış. Alarm susmayınca yan komşu Bayan Albers ne olduğuna bakmak üzere gelmiş. Kardeşini odasında iki büklüm yatarken bulmuş. Şu an tamamen sıyırmış durumda, öne arkaya sallanarak ellerini ovalıyor."

"Annem nerede?"

"Burada değil. Kardeşin dün bir toplantıya gittiği hakkında bir şeyler söyledi. Henüz dönmemiş."

Bir şeyleri yumruklamak istedim. Yumruğumu sıkıp kolumu kaldırdım, duvarda yumruklanmayı bekleyen pürüzsüz bir noktayı gözüm keşsettim. Ama bunun bana yaralı parmaklara ve kira depozitoma mal olacağım bildiğimden vazgeçtim. Duvarı yumruklamak annemin

bir yetişkin olmasını kesinlikle sağlamayacaktı, Jeremy'nin paniğini geçirmeyecekti. Derin bir nefes aldım. Boynumu eğdim. Yumruğumu çözdüm.

Lila'ya döndüm. Endişeli bir ifadeyle bana bakıyordu. Telefon konuşmasını neler olduğunu çıkartabilecek kadar duymuştu. “Git” dedi.

Başımı salladım, paltomu ve anahtarlarımı alıp kapıdan çıktım.

15. BÖLÜM

Terry Bremer'in parantez bacakları vardı ve arka cebinde her zaman bir teneke çiğneme tütünü taşırdı. Bir bowling salonu, iki barı ve iki düzine apartman dairesi vardı. Eğer duvarında Austin Lisesi değil, Harvard İşletme Fakültesi diploması asılı olsa uluslararası şirketlerden birinin dümeninde olabilecek adamlardandı. Ev sahibi olarak iyi bir adamdı, sıcakkanlı ve ilgiliydi. On sekiz yaşına girdikten birkaç hafta sonra, Piedmont Club isimli küçük barda bodyguard olarak ilk işimi o vermişti. Annemin önceki hafta sonu bir Kızılderili kumarhanesi gezisinde harcamış olduğu kirayı almak üzere gelmiş, kirasını alamadığında bağırıp çağırmak ve bizi sokağa atmakla tehdit etmek yerine beni kapıya göz kulak olmak, masaları temizlemek ve mahzenden yukarı bira fiçilerini taşımak üzere işe almıştı. Benim için iyi bir anlaşma olmuştu çünkü hem cebime para girmiş, hem de sarhoşlar ve gerizekâllılarla nasıl başa çıkılacağını öğrenmiştim. Onun için de iyi bir anlaşma olmuştu çünkü annem kirayı ödemediğinde maaşımdan düşüveriyordu.

"Annem hâlâ dönmedi mi?" dedim, evden içeri girerken.

Bay Bremer nöbet değişimini bekleyen bir muhafız gibi kapının hemen önünde duruyordu. "Hayır" dedi. "Görünüşe göre dünden beri ortalıkta yok." Kepini çıkarıp avucunu kel kafasının pürüzsüz derisine bastırdı. "Söylemeliyim ki Joe, Bayan Albers sosyal hizmetleri aramak üzereydi. Jeremy bütün binayı yakabilirdi."

“Farkındayım Bay Bremer, bir daha–”

“Bana dava açılabilir Joe –annen onu öyle yalnız bırakırsa. Eğer burası yanarsa, beni dava ederler. Annen bir gerizekâlıyı öyle yalnız başına evde bırakamaz.”

“O gerizekâlı değil!” diye patladım. “Otizmli.”

“Öyle demek istemedim Joe. Ama ne demek istediğimi biliyorsun. Sen üniversiteye gittiğinden beri burada işleri yoluna koyacak biri yok.”

“Annemle konuşurum” dedim.

“Böyle bir şey bir kez daha olamaz Joe. Eğer olursa onları evden çıkarmak zorunda kalırım.”

“Annemle konuşurum” dedim, bu kez biraz daha kararlı. Bay Bremer paltosunu giydi. Sanki derdini anlatabildiğinden emin olmak için konuşmaya devam edecekmiş gibi durakladı, sonra akıl kârı olmayacağını düşünmüş olmalı ki, çıkıp gitti.

Jeremy’yi odasında buldum. “Selam Ahbap” dedim. Jeremy beni görünce gülümsemeye başladı ama sonra durup odanın köşesine bakmaya başladı, yüzünde dünyayı anlamlandıramadığında takındığı endişeli ifade vardı. “Duyduğum kadarıyla bu akşam burada biraz heyecan yaşamışsın” diye devam ettim.

“Selam Joe” diye yanıtladı.

“Kendine yemek yapmaya mı çalıştın?”

“Belki biraz pizza yapmaya çalıştım.”

“Ekmek kızartma makinesinde pizza yapılamayacağını biliyorsun değil mi?”

“Belki annem evde yokken fırını kullanmama izin vermiyor.”

“Hazır konu açılmışken, annem nerede?”

“Belki bir toplantıya gitti.”

“Öyle mi dedi? Sana toplantıya gidiyorum mu dedi?”

“Belki Larry’le toplantıya gidiyorum dedi.”

“Larry? Larry kim?”

Jeremy bakışlarım yeniden odanın köşesine çevirdi. Bu, cevabı olmayan bir soru sorduğum manasına geliyordu. Soru sormayı bıraktım. Saat on olmak üzereydi. Jeremy saat onda yatakta olmak isterdi.

Dişlerini fırçalatıp pijamalarını giydirmem gerekiyordu. O giyinirken odasının kapısında bekledim. Sweatshirtünü çıkardığında sırtında soluk bir morluk gördüm.

“Dur bakayım bir dakika” dedim. Gördüğümü sandığım şeye daha yakından bakabilmek için yaklaştım. Morluk, yaklaşık on beş santim uzunluğunda ve bir süpürge sapı kalınlığındaydı, kürek kemiğinin hemen altından başlayıp omurga hizasında devam ediyordu. “Buraya ne oldu?”

Jeremy odanın köşesine baktı ve cevap vermedi. Yanaklarımdaki kanın ısınmaya başladığını hissettim. Eğer sinirlenirsem Jeremy’nin kendini kapatacağını bildiğimden sakinleşmek için derin bir nefes aldım. Başının belada olmadığını hissetmesi için ona gülümsedim. “Bu morluk nasıl oldu?” diye sordum. Hiçbir şey söylemeden odanın köşesine bakmaya devam etti.

Jeremy’le beraber yatağın kenarına oturup dirseklerimi dizlerimin üstüne koydum, sakinleşmek için bir süre bekledim ve “Jeremy...” dedim. “Birbirimizden sır saklamamamız çok önemli. Ben senin kardeşimim. Sana yardım etmek istiyorum. Her şey yolunda. Başın dertte değil. Ama benden sır saklayamazsın. Bana ne olduğunu söylemen gerek.”

“Belki...” Ne yapması gerektiğine karar vermeye çalışırken gözleri sabit bir noktadan bir diğerine gidip geliyordu. “Belki Larry bana vurdu.”

Yumruklarımı sıktım. Ama sükûnetimi bozmadım. “Gördün mü?” dedim, “Sen yanlış bir şey yapmadın. Her şey yolunda. Sana nasıl vurdu?”

“Belki bana uzaktan kumandayla vurdu.”

“Uzaktan kumanda mı? Televizyon kumandası mı? Neden?”

Jeremy bakışlarını kaçırdı. Çok fazla soru sormuştum. Ellerimi omuzlarına koyup ona her şeyin yolunda olduğunu söylemek istedim, ama Jeremy’le bunu yapmanın olanağı yoktur. Gülümsedim ve biraz uyuyup güzel rüyalar görmesini söyledim. Filmini açtım, ışığı ve kapısını kapattım. Bu Larry her kimse konuşmamız gerekecekti.

16. BÖLÜM

Takip eden gün cumartesiydi. Jeremy'den önce uyanıp krep yaptım. Kahvaltıdan sonra şehir merkezine gidip Jeremy'ye cep telefonu aldık, şu ucuz, kontrollü olanlardan bir tane. Eve dönünce kendi numaramı Jeremy'nin telefonuna kişiler listesinde tek numara olacak şekilde kaydettim. Beni nasıl arayacağını gösterdim; telefonu nasıl açacağını, numaramı nasıl bulacağını, arama düğmesine nasıl basacağını. Daha önce kendi telefonu hiç olmamıştı o yüzden biraz pratik yaptık. Telefonunu şifonyerin arkasına saklamasını tembih ettim. Sonra beni damada iki el yenmesine izin verip dikkatini yeni telefondan uzaklaştırdım. Sonra da nasıl yapıldığını hatırladığından emin olmak için telefonu bulmasını ve beni aramasını istedim. Hatırlıyordu.

“Eğer herhangi biri canını yakmaya çalışırsa...” dedim. “Eğer bu Larry sana vurur ya da başka bir şey yaparsa beni ara. Artık kendi telefonun var. Beni ara. Tamam mı Jeremy?”

“Belki seni yeni telefonumla arayacağım” dedi gururla gülümseyerek.

Öğle yemeğinden sonra biraz daha dama oynadık. Sonra bir film açtı, pardon filmini açtı. Jeremy filmini seyrederken ben de sokağı seyrederek annemin dönmesini beklemeye koyuldum, arada saate bakıyordum; saat yedide Molly's'de olmam gerekiyordu, Molly'yi yüzüstü

bıraktığım son sefer bana bir daha işe gitmezsem müsamaha göstermeyeceğini, beni kovacağını söylemişti. Annemi cep telefonundan aramaya çalıştığımda telefonu şifonyerinin çekmecesinde çaldı.

İkiz şehirlere arabayla varmam için gereken süre göz önünde tutulursa Austin'den saat 4.30'da ayrılmam gerekiyordu. Saatin kolları üçü gösterdiğinde Jeremy'ye sordum, "Annem toplantıdan ne zaman döneceğini söyledi mi?"

Jeremy dikkatini filminden ayırdı. Konsantre oldu, gözleri bir şeyler okuyormuşçasına yavaşça sağa sola hareket ediyordu. "Belki söylemedi" dedi.

Bir deste kâğıt bulup sehpanın üzerinde fal açmaya başladım. Artarda üç kere kaybettim, dikkatimi sokak kapısından ayıramıyordum. Saat dörde yaklaştığında kafamda seçeneklerimi sıralamaya başladım. Jeremy'yi bana götürebilirdim ama ben işte ya da dersteyken orada da aynı kolaylıkla başını derde sokabilirdi. Lila'dan ona göz kulak olmasını isteyebilirdim ama Jeremy onun sorumluluğu değildi - aslına bakılırsa benim sorumluluğum da olmaması gerekiyordu. Onu burada bırakabilirdim ama bir problem daha çıkarsa Bremer onları evden atma tehdidini hayata geçirebilirdi. Ya da Molly'yi arayıp gelemeyeceğimi söyler ve işimden olurdu. Kartlarımı yeniden karıştırıp yeni bir el açmaya koyuldum.

Saat dörde beş kala annemin arabasını evin önünde gördüm. Ön bahçeden gelecek bağırış çağırışı bastırması için televizyonun sesini açıp dışarı çıktım.

Sıkılı dişlerimin arasından "Nerde kaldın?" dedim.

Artık sesimin tonundan mı, orada evinde bulunmamdan mı, yoksa öğle yemeği niyetine içtiği iki votkadan mı kafası karıştı bilmiyorum ama bana derin bir uykudan yeni uyanmış gibi baktı. "Joey!" dedi. "Arabanı görmedim." Annemin arkasında üst dudağını bir hırlamayla bükmüş, tel tel saçlı, gövdesi bir bowling lobutuna benzeyen uzun boylu bir adam duruyordu. Larry'yi tanıdım. Bir sene kadar önce sarhoş olup bir kadına tokat attığı için Pidemont Club'dan dışarı atmıştım.

"Onu yalnız bıraktın" dedim. "Neredeyse bütün binayı yakıyordu. Hangi cehennemdeydin?"

“Bekle biraz” dedi, Larry annemin önüne geçerek. “Annenle bu şekilde-” Larry sağ elini sanki parmağıyla göğsümü dürtecek gibi havaya kaldırdı. Tam da yapmaması gereken şeyi yapmıştı. Parmağı bana dokunamadan sağ elimi göğsümün diğer tarafına uzatıp elinin arkasını tutarak parmaklarımı avucunun küçük parmak tarafına doladım. Tek bir süratli hareketle elini göğsümden ileri itip saat yönünde çevirerek Larry’yi dizlerinin üzerine düşürdüm. Bu harekete bilek kilidiyle indirme deniyordu, Piedmont’un müdavimlerinden Smiley adında bir polisten öğrenmiştim. Her zaman favori hamlelerimden biri olmuştu.

Bileğini hafifçe kıvrınca Larry top gibi büküldü; suratı yerden dört beş santim yukarıdaydı, kolu gövdesinin ardında havaya kalkmıştı ve öne bükülmüş bileği avucumun içindeydi. Larry’nin ağzındaki dişleri tekmeleyerek dökmek için var olan tüm çabamı sarf ettim. Ona doğru eğilip bir tutam saçını yakaladım, kulakları kıpkırmızı oldu, acıyla irkilirken yüz hatları buruştu. Arkamda annem bunun bir kaza olduğu ve Larry’nin aslında iyi biri olduğu hakkında birtakım zııvalıklar ciyaklıyordu. Annemin Larry adına yalvarmaları etrafımda buharlaşıyor, berhava oluyordu, benim için uzaktan gelen trafik gürültüsünden farksızdı.

Larry’nin burnunu ve alnını kaldırım taşına bastırdım. “Kardeşime yaptığın şeyi biliyorum” dedim.

Larry cevap vermedi. Bileğindeki baskı noktasını biraz bükünce hırıldadı.

“Bu konuda olabildiğince açık olacağım” dedim. “Eğer bir daha Jeremy’ye dokunursan tepene daha önce ömründe görmediğin gibi bimerim. Kardeşime kimse dokunamaz. Anladın mı?”

“Siktir!” dedi.

“Yanlış cevap” dedim, kafasını betondan kaldırarak, sadece kanatıp iz bırakacak kadar hızlı yere vurdum. “Anladın mı dedim?”

“Evet!” dedi.

Larry’yi ayağa kaldırıp sokağa doğru ittim. Kanayan burnunu ve alnını tutarak kaldırımdan aşağı indi. Ağzının içinden duyamadığım bir şeyler söylüyordu. Dikkatimi anneme çevirdim.

“Bay Bremer aradı.”

"Kumarhaneye gittik" dedi annem. "Sadece bir iki gün yoktum."

"Aklından ne geçiyordu? Onu bir iki gün yalnız bırakamazsın."

"Artık on sekiz yaşında oldu."

"On sekiz yaşında falan değil" dedim. "Hiçbir zaman on sekiz yaşında olmayacak. Mesele de bu. Kırk yaşına geldiğinde de yedi yaşında olacak. Bunu biliyorsun."

"Benim de biraz eğlenmeye hakkım var, değil mi?"

"Sen onun annesisin, Tanrı aşkına!" Sözlerim küçümsemeyle fokurduyordu. "Her istediğinde kaçamazsın."

"Sen de kardeşisin" diye cevap verdi, tartışmada biraz yer kazanmak için. "Ama bu seni kaçırmaktan alıkoymuyor değil mi? Koca üniversite çocuğu."

Göğsümdeki kaynama hafifleyene kadar konuşmayı bıraktım. Buz gibi bakışlarımı annemin üstüne diktim. "Bremer, eğer bir kez daha komşular ararsa sizi evden atacağını söyledi." Arabama yürümek üzere döndüm, yanından geçerken tekrar saldırmak için bir bahane bekleyerek gözlerimi Larry'ye diktim. Kaldırımından inerken Jeremy'nin ön pencerede durduğunu gördüm. Orada dikilmiş bana bakıyordu. El salladım, ama karşılık vermedi. Yüzü dünyanın geri kalanına ifadesiz gelebilirdi, ama ben onu yakından tanıyordum. Ben onun kardeşiydim; o da benim. Mavi gözlerinin ardındaki hüznü fark edebilecek tek kişiydim.

17. BÖLÜM

Ertesi sabah, gördüğüm kâbustan kapım vurulunca uyandım. Rüyamda tekrar liseye dönmüştüm. Bir turnuvada güreş müsabakasındaydım, basit bir kurtulma manevrası yapmaya çalışıyordum. Rakibin elini karnımdan söktüğümde başka bir el göğsümü yakalıyor, bir diğeri kolumdan çekiyordu. Her bir elin kavrayışından kendimi kurtardığımda Hidra'nın yeniden büyüyen kafaları gibi bir yenisi çıkıyordu. Kısa süre içinde beni çeğiştirip paralayan ellerin acımasız saldırısı altında tek yapabildiğim çırpınıp bağırarak oluyordu. Tam o sırada beni uyandıran gürültüyü duydum. Kafamdaki uyku bulutundan arınmam biraz zaman aldı. Yatakta doğruldum. Ne duyduğumdan emin değildim, bekleyip dinledim –sonra kapı yeniden çaldı. Rüya değildi. Üzerime bir şeyler geçirip kapıyı açtım. Lila iki bardak kahve ve bir dosya klasörüyle karşımda duruyordu.

“Günlüğü okudum” dedi. Yanımdan geçerken kahvelerden birini elime tutuşturdu. “Kahve içiyorsun, değil mi?”

“Evet, kahve içerim” dedim. Duvardaki kancada asılı duran beysbol kepini darmadağın saçlarımı örtmek için kafama geçirip kanepeye doğru Lila'yı takip ettim. İki gün evvel apar topar Austin'e giderken dosyaların durduğu kutuyu Lila'yla birlikte evimde bırakmıştım. *Günlük* etiketli olan da dâhil bazı dosyaları yokluğumda incelemek için kendi evine götürmüş olmalıydı.

“Dün gece günlüğünü okudum” dedi.

“Crystal’ın mı?”

Bana bir gerzekmişim gibi baktı. Hâlâ uyku sersemiydım. Düşüncelerinin akışına geri döndü. “Günlük 1980’in Mayısında başlıyor” dedi Lila, notlarını sehpanın üstünde önüme yayarken. “İlk birkaç ay normal ergen geyiği. Liseye başlayacağı için bir gün heyecanlanıyor, ertesi gün korkuyor. Genel olarak mutlu bir çocuk. Haziranla eylül arasında Carl’la ilgili on beş yazı var. Genellikle Carl’dan yan evdeki sapık ya da sapık Carl diye bahsediyor.”

“Peki, onun hakkında neler diyor?” diye sordum.

Lila bazı sayfaları sarı etiketlerle işaretlemişti. 15 Haziran tarihli ilk etiketi çevirdi.

15 Haziran- Arka bahçede çalışıyordum ve sapık Carl’ı pencereden beni seyrederken gördüm. İşaret çektim. Orda durmaya devam etti. Ne sapık herif.

Bir sonraki etikete atlarken “Aynı savcının söylediği gibi” diye yorumda bulundu Lila. “Yine beni seyrediyor. Hareketlerimi çalışırken beni izledi. Bir tanesinde...” Günlüğün sayfalarını bir diğer etiketlenmiş bölüme kadar çevirdi. “İşte burada.”

Eylül 8 - Sapık Carl yine pencereden beni seyrediyordu. Gömlek giymemişti. Eminim altında pantolonu da yoktur.

Lila bir tepki bekleyerek bana baktı.

Omuz silktim. “Savcının neden bu günlüğü çok sevdiğini anlayabiliyorum.” Sanırım Lila benden daha fazlasını bekliyordu ama ben ilerledim. “Başka ne var?”

“Ağustosun çoğu sakın” dedi Lila. “Okul başlayınca daktilo dersinde şu çocukla tanışıyor, Andy Fisher. Andy’nin onu yıl sonu balosuna davet etmesi için yaptığı planlardan bahsediyor ki, Andy onu davet ediyor. Sonra eylülün ortalarına doğru yazdıkları karanlıklaşmaya başlıyor. Şuna bak.”

Eylül 19 – Andy’le ara sokakta park ettik. Tam işler ilginçleşmeye başlamıştı ki, Sapık Carl, Lurch¹⁰ gibi bize doğru gelip pencereden içeri baktı. Ölebilirdim.

“Yine, tıpkı savcının jüriye söylediği gibi” dedim, “Carl ara sokakta onları sevişirken yakalamış.”

“İki gün sonra kötü bir şeyler olduğu hakkında yazmaya başlıyor. Ama bir kısmını şifreli yazmış.”

“Şifre mi?”

“Evet, Crystal’ın ikame şifresi kullandığı bölümler var, yani harflerin yerine rakamları kullanıyor.” Lila klasörün içinden bir tomar günlük sayfası çıkardı. Şifreli yazıları yeşil etiketle işaretlemişti. “Şuna bak.”

21 Eylül –Bugün korkunç bir gün –25,17,13,6,26,24,6,19,18,2,5,2, 21,22,6,4,5,7,11,15,18,22,5– Aklımı yitiriyorum. Çok kötü.

“Ne demek bu?”

“Sana şifreden bahsetmiş miydin?” dedi Lila. “Belki bu, Crystal’ın eğer günlüğü üvey babası tarafından bulunursa özel okula yollanmayacağını garantiye alma yoluydu.”

“Evet ama bu, on dört yaşında bir kızm şifresi” dedim. “Harflerle rakamları eşleştirmeyi denedin mi?”

“A eşittir bir, B eşittir iki gibi bir şeyden mi söz ediyorsun?”

Lila gözlerini devirdi ve harfleri rakamlarla eşlemeye çalıştığı defter sayfalarını çıkardı. “Alfabeyi düzden, tersten, a harfi ikiden, üçten vesaire başlayacak şekilde denedim. En sık rastladığım rakamı E ya da A harfiyle eşleştirmeyi denedim, çünkü bu iki harf alfabenin en çok kullanılan iki harfi. Anahtar için, ipucu olabilecek herhangi bir şey için tüm günlüğü taradım. Hep manasız şeyler çıktı.”

10. *Adams Family* adlı televizyon dizisindeki kâhya karakteri.

“İnterneti denedin mi?” diye sordum. “Sanırım şifre çözebilen web siteleri var.”

“Onu da düşündüm. Crystal kelimelerin arasına boşluk koymadığından elimizde sadece uzun bir sıra rakam var. İnternette bulduğum hiçbir şey işe yaramadı. Harflerle rakamların eşleşebileceği yaklaşık sekiz milyar kombinasyon var.”

“Sekiz milyar mı?” dedim. “Aman Tanrım.”

“Kesinlikle. Ya bir anahtarı vardı ve bir yere sakladı ya da ezberlediği bir örüntü kullanıyordu. Her neydiyse çözmeyi başaramadım.”

Lila kâğıtları masanın üzerine yaydı. “Sadece yedi tane şifreli yazı var, en sonuncusu öldürüldüğü gün yazılmış. Hepsini bir araya topladım” dedi, kendi hazırladığı listeyi en tepeye koyarak.

21 Eylül– Bugün korkunç bir gün.

25,17,13,6,26,24,6,19,18,2,5,2,21,22,6,4,5,7,11,15,18,22,5.

Aklımı yitiriyorum. Çok kötü.

28 Eylül– 29,3,25,17,13,6,26,24,6,19,18,2,5,2,21,22,6,5,22,1

4. Eğer istediğini yapmazsam herkese söyleyecek. Hayatımı mahvedecek.

30 Eylül– 29,3,19,19,6,2,5,6,19,11,4,1,10,7,5. Ondan nefret ediyorum. Midem bulanıyor.

8 Ekim– 29,3,25,17,13,6,26,24,6,19,18,2,5,2,27,19,18,5,2,11,15,18. Beni tehdit edip duruyor. 4,12,13,7,5,6,4,11,4,1,5,4,5,7,2,9,10,2,11,15,18.

9 Ekim– 29,3,2,28,2,9,10,19,29,2,12,2,28,2,11,4,1,10,7,5. Beni zorladı. Kendimi öldürmek istiyorum. Onu öldürmek istiyorum.

17 Ekim– 29,3, 21,19,28,2,11,2,28,19,13,15,18,6,4,29,7,20,15,24,9, 19,18,10,10,2,23,4,28,7,5,11,4,28,29,7

29 Ekim– 21,22,10,19,23,4,27,26,13,29,3,21,4,28,4,10,19,23,4,27, 26,13,19,29,2,11,15,18. Bayan Tate söyledi. Yaş farkı yüzünden kesinlikle hapse gireceğini söyledi. Bugün bitiyor. Çok mutluyum.

“29 Ekim öldürüldüğü gün” dedi Lila.

“Carl’dan bahsettiğini nereden biliyoruz?”

“Carl’dan onu penceresinden seyreden sapık olarak bahsettiği düzinelerce sayfa var” dedi Lila. “Crystal, Andy’le sevişirken sinsice yaklaşan oydu. Tehditlerin o olaydan sonra başlamış olması tesadüf değil.”

“Şifre her şeyi değiştirebilirdi.”

“Şifreli olmayan yazılar da var” dedi. “22 Eylülde, şuna bak. Andy Fisher’la yakalandığı korkunç günün ertesi günü.”

22 Eylül- Eğer öğrenirlerse mahvolurum. Beni Katolik okuluna yollarlar. Elveda ponpon kızlık, elveda hayat.”

“Bu sence de biraz fazla dramatik değil mi?” dedim. “Yani, Katolik okullarının da ponpon kız ekipleri var, yok mu?”

Lila bana şüpheci bir bakış fırlattı. “Açıkçası ergen bir kızın beyninin nasıl çalıştığını anlayamıyorsun. Her şey dünyanın sonudur. İntihara meyledecek derecede duygusaldırlar.” Sanki aklıma gelen bir şey dikkatini dağıtmış gibi durakladı. Sonra devam etti. “Bazı şeyler gerçekten dünyanın sonu gibi görünebilir.”

En sondaki günlük yazısına bakarak “Bayan Tate kim?” diye sordum.

“Tutanakları okumadın değil mi?” diye sordu, kızgın bir ses tonuyla.

“Okudum sayılır” dedim. “Ama Bayan Tate’i hatırlamıyorum.”

“Okulun rehberlik danışmanı.” Lila tutanaklardan birini kutudan çıkardı. Bayan Tate’in ifadesini buluncaya kadar karıştırdı. “İşte burada.” Tutanağı bana uzattı. Okumaya başladım:

Soru: O gün Crystal Hagen’la görüştüğünüzde, endişeleri nelerdi? Size nelerden bahsetti?

Yanıt: Fazlasıyla muğlaktı. Oral seks, seks sayılır mı diye sordu. Yani eğer biri sizi oral sekse zorlarsa bu tecavüz olur mu, öğrenmek istiyordu.

Soru: Size bunu neden öğrenmek istediğini söyledi mi?

Yanıt: Hayır. Söylemedi. Bir arkadaşı için öğrenmek istediğini söyleyip durdu. Bizim mesleğimizde böyle şeyler sık sık olur. Daha fazla anlatmasını sağlamaya çalıştım. Ona birinin onu oral sekse zorlayıp zorlamadığını sordum. Cevap vermedi. Eğer bu kişi sizin bir sırrınızı açıklamakla tehdit ederek yaptırıyorsa bu zor kullanmak olur mu diye sordu.

Soru: Siz ne yanıt verdiniz?

Yanıt: Bunun zorlama kabul edileceğini söyledim. O da bana “Ya adam daha yaşlıysa?” diye sordu.

Soru: Nasıl karşılık verdiniz?

Yanıt: Okul rehberlik danışmanı olarak bu konularda hukuki eğitim alırız. Onun yaşında, eğer bunu yapan kişi ondan iki yaş büyükse zorlama olup olmasının da bir önemi olmayacağını söyledim. Rıza bir tartışma dahi olmaz. Eğer daha yaşlı biri on dört yaşında biriyle ilişkiye girdiyse bu tecavüzdür. Eğer böyle bir şey oluyorsa bunu bana, ebeveynlerine ya da polise anlatması gerektiğini söyledim. Eğer böyle bir şey olduysa adamın hapse gireceğini söyledim.

Soru: Peki buna tepkisi ne oldu?

Yanıt: Memnun olmuş gibi gülümsedi. Bana teşekkür edip ayrıldı.

Soru: Bu konuşmanın geçen yılın 29 Ekiminde gerçekleştiğine emin misiniz?

Yanıt: Konuşma Crystal’ın öldürüldüğü gün gerçekleşti. Buna eminim.

Mahkeme dökümünü kapadım. “Öyleyse Crystal eve gidip günlüğüne onları yazdı ve sonra da Carl’la yüzleşmeye mi gitti?”

“Ya öyle ya da günlüğü yanında okula götürmüştü” dedi. “Her şey mantıklı görünüyor değil mi? Crystal üstünlüğün kendisinde olduğunu biliyordu. Mahvolacak olan Carl’ın hayatı olacaktı, onunki değil.”

“Peki, Crystal her şeye nokta koymayı planlarken aynı gün Carl gidip bir silah mı alıyor?”

“Belki o da her şeye bir nokta koymayı planlıyordu” dedi Lila. “Belki en baştan beri planı onu o gün öldürmekti.”

Şifrelenmiş sayfalara baktım. Sakladıkları sır benimle dalga geçiyordu. “Keşke şu şifreyi çözebilseydim” dedim. “Avukatının çözmek için daha fazla çaba sarf etmemiş olmasına inanamıyorum.”

“Etmiş” dedi Lila. Dosyadan bir kâğıt çıkartıp bana uzattı. Savunma Bakanlığına yazılmış bir mektuptu. Mektubun üzerindeki tarih mahkemeden iki ay önce yazılmış olduğunu gösteriyordu. Carl’ın avukatı John Peterson tarafından imzalanmıştı. Peterson bakanlıktan şifrenin çözülmesini talep ediyordu.

“Savunma Bakanlığı yanıt vermiş mi?”

“Verdilerse de ben bulamadım” dedi. “Evrakın içinde şifrenin çözüldüğüne dair hiçbir ifade yok.”

“İnsan mahkeme başlamadan o şifreyi çözmek için dünyanın altını üstüne getireceklerini düşünür.”

“Tabii şayet...” Lila bana baktı ve omuz silkti.

“Şayet ne?”

“Şayet Carl orada ne yazılı olacağını zaten bilmiyorduydu. Belki de şifrenin çözülmesini istemedi çünkü mezarına çakılacak son çivi olacağını biliyordu.”

18. BÖLÜM

Ertesi gün Janet'i aradım ve o akşam Carl'ı görmek için bir randevu aldım. Ona günlüğü ve şifreyi sormak istiyordum. Savcının iddiasının bu kadar önemli bir parçasına neden karşı çıkılmadığını merak ediyordum. Günlüğüne 'bugün bitiyor' yazan Crystal Hagen'in neden bahsettiğini bilip bilmediğini söylerken Carl'ın yüzünü görmek istiyordum. Dürüstlüğünü test etmek istiyordum. Ama önce Berthel Collins ile görüşmem gerekiyordu. Birçok kez arayıp mesaj bıraktıktan sonra nihayet beni geri aradığında arabamla Hillview Manor'a doğru yola çıkmıştım bile.

"Senin için ne yapabilirim Joe?" diye sordu.

"Beni geri aradığınız için teşekkür ederim, Bay Collins" dedim. "Mahkeme dosyasında bir gariplikle karşılaştım. Size sormak istedim."

"Çok zaman geçti. Ama sana bir cevap vermek için elimden geleni yaparım."

"Bir günlük var, Crystal Hagen'in günlüğü. İçinde bazı şifreli yazılar var. Hatırlıyor musunuz?"

Collins biraz durakladı, sonra pes ve karamsar bir tonla, "Evet, hatırlıyorum" dedi.

"Pekâlâ, Bay Peterson'un şifrenin çözülmesi için Savunma Bakanlığına yazdığı bir mektup buldum. O konuya ne oldu?"

Kısa bir duraklamadan sonra Collins cevap verdi. "O mektubu Peterson imzaladı ama yazan bendim. Davaya katkılarımdan biri de

odur. 1980’de kişisel bilgisayarlarımız yoktu, olanlar da bugünküler değildi. Savunma Bakanlığında şifreyi çözecek bir teknoloji olabileceğini düşündük, Peterson da bana Savunma Bakanlığıyla iletişim kurma görevini verdi. Telefonla birine ulaşabilmek için saatlerce uğraştım. Birkaç hafta didindikten sonra sonunda ‘ne yapabileceğine bakacağım’ söyleyen bir adamla konuştum.”

“Peki, ne oldu? Bir cevap alabildiniz mi?”

“Hayır. Bizim tarafta işler ışıık hızıyla yol alıyordu ama Savunma Bakanlığıyla uğraşmak jöle içinde yüzmeye benziyordu. Dosyanın içinde gördün mü bilmiyorum ama Iverson hızlandırılmış mahkeme talep etmişti.”

“Hızlandırılmış mahkeme mi? O ne demek?”

“Sanık, davasının altmış gün içinde mahkemeye gelmesini talep edebilir. Nadiren böyle bir talepte bulunuruz, çünkü dava ne kadar sürünürse savunmanın o kadar yararına olur. Daha çok keşif yaparız; kendi detaylı soruşturmamızı yapacak zamanımız olur; tanıklar daha az güvenilir olur. Iverson’ın hızlandırılmış mahkeme istemesi için hiçbir sebep yoktu ama istedi. Peterson onu vazgeçirmeye çalışırken ben de oradaydım. Hazırlanmak için zamana ihtiyacımız vardı. Savunma Bakanlığından gelecek cevaba ihtiyacımız vardı. Iverson’ın umurunda değildi. Sana, ‘davaya hiç yardımcı olmadı, televizyon izler gibi izledi’ demiştim, hatırlıyor musun? İşte bundan bahsediyordum.”

“Peki, Savunma Bakanlığı konusu ne oldu? Şifreyi neden çözmediler?”

“Onlar için bir öncelik değildik. Bunlar sen doğmadan önceydi, ama o yıl İranlılar elli iki Amerikalıyı rehin tutuyordu. Ayrıca seçim yılıydı. Herkes krize odaklanmıştı, benimle konuşacak, bıraktığım mesajlara yanıt verecek birini bulamadım. Onlara gönderdiğim paket bir kara deliğe düşmüş gibi kayboldu. Mahkemeden sonra ‘artık çok geç, şifreyi çözmenize gerek kalmadı’ demek için aradığımda neden söz ettiğim konusunda en ufak bir fikirleri yoktu.”

“Peki, savcı şifreyi çözmeye çalıştı mı?”

“Sanmıyorum. Yani, neden yapsın ki? Çıkarımların hepsi Iverson’ı işaret ediyordu. Şifrenin çözülmesine gerek yoktu. Jürinin şifreyi o nasıl yorumlamak isterse öyle yorumlayacağını biliyordu.”

Arabamı Hillview'in otoparkına park ettim, başımı koltuğun boyunluğuna dayadım. Son bir sorum daha vardı ama sormaya çekiniyordum. Bir parçam Carl Iverson'ın savcının bahsettiği canavar olmadığına inanmak istiyordu. Ama ben gerçeği istiyordum. "Bay Collins, bir arkadaşım Carl'm şifrenin çözülmesini istemediğini düşünüyor, çözüldüğü takdirde onu suçlu çıkaracağını bildiğini iddia ediyor, bu doğru mu?"

"Arkadaşının algısı kuvvetliymiş" dedi, düşünceli bir şekilde. "Aynı tartışmayı otuz yıl önce biz de yapmıştık. John Peterson'un arkadaşına katılacağını düşünüyorum. İçimden bir his belki de John şifrenin çözülmesini istemediği için o işi bana vermişti diyor. O zamanlar basit bir stajyerdim. Sanırım John çabaladığımızı belgelemek istedi ama hiçbir zaman sonuçları almak istemedi çünkü... İşte..." Collins derin bir nefes aldı ve iç geçirdi. "İşin aslı, bazen kurbanı öldürdüğünü bildiğin bir adamı savunmak için elinden gelenin tümünü yapmak zordur."

"Günlükteki şifre hakkında Carl'a hiç soru sordunuz mu?"

"Tabii ki. Dediğim gibi John, Carl'ı hızlandırılmış mahkeme talebini geri çekmesi için ikna etmeye uğraştı. Savlarımızdan biri de şifrenin çözülmesinden iyi bir kanıt elde edebileceğimizdi."

"Carl ne dedi?"

"Açıklaması zor. Suçlu olanların çoğu itiraf pazarlığını kabul eder. Ama o ikinci dereceyi reddetti. Ve masum olanların çoğu da savunmalarının hazırlanması için davayı mümkün olduğu kadar geciktirirler. Carl ise hızlandırılmış mahkeme talep etti. Biz şifreyi çözmeye çalışıyorduk, o aleyhimizde çalışıyor gibiydi. İtiraf etmeliyim ki Joe, Carl Iverson bana hapse girmek istiyor gibi görünmüştü."

19. BÖLÜM

Carl'a doğru yürüdüm ve yanındaki koltuğa oturdum, yan tarafa doğru hafif bir bakış, ziyaretime dair alabildiğim tek onaylama oldu. Biraz sonra, "Güzel bir gün" dedi.

"Öyle" diye yanıtladım. Görüşme kısmına geçmeden önce tereddüt ettim. Bıraktığımız yerden devam etmeyecektim –silah altına alınma emrini aldığı günden bahsediyorduk. Onun yerine neden hızlandırılmış mahkeme talep ettiğini ve neden şifrenin çözülmesini istemez görüldüğünü sormak istiyordum. Bunun Carl'ın gününün geri kalanını mahvedeceğinden şüphelendiğim için konuya yavaş yavaş girmeye çalıştım. "Bugün Berthel Collins'le konuştum" dedim.

"Kim?"

"Berthel Collins, senin avukatlarından biriymiş."

"Benim avukatım John Peterson'du" dedi. "Ve öleli yıllar oluyor, en azından duyduğum kadarıyla."

"Collins senin davanda stajyer olarak çalışmış."

Carl, görünüşe göre Collins'i hatırlamaya çalışarak biraz düşündü, sonra, "sanki bazı görüşmelerde Peterson'un yanında bir çocuk hatırlıyorum. Çok uzun zaman geçti. Şimdi avukat mı olmuş?"

"Minneapolis Baş Kamu Avukatı" dedim.

"Onun adına sevindim" dedi. "Peki, Bay Collins'le neden konuştun?"

“Crystal’ın günlüğündeki şifreli mesajların anlamını çözmeye çalışıyorum.”

Carl bakışlarını yolun karşısındaki apartmanın balkonundan hiç ayırmadı. Günlükten söz açmamdan hiç etkilenmemiş gibiydi, geçir-miş olsaydım belki daha az kayıtsız olurdu. “Yani” dedi. “Şimdi de de-
dektif mi oldun?”

“Hayır” dedim, “ama iyi bir bulmaca hoşuma gider. Bu da epey zorlu görünüyor.”

“İlginç bir bulmaca mı istiyorsun?” dedi. “Fotoğraflara bir bak.”

Görüşmenin gitmesini istediğim yön bu değildi. “Resimleri gör-düm” dedim. Crystal Hagen’ın cesedinin görüntüleri hafızamda can-landı. “Neredeyse kusacaktım. Tekrar bakmaya niyetim yok.”

“Ah, hayır. O fotoğraflar değil” dedi dönüp, geldiğimden beri ilk kez bana bakarak. Yüzünü hastalıklı bir sarılık kapladı. “Ben... O fotoğ-rafları görmüş olmana üzüldüm.” Yüz hatları otuz yıllık bir çekim kuv-vetine yenik düşerken suratındaki ifadeden mahkeme fotoğraflarının bunca sene sonra zihninde hâlâ canlı olduğunu okuyabiliyordum. “O fotoğraflar korkunçtu. Kimse onlara bakmak zorunda kalmamalı. Ben yangın fotoğraflarından bahsediyordum, polis gelmeden önce çekilen-lerden. Onları gördün mü?”

“Hayır” dedim. “Ne olmuş onlara?”

“Küçükken *Highlights* dergisini okur muydun?”

“Highlights?”

“Evet, dişçi muayenehanelerinde falan olurdu. Çocuk dergisi.”

“Gördüğümü sanmıyorum” dedim.

Carl gülümseyerek başını salladı. “Pekâlâ, bu dergilerde birbirinin aynı gibi görünen ama aralarında ufak farklar bulunan resimler olurdu. Oyunun amacı iki resim arasındaki farkları, anormallikleri bulmaktı.”

“Tabii” dedim, “ilkokulda çok yaptım onlardan.”

“Eğer bulmacalardan hoşlanıyorsan, itfaiye gelmeden ve geldik-ten sonra çekilmiş fotoğrafları bul ve incele. O iki fotoğraf arasındaki farkları bulma oyununu oyna. Bakalım anormalliği bulabilecek misin? Görmek kolay değil. Fark etmem yıllar aldı –ama kimse sana verdiğim tüyoyu bana vermemiştii. Bir ipucu: baktığın şey sana bakıyor olabilir.”

“Resimler hapisteyken yanında mıydı?”

“Avukatım dosyadaki evrakın kopyasını yollamıştı. Beni mahkûm etmelerinden sonra okuyacak bol bol vaktim oldu.”

“Neden hüküm giymeden önce davayla daha fazla ilgilenmedin?” diye sordum. Carl bana beklenmedik bir satranç hamlesini tartar gibi baktı. Belki de bu soruyla, bu pek de üstü-kapalı-olmayan-geçişle ne-reye varmaya çalıştığımı görmüştü.

“Ne demek istiyorsun?”

“Collins senin hızlandırılmış mahkeme istediğini söyledi.”

Biraz düşündükten sonra, “bu doğru” dedi.

“Neden?”

“Uzun hikâye” dedi.

“Collins daha fazla vakte ihtiyaçları olduğunu ama senin mahkemeye gitmek için bastırıldığını söyledi.”

“Evet, öyle yaptım.”

“Collins senin hapse girmek istediğini düşünüyor.”

Carl hiçbir şey söylemedi. Bakışlarını tekrar pencereye doğru çevirdi. Israr ettim. “Hapse girmemek için neden daha fazla mücadele etmediğini bilmek istiyorum.”

Cevap vermeden önce tereddüt etti. Sonra “Karabasanları susturacağını düşünmüştüm” dedi.

Şimdi, diye düşündüm, bir yerlere varıyoruz. “Karabasan?”

Nefesini tutup sert bir şekilde yutkundu. Sonra ruhunun derinlerinden gelen alçak ve sakin bir sesle, “Bazı şeyler yaptım... Vicdanında taşıyabileceğimi sandığım şeyler ama yanılmışım.”

“Bu senin ölüm beyanının” dedim. Günah çıkarması için kızakları yağlamaya çalışarak düşüncelerine sızmayı denedim. “Bu yüzden bana anlatıyorsun, içinde tutmamak için.” Gözlerinde teslimiyeti, bana hikâyesini anlatma isteğini gördüm. Ona itiraf etmesi için bağırarak istedim ama onun yerine onu ürkütmemek için söyleyeceklerimi fısıltıyla söyledim. “Seni dinleyeceğim. Söz veriyorum yargılamayacağım.”

“Buraya günahlarımın bağışlanması için mi geldin?” Sesi fısıltıdan ancak biraz daha yüksekti.

“Bağışlanma için değil” dedim. “Ne olduğunu anlatmak iyi gelebilir. İtiraf, ruh için iyidir derler.”

“Öyle derler değil mi?” Dikkatini yavaşça bana doğru çevirdi. “Peki, sen bu söylenene katılıyor musun?” diye sordu.

“Tabii” dedim. “Eğer canını sıkkan bir şey varsa birine anlatmak iyi gelebilir.”

“Bunu deneyelim mi?” dedi. “Bu fikri test edelim mi?”

“Sanırım etmeliyiz” dedim.

“O zaman bana büyükbabanı anlat” dedi.

Göğsüme beni felç eden bir yumruk yemiş gibi hissettim. Düşüncelerimi sakinleştirmeye çalışırken kafamı çevirdim.

“Büyükbabama ne olmuş?” dedim.

Carl öne eğildi. Hâlâ o yumuşak sesle konuşarak, “ilk tanıştığımız gün, öylesine bahsetmiştim, nasıl öldüğünü sordum, sen donakaldın. Üzerine ağır bir şey çöktü. Gözlerinden okunuyordu. Ona ne oldu bana anlat.”

“Ben on bir yaşındayken öldü. Hepsi bu.”

Uzun bir süre, Carl hiçbir şey söylemedi, ikiyüzlülüğümün ağırlığının omuzlarıma yerleşmesine izin verdi. Sonra iç geçirip omuz silkti. “Anlıyorum” dedi. “Ben sadece bir dönem ödeviyim.”

Kafamın içinde rahatsız edici bir ses dolaşmaya başladı; kendi suçluluğumdan beslenen, kulağıma fısıldayan, Carl’a sırrımı anlatmam için beni dürtten bir ses. Ona anlatsan ne olur ki dedi ses, nasıl olsa sırrımı haftalar içinde mezara götürecekti. Ayrıca bana yapacağı itirafa karşılık bir iyi niyet ödemesi olurdu. Ama sonra başka, daha sakin bir ses bana, Carl’a sırrımı anlatmak ihtiyacımın iyi niyetle alakası olmadığını söyledi. Ona anlatmak istiyordum.

Carl konuşmaya devam ederken ellerine baktı. “Bana anlatmak zorunda değilsin” dedi. “Anlaşmamızda bu yoktu-”

“Dedemin ölümünü seyrettim” dedim aniden. Kelimeler beynimden fırlayıp ben onları durduramadan ağzımdan çıkıvermişti.

Carl bana baktı, sözünü bu şekilde böldüğüm için afallamıştı.

Güvenli tüneğinden atlayıveren bir yamaç paraşütçüsü gibi o bir anlık cesaret ya da pervasızlık, geri çevirme imkânım olmayan bir devi-

nim başlatmıştı. Bu sefer, Carl'm defalarca yaptığını gördüğüm gibi hafızamdaki detayları bir araya toplarken camdan dışarı bakan bendim. Düşüncelerim yeterince berraklaştığında tekrar konuştum. "Bunu hiç kimseye anlatmadım" dedim, "ama ölümü benim hatamdı."

20. BÖLÜM

Bill dedem hakkında en iyi hatırladığım şey elleriydi. İri, cıvata somunu gibi kalın parmaklarıyla birer bulldog pençesine benzeyen elleri, tamir ettiği küçük motorlarla uğraşırken çeviklikle hareket ederdi. Küçükken ellerimi tuttuğunda her şeyin yolunda olduğunu hissettiğimi hatırlıyorum. Nasıl her zaman mutlak bir sabırla hareket ettiğini, yaptığı her işe, ister gözlük camlarını silmek olsun, ister anneme kötü bir gününde destek olmak, dikkat ve kararlılıkla yaklaştığını hatırlıyorum. Kendimi bildim bileli Bill dedem yanımdaydı, fısıltılarıyla annemin bağırışlarını bastırır, omzuna koyduğu bir elle fırtınayı yatıştırırdı. Annem her zaman bipolardı –soğuk algınlığı gibi aniden ortaya çıkıveren bir durum değildir– ama Bill dedem hayattayken dalgalar hiçbir zaman köpüklenmezdi.

Minnesota nehrinde, çocukluğunu geçirdiği Mankato yakınlarında balık tutmakla ilgili hikâyeler anlatırdı. Nasıl kayık dolusu kedi balığı ve tatlı su levreği yakaladıklarını anlattıkça ben de onunla balığa çıkabileceğim günün hayalini kurardım. Sonra on bir yaşımdayken o gün geldi. Dedem bir arkadaşından bir kayık ödünç aldı. Yavaş ama güçlü akıntı sayesinde hava kararmadan Mankato'daki parka varma planıyla kayığı Judson'daki sahanlıktan suya indirdik.

O bahar nehir, kar sularının erimesiyle yatağından taşmış ama temmuza geldiğimizde artık sakinleşmişti. Sel, dipten yüzeye doğru

çıkıntı yapan ve dalları iskelet parmakları gibi suyun üzerinde duran ölü kavak ağaçlarını nehrin her yanına saçmıştı. Bill dedem, kayığın motorunu ihtiyaç duyduğumuzda ağaçların arasında manevra yapabilmek için rölantide tutuyordu. Ara sıra, yüzeyin hemen altına gizlenmiş dallar kayığın gövdesine sürttüğünde tahtanın alüminyumdan çıkardığı gıcırta duyuluyordu. Ses ilk başta beni biraz korkutmuştu ama Bill dedem etrafımızda yaprakları hışırdatan rüzgâr kadar doğalmış gibi davranınca kendimi güvende hissetmiştim.

İlk balığımı ilk saat içinde yakalamış ve Noel gelmiş gibi sevinmiştim. Daha önce hiç balık tutmamıştım. Balığı yakalamanın verdiği his; kamışın bükülüşünü, balığın sudan çıkarken çırpınışım görmek beni çok heyecanlandırmıştı. Artık bir balıkçıydım. Gün masmavi bir gökyüzünün altında kıvrıla kıvrıla akarken dedem birkaç balık yakaladı; ben birkaç tane daha yakaladım. Sanırım benim ondan daha fazla yakalamam için arada oltasını yemsiz atıyordu.

Öğlen olduğunda bayağı bir balık yakalamıştık. Dedem, öğle yemeğimizi yerken oltalarımızı suda tutabilmek için bana çapayı suya atmamı söyledi. Çapa, kayığa baş taraftan –benim oturduğum taraf– bağlıydı. Demir bir süre nehrin dibinde sürüklendikten sonra nihayet dibe takılmış, kayığımızı nehrin ortasında durdurmuştu. Ellerimizi mataradaki suyla yıkayıp Bill dedemin naylon torbadan çıkarttığı salamlı sandviçleri yedik. Ömrümde yediğim en lezzetli sandviçlerin yanında soğuk gazozlarımızı içtik. Mükemmel bir günün zirvesinde, nehrin ortasında, olağanüstü bir öğle yemeği yedi.

Dedem yemeğini bitirdiğinde sandviçinin paketini küçük bir tomar haline getirdi ve artık çöp sepetimiz olmuş naylon torbanın içine yerleştirdi. Sonra gazozunu bitirip boş şişeyi aynı ölçülü hareketlerle torbanın içine koydu. Sonra torbayı bana verdi ki ben de onu örnek alarak aynısını yapayım. “Tekneyi her zaman temiz tut” dedi. “Etrafta çöp bırakma, olta kutusunu açık bırakma. Kazalar böyle sebeplerden olur.” Gazozumu içerken söyledikleri bir kulağımdan girip diğerinden çıktı.

Gazozumu bitirdiğimde dedem çapayı çekmemi –daha önce hiç yapmamış olduğum bir şey daha– söyledi. Dikkatini motora vermiş, motoru çalıştırabilmek için gaz borusunun üzerindeki pompayı sıkı-

yordu. Boş şişeyi teknenin zeminine koyduğumu görmedi. Birazdan atacaktım. Kendime öyle demiştim. Bizi çapaya bağlayan naylon halatı tutup çekmeye başladım. Çapa yerinden oynamadı, daha güçlü çekince kayığın akıntıya karşı hareketini hissettim ama çapa yine yerinden oynamadı. Kayığın pruvası düz bir tahta levhadan yapılmıştı, ayağımı pruvaya dayayıp bir sağ bir sol elle ilerlememiz kesilene dek kayığı çapaya doğru yavaş yavaş çektim. Bill dedem debelenişimi görüp ipi sağa sola hareket ettirmemi, çapayı yavaş yavaş yerinden oynatmamı öğütledi ama çapa yerinden kıpırdamıyordu.

Sonra Bill dedem arkamda oturduğu yerde hareketlendi. Kayığın sallandığını hissettim. Omzumun üzerinden baktığımda bana yardım etmek üzere ayağa kalktığını gördüm. Tam aramızdaki tahta sıraya adımını attığında boş şişemin üzerine bastı. Bileği burkuldu, ayağı yana doğru büküldü. Arkaya doğru sendeleyip sırt üstü düştü. Uyluğu kayığın kenarına çarptı. Kolunu havada savurup nehre düştüğü anda gövdesini yüz üstü çevirdi. Nehir dedemi yutarken sıçrayan suyla sıırılsıklam oldum. Çamurlu suyun içinde kaybolurken ona seslendim. Üçüncü seslenişimden hemen sonra yüzeye çıkıp kayığa tutunmaya çalıştı, ama sandalın kenarını bir bozuk paranın yan kısmı kadar bir mesafeyle kaçırdı. İkinci girişiminde kayığın yakınına bile gelememi. Akıntıya kapılmış, benden uzaklaşırken, ben aptal gibi çapa ipi elimde oturuyordum. İpi bıraksam kayığın akıntıyla en az beş altı metre dedemle beraber sürükleneceği aklımın ucundan bile geçmemişti. Kendini toparladığında artık ipi bıraksam da kayığın ulaşabileceğinden daha uzaktaydı.

Bağırdım ve dua ettim, ona yüzmesi için yalvardım. Her şey bir anda olup bitti.

Sonra birden her şey daha da kötü oldu. Bill dedem suyun içinde çırpınmaya başladı. Kollarını sağa sola sallıyor, suyun yüzeyini dövüyordu, bacağı karanlık suyun içinde bir şeye sıkışmıştı. Daha sonra şerif, anneme dedemin botunun nehir yüzeyinin hemen altındaki bir kavak dalına takılmış olduğunu söyleyecekti.

Akıntı onu dibe doğru çekerken kafasını suyun üzerinde tutmak için mücadele edişini izledim. Can yeleşinin fermuarını açık bırakmıştı. Can yeleşti dedemin kollarını yukarı çekiyor, onları kafasının üze-

rinde birbirine doluyordu. Gövdesi sıkışmış botundan akıntı yönünde uzuyordu. Ancak o zaman elimdeki ipi bırakmak aklıma geldi. İpi bırakıp ellerimi kürek gibi kullandım, dedeme on metre kadar kala çapanın ipi tamamen gerilip kayığı durdurdu. Dedem can yeleğinden kurtulmak için çırpınıyor, yeleğini yırtmaya çalışıyordu. Hareket edemedim. Hiçbir şey düşünemedim. Dedem hareket etmeyi bırakıp akıntıda hareket-siz asılı kalana dek orada öylece bekleyip bağırdım.

Carl'a hikâyemi anlatırken hıçkırarak ağlıyor, göğsümün yatışması için tekrar tekrar duraklamak zorunda kalıyordum. Hikâyemi bitirene kadar Carl'ın elini beni rahatlatmak üzere kolumun üzerine koymuş olduğunu fark etmedim bile. Beni şaşırtan şey ise kolumu çekmemem oldu.

"Senin hatan olmadığını biliyorsun" dedi.

"Hayır, hiç de bilmiyorum" dedim. "Son on senedir kendime söylemeye çalıştığım bir yalan bu. O şişeyi çöp torbasma koyabilirdim. Düştüğü anda o ipi bırakabilirdim. Olta kutusundaki bıçakla ipi kesip kayığı serbest bırakıp onu kurtarabilirdim. İnan ki milyon defa düşündüm, yüzlerce farklı şey yapabilirdim ama hiçbir şey yapmadım."

"Daha küçük bir çocuktun" dedi Carl.

"Onu kurtarabilirdim" dedim. "Bir şeyler yapmayı denemek ya da seyretmek arasında seçme şansım vardı. Ben yanlış seçim yaptım. Her şey bundan ibaret."

"Ama—"

"Artık konuşmak istemiyorum" diye parladım.

Janet omzuma dokununca bir irkilmeyele arkama döndüm. "Kusura bakma Joe" dedi, "Ama ziyaret saati bitti." Duvardaki saate baktım. Sekizi on geçiyordu. Tüm ziyaret boyunca konuşmuştum ve tüm enerjim tükenmişti. Carl Iverson'ın şamandıralarından kesip serbest bıraktığı o korkunç günün hatırası kafamda zincirlerinden kurtulmuş, girdap gibi dönerken başımı da döndürüyordu. Kendimi kandırılmış hissediyordum, çünkü Carl hakkında hiç konuşamamıştık. Ama aynı zamanda sırrımı birine açmış olmaktan dolayı rahatlamıştım.

Ayağa kalkıp verilen izni aştığım için Janet'ten özür diledim. Sonra hoşçakal demek yerine Carl'a başımla selam verip dışarı yönel-

dim. ıkarken dönüp Carl'a baktım, karanlık penceredeki yansımasının karşısında hareketsiz oturmuş, gözlerini derin bir acıyı bastırır gibi sıkıca kapatmıştı. Kendimi, yine kanser mi yoksa bu defa başka bir şey mi diye merak ederken buldum.

21. BÖLÜM

Eve dönerken sakinleşmek için klasik rock istasyonunun sesi-
ni sonuna kadar açıp arabamın köhne hoparlörlerinde tek hitle meş-
hur olup kaybolanların şarkılarına eşlik ettim. Kafamdaki karanlık
düşünceleri, yerlerine Carl'm bahsettiği bulmacayı koyarak kovmayı
başardım. Kuşkusuz bulmaca fikri beni cezbediyordu ama kendimi iyi
hissetmemin esas sebebi Lila'yla daha fazla vakit geçirmek için bir ba-
hanem olmasıydı. Eve dönünce kutudakileri çıkarıp yanan kulübenin
fotoğraflarını içeren iki adet dosya buldum. Dosyaları kolumun altına
sıkıştırdım, Lila'nın dairesine gitmeden önce doğru fotoğrafları aldı-
ğımdan emin olmak için yarım saat harcadım.

“Oyun sever misin?” dedim Lila'ya.

“Duruma göre” dedi. “Kafandan neler geçiyor?”

Cevabı beni gafil avlamıştı, bir an için sanki yüzünde flört eden
bir gülümseme sezdiğimi düşündüm. Neredeyse oraya neden geldiğimi
unutuyordum. Ben de gülümsedim ve büyük bir çabayla, “bazı fotoğraf-
lar getirdim” dedim.

Biraz kafası karışmış gibiydi, başıyla yemek masasını işaret edip,
“çoğu erkek çiçek getirir” dedi.

“Ben çoğu erkek değilim” dedim. “Daha özelim.”

“Ona şüphe yok” dedi.

Tam olarak yedi adet fotoğrafı masanın üzerine yaydım, ilk üçü itfaiye gelmeden önce, alevler kontrolsüz biçimde yükselirken çekilmişti. Bu fotoğraflar kötü kadrajlanmış, ışığın geldiği açıya dikkat edilmemişti; bir tanesi korkunç derecede bulanıktı. İkinci set fotoğraflarsa daha iyi bir fotoğrafçı tarafından çekilmişti ve itfaiyecileri yangını söndürmeye çalışırken gösteriyordu. Bunlardan ilki itfaiyeciler itfaiye aracından yangın hortumunu çektiği sırada arka planda yanan kulübeni gösteriyordu. Bir başkası yangın hortumundan çıkan suyun alevlere temas ettiği ilk anda çekilmişti. İtfaiyeciler alevlere su sıkarken farklı açılardan çekilmiş iki fotoğraf daha vardı; bunlardan birini kütüphanede rastladığım gazete makalesinin altında görmüştüm.

“Peki, oyun ne?” dedi.

“Buradaki fotoğraflar...” dedim, ilk üç fotoğrafın ilkinin işaret ederek, “Oscar Reid adlı bir tanığın dosyasından. Carl ve Lockwoodların evinin karşısındaki ara sokakta oturuyor. Alevleri görüp 911’i aramış. İtfaiyenin gelmesini beklerken eski şipşak makinesiyle birkaç fotoğraf çekmiş.”

“Bir hortum kapıp – ne bileyim – müdahale edeceğine fotoğraf mı çekmiş?”

“Dedektife belki bir gazeteye falan satarım diye düşündüm, demiş.”

“Gerçek bir yardımsever” dedi. “Peki ya bunlar?” diye sordu diğer dört fotoğrafı işaret ederek.

“Bunlar bir foto muhabiri tarafından çekilmiş, Alden Cain. Yangını, dinlediği polis telsizinden duymuş ve birkaç görüntü yakalamak için koşmuş.”

“Tamam” dedi. “Ne arıyorum?”

“İlkokulda öğretmenler birbirinin aynı gibi görünen ama aynı olmayan resimler verirlerdi. Senin de aradaki farkları bulman gerekirdi.”

“Oyun bu mu?”

“Evet” dedim, fotoğrafları yan yana dizerek. “Ne görüyorsun?”

Dikkatle inceledik. Daha erken çekilmiş fotoğraflarda kulübenin ara sokağa ve fotoğrafçıya bakan penceresinden alevler fışkırıyordu. Kulübenin çatısı yerindeydi ve duvarlarda beşe on kirişlerin olduğu

yerlerden simsiyah bir duman süzülüyordu. Daha sonrakilerde, yangın ters bir girdap gibi yükseliyor, çatıdaki bir delikten çıkan bir hortum gibi görünüyordu. İtfaiyeciler henüz gelmiş, alevlere su sıkmaya yeni başlamışlardı. Cain, Reid'le aynı yerde durmuşa benziyordu; çünkü iki fotoğrafın açıları ve arka planları neredeyse aynıydı.

"Ben bir anormallik görmüyorum" dedim, "etrafta dolaşan itfaiyeciler dışında."

"Ben de" dedi Lila.

"Carl iki fotoğrafta da aynı olması gereken şeylere bakmamı söyledi. O yüzden yangına bakma, o ilerledikçe değişiyor."

Resimlere bu sefer daha dikkatli baktık, belli belirsiz bile olsa bir farklılık bulabilmek için arka planları inceledik. Büyüyen alevlerin artırdığı ışık dışında Carl'ın evi her fotoğrafta aynı görünüyordu. Sonra Reid'in çektiği fotoğraflarda Lockwoodların evine baktım: küçük bir arka verandası olan, iki katlı standart bir mavi yakalı eviydi. Üst katta üçlü bir set pencere ve alt katta veranda kapısının her bir yanında birer pencere vardı. Cain'in çektiği fotoğraflarda Lockwoodların evine baktım. Aynı şekilde alevler sebebiyle biraz daha aydınlıktı ama başka bir fark yoktu. Bir fotoğraftan diğerine gidip gelerek Carl'ın benimle dalga mı geçtiğini merak etmeye başladım.

Sonra Lila gördü. Masanın üzerinden biri Reid diğeri Cain tarafından çekilmiş iki fotoğrafı kaldırıp inceledi. "Burada!" dedi. "Lockwoodların evinin arka kapısının sağındaki pencerede."

Fotoğrafları elinden alıp sözünü ettiği pencereye baktım, nihayet fark ettiği şeyi görene kadar bakışlarımı bir fotoğraftan diğerine çevirdim.

Arka kapının sağındaki pencerede, pencereyi yukarıdan aşağı kapatan ince çatalı bir jaluzi vardı. Reid'in fotoğrafında jaluzi aşağı kadar uzanıyordu, Cain'in çektiği fotoğraftaysa jaluzi dört beş santim daha yukarıda duruyordu. Fotoğrafı yaklaştırdım ve kafaya benzer bir şekil, belki aralıktan gözetleyen bir yüz gördüm.

"Bu da nesi?" dedim. "Bu kim?"

"Güzel soru" dedi. "Biri pencerenin alt tarafından dışarıyı gözetliyormuş gibi görünüyor."

“Evde biri mi varmış?” dedim. “Yangını mı izliyor?”

“Gördüğüm kadarıyla öyle.”

“Kim?”

Lila’nın, hafızasında Lockwood ailesi fertlerinin ifadelerini tazelemeye çalıştığını görebiliyordum. “İhtimaller bir elin parmaklarını geçmez.”

“Daha çok ustabaşı eli” dedim.

“Ustabaşı eli mi?” dedi Lila şaşırarak.

“İşte... Bazı parmakları kopmuş... Yani daha da az ihtimal var.” Zoraki gülmeye çalıştım. Lila gözlerini devirip çalışmaya geri döndü. “Crystal’ın üvey babası Douglas Lockwood, kendisinin ve oğlunun o gece araba galerisinde olduğunu söylemişti. Kendisi evrak işleriyle uğraşüyor, oğlu da bir arabayı satışa hazırlamak için temizliyormuş. Eve döndüklerinde yangın çoktan söndürülmüş.”

Ben de hatırladıklarımı ekledim. “Crystal’ın annesi, Dillard Ca-fe’de akşam vardiyasındaymış.”

“Doğru” diye ilave etti Lila, ayrıntıları benden daha iyi bildiği için böbürlenir gibi. “Patronu Woody bunu teyit etmiş.”

“Patronu Woody mi? Bunu sen uydurdun.”

Gülümsedi, “istersen bak.”

“Bu durumda geriye bir tek erkek arkadaş kalıyor –ismi neydi?”

“Andrew Fisher. İfadesinde Crystal’ı okuldan sonra arabayla eve götürdüğünü, evin önünde bıraktıktan sonra oradan ayrıldığını söylemiş.”

“Peki, bu durumda?”

Lila bir dakika düşünüp parmaklarıyla saydı. “Dört ihtimal var: birincisi o pencerede kimse yok ama gördüğüm şeye inanmam gerek, o yüzden bu ihtimali eliyorum.”

“O pencereden dışarıyı gözetleyen birini ben de görüyorum.”

“İkincisi, dikizleyen kişi Carl Iverson–”

“Carl neden Crystal’ı kendi evinde öldürüp sonra yangını onun evinden seyretsin?”

“Bunlar muhtemel demedim –sadece ihtimaller dedim. Carl’ın yangın başladıktan sonra Crystal’ın evine gitmiş olması mümkün. Belki

günlükten haberi vardı ve bulmak istedi. Ama günlüğü bulmadan yangını çıkarmış olması akla yatkın değil.”

“Hem de hiç” dedim.

“Üçüncüsü; esrarengiz bir adam var, polisin hiç düşünmediği biri, bu kutunun içindeki dosyalarda bulunmayan biri.”

“Peki dördüncüsü?”

“Dördüncüsü, biri polise yalan söyledi.”

“Biri derken? Andrew Fisher gibi mi?”

“İhtimallerden biri” dedi Lila, karşı koyan bir nefes verişle. Carl Iverson’ın Crystal Hagen’ı öldürmüş olduğuna dair inancını korumak istiyordu, ama bir yandan da bu yeni durumu tarttığını, otuz yıl önce bir şeylerin korkunç biçimde ters gitmiş olabileceği ihtimalini değerlendirdiğini görebiliyordum. Bir süre bu yeni keşfin ne anlama geldiğinden emin olamadan sessizce oturduk. Ne o ne de ben, ayaklarımızın altındaki yeri sarsan titreşimden söz ettik. Sanki baraj duvarında bir çatlağın oluştuğunu görüyor ama sonuçlarını kestiremiyorduk. Çok geçmeden bu çatlak yarılacak ve taşkın su serbest kalacaktı.

22. BÖLÜM

Hillview'e döndüğümde dedemin ölümüne dair itirafımın yarattığı çalkantı dinmiş ve fotoğrafların yarattığı gizem beni canlandırmıştı. Carl'm bana bir itiraf borcu vardı –en azından ben öyle görüyordum. Ona kendi hikâyemi anlatarak alt üst olmuştum, şimdi onun bazı esaslı soruları yanıtlaması gerekiyordu.

Şimdiye dek hiç görmediğim kadar sağlıklı görünüyordu. Mavi solgun sabahlığının yerine kırmızı pazen bir gömlek giymişti, çukur yanaklarında taze bir tıraşın hissi vardı. Yüzünde ise bir partide eski kız arkadaşına rastladığında takınacağı türden isteksiz bir gülümseme belirmişti. Sanırım nereye doğru gittiğimizi kestirmişti. Açılma sırası ondaydı. Ödevimin dönem ortasına yetişmesi gereken bölümü için teslim tarihi yaklaşıyordu. Carl'm hayatındaki önemli bir dönüm noktasını yazmam ve bir hafta içinde hocaya teslim etmem gerekiyordu. Gömdüğünü ölüyü çıkarmasının vakti gelmişti ve o da farkındaydı.

“Merhaba Joe.” Carl eliyle yanındaki koltuğu işaret etti. “Şuna bak” dedi, camdan dışarıyı göstererek. Gözlerimle yolun karşısındaki balkonları taradım, farklı bir şey göremedim.

“Neye?” diye sordum.

“Kar” dedi, “kar yağıyor.”

Arabayla gelirken hafif hafif kar yağdığını fark etmiştim ama arabamın bir Minnesota kışını daha çıkarıp çıkaramayacağını düşünmek-

ten başka bir etki yaratmamıştı. Arabamın kaportası çürümekten o denli delik deşik olmuştu ki, her yağmurdan sonra ıslak sokaklardan içeri sıçrayan su, bagaj döşemesini sıırıslıkla etmiş ve tüm arabaya çürümüş elbezi kokusu sinmesine sebep olmuştu. Şanslıydım ki kar daha tutacak kadar yağmıyordu. “Kar yağdığı için mi mutlusun?” diye sordum.

“Hapiste otuz yıl geçirdim, çoğu da tecritte. Kar yağışını nadiren seyretme şansım oldu. Karlı havayı çok severim.” Pencereden aşağı salınan kar tanelerinin rüzgârla havaya savrulup tekrar aşağı doğru dökülerek çimlerin üzerinde kayboluşlarını izledi. Onu birkaç dakika kendi haline bırakıp kar yağışının tadını çıkarmasına müsaade ettim. Nihayet sohbeti başlatan Carl oldu.

“Bu sabah Virgil uğradı” dedi. “Bana ikinizin epey bir sohbet ettiğini söyledi.”

“Evet, konuştuk.”

“Virgil neler anlattı?”

Sırt çantamdan kayıt cihazını çıkardım, koltuğumun koluna, Carl’ın sesini alacak kadar yakınına yerleştirdim. “Senin masum olduğunu, Crystal Hagen’ı öldürmediğini söylüyor.”

Carl bu beyan hakkında bir an düşündükten sonra, “ona inanıyor musun?” diye sordu.

“Dava dosyasını okudum” dedim. “Mahkeme tutanaklarını ve Crystal’ın günlüğünü de okudum.”

“Anlıyorum” dedi Carl. Pencereden dışarı bakmayı bırakıp bakışlarını yerdeki pis halıya çevirerek. “Virgil neden masumiyetinden bu kadar emin olduğunu da söyledi mi?”

“Bana Vietnam’da onun hayatını nasıl kurtardığının hikâyesini anlattı. Düşmanın yaylım ateşine doğru bodoslama koşup onunla onu öldürmeye çalışan adamlar arasına diz çöktüğünü söyledi. Dedi ki VK çekilene kadar kıpırdamamışsın.”

“Âlem adam şu Virgil!” dedi Carl sessizce gülerek.

“Neden?” diye sordum.

“O hikâyeyi tamamen yanlış anlamasına rağmen o gün olanlar yüzünden mezarına masum olduğuma inanarak girecek.”

“Hayatını kurtarmadın mı yani?”

"Sanırım kurtardım, ama oraya onu kurtarmak amacıyla koşmadım."

"Anlamıyorum."

Carl'ın gülümsemesi Vietnam'daki o günü düşünürken bir ton daha hüzünlendi. "O zamanlar Katoliktım" dedi. "Yetiştirilişim, intiharı yasaklıyordu. Kendi canına kıymak hiçbir zaman affedilmeyecek günahlardan biriydi. Papaz eğer kendini öldürürsen sorgusuz sualsiz cehennemi boylarsın demişti. Ayrıca İncil der ki, insanın hayatını kardeşi için feda etmesinden büyük bir fedakârlık yoktur. Virgil de benim kardeşimdi."

"Öyleyse, o gün Virgil'm düştüğünü görünce--"

"Bunun bir fırsat olduğunu düşündüm. Virgil'in önüne geçip ona atılan mermileri ben yiyecektim. Bir taşla iki kuş vurmak gibiydi. Hem Virgil'in hayatını kurtarabilir hem kendiminkini sonlandırabilirdim."

"Planın pek işe yaramış gibi görünmüyor, değil mi?" dedim, daha fazlasını anlatmaya teşvik ederek.

"Olayın boktan tarafı da o zaten" dedi. "Kafamı uçuracaklarına bana madalya taktılar, bir Mor Yürek, bir de Gümüş Yıldız. Herkes cesur olduğumu sandı, aslında ben sadece ölmek istiyordum. Görüyorsun ki Virgil'm bana inancı ve sadakati bir yalandan kaynaklanıyor."

"Yani masum olduğuna inanan tek insan da yanılıyor öyle mi?" diye sordum, sohbeti dikkat çekmeden en başından beri kafamdaki yöne doğru çekerek. Dışarıda hafif hafif yağan kar şiddetlenerek yeni sallanmış bir kar küresi kıvamına gelmiş, patlamış mısır boyutunda ıslak kar taneleri daireler çizerek dökülmeye başlamıştı. Sormayı istediğim soruyu sormuş ve cevap yerine sessizlikle karşılaşmıştım. Tekrar konuşmamaya kararlıydım. Carl'a düşüncelerini toplayıp sorumu yanıtlaması için gereken zamanı vermek üzere dışarıda yağan karı seyretmeye koyuldum.

"Bana Crystal Hagen'ı öldürüp öldürmediğimi soruyorsun" dedi nihayet.

"Crystal Hagen cinayetini sen mi işledin ya da Crystal Hagen'ı öldürdün mü veya Crystal Hagen'ın herhangi bir şekilde bugün hayatta olmamasına sen mi sebep oldun? Evet, sorduğum şey bu."

Carl yine duraklarken arkamda bir yerlerde bir saatin tik taklarıyla saniyeleri tükettiğini duyabiliyordum. “Hayır” dedi, sesi bir fısıltıdan ancak biraz daha güçlü çıkarak. “Öldürmedim.”

Hayal kırıklığıyla başımı öne düşürdüm. “Seninle tanıştığım gündürüst olmak hakkında o zırva nutku attığın gün – bana hem öldürdüğünü hem de cinayet işlediğini söylemiştin. Hatırlıyor musun? Demiştin ki, öldürmek cinayet işlemekle bir değildir ve ben ikisini de yaptım. Ben bunun senin ölüm beyanının olduğunu sanıyordum, arınmak için bir fırsat. Şimdi bana hiçbir şekilde Crystal’ın ölümüyle ilgin olmadığını mı söylüyorsun?”

“Bana inanmanı beklemiyorum” dedi. “Boşver, kimse inanmadı zaten, kendi avukatım bile.”

“Dosyayı okudum Carl. Günlüğü okudum. O gün bir silah satın almışsın. Onu sürekli seyrettiğin için kız sende sapık diye bahsediyor.”

“Kanıtları gayet iyi biliyorum Joe” dedi, kelimelerini donuk bir sabırla telaffuz ederek. “Mahkemede bana karşı kullanılanları biliyorum. Son otuz senedir anlatılan o hikâyeyi her gün tekrar yaşadım, ama bütün bunlar o kızı öldürmediğim gerçeğini değiştirmiyor. Bunu ne sana ne de bir başkasına kanıtlama olanağım var. Kanıtlamaya çalışmayacağım dahi. Sana gerçeği anlatacağım. İnanıp inanmamak sana kalmış.”

“Peki, Vietnam’daki diğer hikâye ne?”

Carl bana hafif şaşkın bir bakış attı, sonra blöfümü görür gibi, “Hangi hikâyeymiş o?” dedi.

“Virgil, ancak senin anlatabileceğin bir hikâye olduğunu söyledi. Dedi ki, Crystal Hagen’ı öldürmediğini kanıtlıyormuş.”

Carl tekrar tekerlekli sandalyesine çöktü. Parmaklarını dudaklarına götürdü, elleri hafifçe titriyordu. Bir başka olay daha vardı; açıkça görebiliyordum, biraz daha bastırdım. “Bana gerçeği anlatacağın söylemiştin Carl, eğer tümünü anlatmazsan gerçek olmaz. Her şeyi öğrenmek istiyorum.”

Bir kez daha Carl pencerenin, yağan karın, apartman balkonlarının ötesine baktı. “Sana Vietnam’ı anlatacağım” dedi. “Bir şey kanıtlayıp kanıtlamadığına kendin karar verirsin. Ama sana söz veriyorum, gerçeği söyleyeceğim.”

Sonraki iki saat boyunca hiç konuşmadım; nadiren nefes aldım. Carl Iverson anılarında geçmişe giderken, Vietnam'a geri dönerken onu dinledim. Bitirdiğinde ayağa kalktım, elini sıktım ve ona teşekkür ettim. Sonra eve dönüp Carl Iverson'ın hayatında dönüm noktası olan o hikâyeyi yazdım.

23. BÖLÜM

Joe Talbert

İngilizce 317

Biyografi: Dönüm Noktası

23 Eylül 1967’de er Carl Iverson, Vietnam Cumhuriyeti’nin Da Nang limanında kıta nakliye gemisinden indiğinde yabancı topraklara ömründe ilk kez adım atıyordu. İkame birlikleri barındıran geçici bir kışlada Virgil Gray adında Baudette, Minnesotalı bir diğer AKYA –amına koduğumun yeni askeri– ile tanıştı. Carl, Güney St. Paullü olduğundan neredeyse komşu sayılırlardı. Baudette ve St. Paul arasındaki mesafenin doğuda altı eyaleti boydan boya geçmekten daha fazla olduğuna aldırmayın. Şansa bakın ki aynı müfrezeye atanıp aynı üsse yollanmışlardı. Üs, Que Son Vaddisinin kuzeybatı ucunda, estetik açıdan babun götünden hallice, tozlu bir tepenin üstündeydi.

Carl’ın manga komutanı Gibbs, zalimlik maskesi altında ciddi psikolojik sorunlar gizleyen kısa boylu, ağzı bozuk bir astsubay başçavuştu.

Hem subaylara hem erlere karşı kibirle doluydu. Emirler hakkında atıp tutar, AKYA’lara veba taşıyan sıçan muamelesi yapardı. Gaddarlığının en ağır kısmını Vietnamlılar –çekik gözlü pislikler– için saklardı. Onlar Gibbs’in dünyasındaki tüm kötülüklerin kaynağıydılar ve köklerinin kazınmasına yönelik, apoletlilerin aldığı yetersiz tedbirler Gibbs’in sinirlerini bozuyordu.

Carl ve Virgil yeni evlerine vardıklarında, Gibbs onları bir kenara çekip Başkan Johnson'un yıpratma savaşı dediğinin "onların bizden öldürebildiklerinden daha fazla bizim onlardan öldürmemiz" anlamına geldiğini söylemişti." Bu, ceset sayısına dayanan bir stratejiydi. Generaller albaylara göz kırpar, albaylar binbaşı ve yüzbaşılardan dürter, onlar teğmenlere fısıldar, teğmenler astsubaylara kafa sallar, onlar da piyadelere emri verirler. "Eğer çekik gözlü bir pisliği kaçarken görürseniz..." dedi Gibbs, "ya VK ya da VK sempatizanıdır. Öyle ya da böyle, eliniz sakinizde beklemeyin, vurun cüce piçi, gitsin."

Carl kırsalda geçirdiği dört ayda bir ömür yetecek kadar savaş görmüştü. Pusu kurmuş, çift tuzaklı mayın ateşleyicisine basıp VK askerlerinin kanlı bir buhara dönüştüğünü görmüş, kara mayınıyla bacakları kopmuş tanımadığı bir asker son nefesini verirken elini tutmuştu. Carl sivrisineklerin hiç dinmeyen vızıltısını kanıksamış ama 'Charlie¹¹'lerin gecenin ortasında atmaktan hoşlandığı havanlara bir türlü alışmamıştı. İlk karsız Noel'ini bir köstebek deliğinden içeri sürünerek geçirmişti.

Carl Iverson'ın Vietnam'da ölmek istemesine sebep olacak kırılma, 1968 Şubatının ilk günlerinde sakin bir kış sabahı meydana geldi. Şafaktan hemen önce hafif bulutlar ufku kaplamıştı, yaklaşmakta olan olayların çirkinliğiyle vadinin sakinliği arasında adeta bir uçurum vardı. Gökyüzünün parlaklığı Carl'a kuzey ormanlarında dedesinin kulübesinde geçirdiği bir sabahı hatırlatmıştı; ölmek ya da öldürmek kavramlarının Carl'ın hayatında yer kaplamadığı çok eski bir sabahı.

Savaşmak Carl'ı yormuş, onu yaşlandırmıştı. Bir kum torbası yığınının sırtını yaslamış, bir izmariti termos büyüklüğünde bir mermi kovanının içine atıp yeni bir sigara yakmış, gün doğumunu seyrediyordu.

"Hey, Dayı!" dedi Virgil, toprak patikadan düşmeden aşağı inmeye çalışarak.

"Hey, Virg!" dedi Carl, gökyüzündeki kehribar rengi açılırken gözlerini ufuktan ayırmadan.

"Neye bakıyorsun?"

"Ada gölüne"

11. Charlie: Vietkong. İngilizce VC'yi kodlamak için kullanılan Victor-Charlie isimlerinden türemiş olduğu söylenir -çn.

“Ne?”

“Bu gökyüzünün aynısını on altı yaşındayken Ada gölünün üzerinde görmüştüm. Dedemln kulübesinin arka tarafa bakan verandasında oturuyordum. Yemin ederim aynı kızıl gökyüzüydü.”

“Dayı, Ada gölü çok uzaklarda kaldı.”

“Anlaşıldı. Her bakımdan.”

Virgil, Carl’ın yanına oturdu. “Bu işin seni bunaltmasına izin verme patron, sekiz ay sonra işimiz bitiyor. Göz açıp kapayana kadar geçer. Sonra buradan kurtuluyoruz. Di di mau.”

Carl kum torbalarına yaslanıp sigarasından bir nefes çekti. “Hissetmiyor musun Virg? Her şeyin rayından çıktığını hissedemiyor musun?”

“Neyin rayından çıktığını?”

“Nasıl anlatılır, bilmiyorum” dedi Carl. “Sanki her o ormana girişimde bir çizginin üzerinde duruyorum, aşmamam gerektiğini bildiğim bir çizgi. Öte yandan kafamın içinde bir çılgılık var, bir ölüm perisi etrafımda uçuşuyor, o sınırı geçmem için beni çekiyor, dürtüyor. Eğer geçersen biliyorum Gibbs’e dönüşeceğim. Siktir et diyeceğim, altı üstü çekik gözlü piçler, hepsini düz gitsin.”

“Evet” dedi Virgil. “Biliyorum, ben de hissediyorum. Lewitz’in tah-talı köyü boyladığı gün vilayetteki tüm çekik gözlüleri gebertmek istedim.”

“Lewitz?”

“Mayından bacakları kopan çocuk.”

“Ah... İsmi Lewitz miydi? Bilmiyordum.”

“Yalnız Dayı, oraya gidersen dönüşü yok” dedi Virgil. “Dedesinin verandasından gün doğumunu seyreden on altı yaşındaki çocuk orada olmaz artık.”

“Bazen, şu an orada mı diye merak ediyorum zaten.”

Virgil, gözlerindeki ciddiyeti Carl’ın görebilmesi için yüzünü döndü. “Burada olmak konusunda söz hakkımız yok” dedi Virgil, “ve esas itibarıyla burayı nasıl terk edeceğimiz konusunda da söz hakkımız yok. Ama ruhumuzun ne kadarını bu bok çukurunda bırakacağımıza kendimiz karar verebiliriz. Bunu hiç unutma. Hâlâ seçeneklerimiz var.”

Carl elini uzattı. Virgil sertçe sıktı. “Doğru söylüyorsun ortak” dedi Carl. “Buradan kafayı sıyırmadan çıkmamız lazım.”

“Bu kadarını yapsak yeter” dedi Virgil.

Heladan aşağı kum torbalarına doğru gelen bir çift postal sesi daha duyuldu. “Selam beyler” diye seslendi Tater Davis.

Tam bir Tennessee gönüllüsü olan Davis, birliğe Noel’den hemen sonra katılmış ve öksüz bir ördek yavrusu gibi Virgil’a yapışmıştı. Ufak tefekti, çillerle dolu pembe yanakları ve Bay Katates Kafa oyuncakları gibi, yüzünün iki yanında çıkıntı yapan kepçe kulakları vardı. İsmi Ricky’di ama Virgil ona Patates Kafa diyordu, tüm müfreze bu isme alışmıştı, ta ki bir gün Ricky yoğun bir çatışmada geri çekilmeyene kadar, ondan sonra ismi Tater¹² kaldı.

“Yüzbaşı yakında di di’ye başlıyoruz diyor” dedi.

“Endişelenme Tater, sensiz gidecek değiller ya” dedi Carl.

“Evet” diye ekledi Virgil, “yüzbaşı sensiz savaşı kazanamayacaklarını biliyor.”

Tater sersem sersem gülümsedi. “Yüzbaşı bugün Injun¹³ bölgesine gitmek üzereyiz derken ne demek istedi?” diye sordu.

Carl ve Virgil birbirlerine manalı biçimde baktılar.

“Okulda tarih okumadın mı?” dedi Virgil.

“Okulu bıraktım. Anlattıkları şeyler pek ilgimi çekmiyordu.”

“General Sheridan’ı ya da Mackenzie’yi duydun mu?” diye sordu Carl.

Tater boş boş baktı.

“Peki ya Little Bighorn’daki o talihsiz olaydan önce General Custer?”

Tater’a hiçbir şey ifade etmemişti.

Carl, “Şöyle diyelim: Batı kazanılmadan önce, orada yaşayan başka insanlar vardı ve onların orayı terk etmesini sağlamamız gerekiyordu.”

“Tamam da bunun Vietnam’la ne ilgisi var?” diye sordu Tater.

“Pekâlâ, Albay serbest atış bölgemizi genişletmemiz gerektiğine karar verdi” dedi Virgil. “Sorun şu ki, Oxbow dediğimiz bir köy var ve o köyü serbest atış bölgesinin dışına çıkarmamız gerekiyor. Yani serbest atış bölgesinin içinde bir köy olamaz. Serbest atış bölgesinin anlamı hareket eden her şeye ateş edebiliyor olman.”

12. Tater: Birleşik Devletler’in Güney eyaletlerinin argosunda patates –çn.

13. Kuzey Amerika yerlileri için kullanılan aşağılayıcı bir terim –çn.

“Öyleyse onları kovmaya mı gidiyoruz?” dedi Tater.

“Onları köyleri dışında daha elverişli bir yer bulmaları için teşvik etmeye gidiyoruz” dedi Carl.

“Kızılderililere yaptığımız gibi” diye ilave etti Virgil.

Carl sigarasından son bir nefes çekti. 105’lik kovanın içine atıp ayağa kalktı. “Kodamanları bekletmesek iyi olur.” Üç adam sırt çantalarını yüklendiler, M16’larını omuzlarına astılar ve ilk helikopterlerin pervane sesine doğru yürümeye başladılar.

‘Huey’ler¹⁴ askerleri iniş alanına çabucak taşıdılar, alçaktan ve hızla uçarak sarı ineklerle sığırların dip dibe durduğu bir tarlanın kenarına indiler. Irmağın yüz metre yukarısında, yanına yalak olarak kullanılmak üzere ufak bir ekleme yapılmış bir baraka vardı, onun da yüz metre ilerisinde Oxbow kod adlı mezrayı oluşturan bir grup baraka bulunuyordu.

“Siz ikiniz benimle.” Gibbs; Carl ve Virgil’i işaret etti. “İlk manganın geri kalanı, yola koyulun. Yoldaki her şeyi temizleyin. Çekik gözlüleri Oxbow’un içine toplayıp teğmen Maas’ı bekleyin.”

Gibbs, Carl ve Virgil’in önünden tarladaki barakaya doğru yürüdü. İniş alanıyla baraka arasındaki mesafenin yarısını kat etmişlerdi ki, tarlanın kenarındaki bir bölüm yabancı ot hareketlendi. Carl silahının dipçliğini omzuna dayayıp namlusunu hareket eden otlara çevirdi.

Gibbs, “İverson, ateş!” diye bağırdı.

Carl parmağını tetiğe dayadı ama sonra gevşetti. Bir topak siyah saç barakaya doğru koşuyordu.

“Kaçıyor!” diye bağırdı Gibbs. “Tanrı’nın cezası, ateş!”

Carl tetiği tekrar sıkmaya başladı, ama otların arasından fırlayan ergen kızın evine doğru sürünmeye çalıştığını görünce yine bıraktı.

Tüfeğini indirip, “sadece bir kız, çavuş” dedi.

“Sana bir emir verdim.”

“O bir sivil.”

“Kaçıyorsa VK demektir.”

“Çavuş, evine koşuyordu.”

14. Bell UH-1 Iroquois askeri hizmet helikopterine verilen takma isim –çn.

Gibbs, Carl'ın üzerine yürüyerek, "Iverson, sana lanet olası bir emir verdim. Bir daha emrime itaatsizlik edersen beynine bir kurşun sıkarım. Duyuyor musun?" Carl'a öfkesini kusarken ağzının kenarlarından tütün suları akıyordu. En fazla on beş yaşındaki kız barakasına varmıştı ve Carl tıpkı sözlerini anlayamadığı tanıdık bir şarkı gibi sayısız defa duyduğu o garip kırık Vietnam lisanından, içerideki biriyle konuştuğunu duyabiliyordu. Gibbs dikkatini barakaya çevirip bir an düşündü.

"Siz ikiniz gidip şu inekleri vurun" diye bağırdı. "Sonra da ağılı ya-kın. Barakayla ben ilgilenirim."

Virgil ve Carl birbirlerine baktılar. Saha el kitabının bazı sayfaları vardı ki, göt silmekten daha iyi bir işe yaramazdı. Ama saygı gösterilmesi gereken bazı kurallar vardı. Bunlardan biri de bir barakaya asla yalnız girmemektir.

"Çavuş?" diye sordu Virgil.

Gibbs, Virgil'a "Hemen şimdi, lanet olası!" diye bağırdı. "Yoksa seninle de mi sorun yaşayacağız? Size bir emir verdim. Gidip şu inekleri vurun."

"Evet, efendim."

Carl ve Virgil tarlaya yürüyüp tüfeklerini doğrulttular, her şeyden habersiz otlayan hayvanların kafalarına ateş etmeye başladılar. Bir dakikadan az bir sürede inekler ölmüştü. Carl dikkatini barakaya çevirdi. Uzakta manganın geri kalanının köylüleri evlerinden silah zoruyla çıkarak toprak yoldan köyün merkezine doğru götürdüklerini görebiliyordu. Gibbs ortalıkta yoktu.

"Ters bir şeyler var" dedi Carl.

"Çavuş nerede?" diye yanıtladı Virgil.

"Ben de onu diyorum. Bu kadar uzun sürmemesi gerekir."

İki adam M16'ları hazır hâlde barakaya doğru yürüdüler. Carl çıtırdayan kum ya da kerpiçe değil, yumuşak otlara basmaya gayret ederek kapıya doğru süzülürken Virgil onu korumak üzere pozisyon aldı. Carl nefesini kontrol atına alıp sazdan örülü duvarın diğer tarafından gelen boğuk hırıltıları dinledi, kafasını sallayıp üçten geri saydı ve kapıdan içeri yüklendi.

Carl "Yüce İsal" diye bağırarak durdu. Tüfeğinin namlusunu yukarı çevirdi, neredeyse girdiği kapıdan sendeleyerek geri düşüyordu. "Çavuş! Lanet olsun!"

Gibbs kız yere mıhlamış, kızın dizlerini ahşap zemine, gövdesini çürük çarık bir bambu yatağın üzerine bastırmıştı. Kızın kıyafetlerinin çoğu yırtılmıştı. Gibbs kızın arkasında diz çökmüştü, kamuflajı baldırlarından aşağı sarkıyordu. Kılı soluk kışının yanakları her itişle kasılıyordu.

"Bir VK sempatizanını sorguluyorum" dedi, omzunun üzerinden dönüp.

Gibbs kızın kollarını arkadan bükmüş bir eliyle bileklerini tutuyor, vücudunun ağırlığıyla da kızın gövdesini yatağa bastırıyordu. Gibbs'in beli akciğerlerini ezdiğinden kız nefes almakta zorlanıyordu. Barakanın köşesinde yaşlı bir adam cansız yatıyordu. Burnunun ve sol elmacık kemiğinin üzerinde tüfek dipçigi boyunda bir yarık vardı, boş göz yuvasından kan damlıyordu.

Öfkeli bir gösterişle Gibbs işini bitirip pantolonunu yukarı çekti. Kız kımıldamadı.

"Senin sıran" dedi Carl'a.

Carl konuşamadı. Kıpırdıyamadı.

Gibbs, Carl'a doğru bir adım attı. "Iverson sana bu VK sempatizanını sorguya çekmeni emrediyorum. Bu bir emirdir."

Carl kismamak için kendini zor tuttu. Kız kafasını dönüp Carl'a bakabilecek kadar kaldırdı, dudakları korku ya da öfkeyle titriyordu. Ya da ikisiyle birden.

"Beni duydun mu?" diye bağırdı Gibbs, beylik tabancasını kılıfından çekip haznesine bir mermi sürdü. "Bu bir emirdir dedim."

Carl kızın yüzüne, gözlerindeki umutsuzluğa baktı. Gibbs'in 45'liğe mermi sürdüğünü duymuştu ama önemsemedi. Ölüm perisine meydan okuyacaktı. Vietnam'dan ruhuyla birlikte ayrılacaktı ya da parçalanmasına müsaade etmeden ölecekti.

"Hayır, efendim" dedi Carl.

Gibbs'in gözleri kızardı. Silahının namlusunu Carl'ın şakağına dayadı. "Emre itaatsizlik ettin. Sen ölü bir adamsın."

"Çavuş ne yapıyorsun?" diye bağırdı Virgil kapıdan.

Gibbs, Virgil'a, sonra da Carl'a baktı.

Virgil, "çavuş, bu iş böyle halledilmez" dedi, "iyi düşün."

Gibbs silahı Carl'ın şakağına dayamış, kabarık burun deliklerinden fazla koşturulmuş bir at gibi soluyordu. Carl'dan bir adım geri gitti, silahını hâlâ Carl'ın kafasına doğrultuyordu. "Haklısın" dedi. "Bunu halletmenin daha iyi bir yolu var." Tabancasını kılıfına soktu ve bacağına bağlı kılıftan bıçağını çekti. Çıplak, yarı yatakta yarı yerde yatan kıza döndü. Saçından kavrayıp dizlerinin üzerine doğru hızla çekti.

"Bir daha sana bir çekik gözlüyü vurmanı emrettiğimde..." Kızın boğazını boydan boya kesti. Derinden kesilen doku ve kıkırdaktan fışkıran kan Carl'ın postallarına sıçradı. "İtaat etsen iyi olur." Kan ciğerlerine dolarken kız sarsılıp seğirdi. Gözleri alnına doğru yuvarlandı. Gibbs hareketsiz bedeni yere bıraktı. "Şimdi bu barakayı yakın." Cesedin üzerinden adımını atıp suratını tam Carl'inkinin önüne getirdi. "Bu bir emirdir."

Gibbs barakadan çıktı, ama Carl hareket edemedi.

"Hadi, Dayı." Virgil, Carl'ı geri geri çekerek barakadan çıkardı. "Bu bizim savaşımız değil. Kafayı sıyırmayacağız. Hatırladın mı?"

Carl gözlerini gömleğinin koluna sildi. Virgil elinde çakmağıyla yalağa doğru yürüdü.

Kuzeyde tüm köy ateşe verilmişti; köylüler, artık mülteciler, tutsak mahkûmlar gibi, tek sıra halinde onları serbest ateş bölgesinden çıkaracak toprak patikada yürüyorlardı. Cari cebinden zipposunu çıkartıp barakanın kuru palmiye yapraklarını ve yabani otlarını ateşe verdi. Bir iki saniye içinde alevler sazdan örülmüş çatıyı yutmuştu, çıkan duman neredeyse su gibi yoğundu.

Kurt gibi aç alevler çatıdan aşağı süzülüp yerde yatan cesetleri kaplarken Carl geri geri uzaklaştı. İşte tam o sırada tüm içini buzla dolduran şeyi gördü. Kızın eli açıldı; parmakları Carl'ı çağırarak uzandı. Kız, Carl'a elini uzatmaya çabalarken parmakları titriyordu. Parmakları, alevler içindeki çatı üzerine düştüğünde tekrar avucunun içine doğru büküldü.

24. BÖLÜM

Lila ödevimi okurken onu seyrettim. Gibbs'ın kıza tecavüz ettiğini okurken yüzünü acıyla buruşturdu, yanan çatı üzerine düşerken kızın elini oynattığını okuduktan sonra bana inanamayan gözlerle baktı.

“Virgil’in Carl’ın masumiyeti konusunda neden bu kadar ısrarlı olduğunu görüyorsun.” dedim.

“Bu doğru mu?” diye sordu ödevimi kaldırarak.

“Her bir kelimesi” dedim. “Virgil doğruladı. O da oradaydı. Carl’ın bir daha hiç eskisi gibi olmadığını söyledi.”

“Vay be!” diye fısıldadı. “Vietnam’daki kızın da aynı Crystal gibi kulübede yandığını fark ettin mi?”

“Bu hikâyeden yaptığın çıkarım bu mu?” dedim.

“Tesadüften öte görünüyor. Sence de öyle değil mi?”

“Çavuşu kafasına silah dayamışken o kıza tecavüz etmekten se ölmeyi tercih etmiş. Hikâye bundan ibaret. Vietnam’daki o adamla Crystal Hagen’a tecavüz edip öldüren nasıl aynı adam olabilir? Eğer gerçekten bir tecavüzcü katil olsaydı içindeki karanlığa Vietnam’dayken teslim olurdu.”

“Masum olduğunu mu düşünüyorsun?” diye sordu Lila, yargılayıcı olmaktan ziyade merak eder bir tonla.

“Bilmiyorum” dedim. “Düşünmeye başlıyorum. Yani mümkün, öyle değil mi?”

Lila cevaplamadan önce, ödevin son kısmını, Carl'ın Gibbs'in emrine uymayı reddettiği bölümü okuyup uzun uzun düşündü. Sonra ödevi masaya bıraktı. "Varsayalım ki, farzı misal, Carl katil değil. Bu ne anlama gelir?"

Sorduğu soruyu bir an tartıp, "Bir başkası yaptı demektir" dedim.

"Tabii ki öyle demek" dedi. "Ama kim?"

"Herhangi biri olabilir. Oradan geçmekte olan biri evde yalnız olduğunu görmüş olabilir."

"Sanmam" dedi.

"Neden olmasın?"

"Günlük" dedi. "Sanırım alelade birinin onu öldürmüş olması mümkün. Ama günlüğün bir anlamı varsa, Crystal tehdit ediliyordu. Biri onu bazı şeylere zorluyordu. Bu da Crystal'ın saldırganını tanıdığı anlamına gelir."

"Eğer Carl değilse, alelade birisi de değilse, o zaman..."

"Eğer Carl değilse..." dedi Lila, "Ki bu da koskocaman bir eğer, geriye üvey baba Doug, üvey kardeş Danny ve erkek arkadaş Andy kalıyor." İsimleri parmaklarıyla saydı. "Hâlâ bilmediğimiz birisi olabilir, Crystal'm tanıdığı ama günlüğüne ismini yazmadığı birisi -tabii şifreli yazıların içinde değilse."

"Dosyalar bizde" dedim. "Davanın tüm delilleri elimizde. Belki biz çözebiliriz."

Lila kanepenin üstünde dizlerini büküp ayaklarını kalçasının altında toplayarak yüzünü bana döndü. "Bu dava polisler, dedektifler, bu işi profesyonel olarak yapan insanlar tarafından soruşturuldu. Biz hiçbir şeyi çözemeyiz. Davanın üzerinden otuz yıl geçmiş."

"Varsayımsal olarak konuşursak..." dedim. "Crystal cinayetini araştırarak olsak nereden başlamak mantıklı olurdu?"

"Ben olsam erkek arkadaşıyla başlardım."

"Andy Fisher?"

"Onu canlı gören en son kişi."

"Ona ne sorardık?"

"Sürekli biz deyip duruyorsun" dedi Lila, suratında kuşkucu bir gülümsemeyle. "Biz diye bir şey yok. Bu senin oyunun."

“Bilmiyorum fark ettin mi, ama burada zeki olan sensin” diye takıldım.

“Öyleyse sen de güzel olan mı oluyorsun?” dedi.

“O da sensin” dedim, tepkisini gözleyerek; bir gülümseme, belki bir göz kıpırtırma, iltifatımı duyduğuna dair bir işaret. Hiçbir şey.

Onu koridorda ilk gördüğümünden beri etrafında dönüp duruyor, aramıza ördüğü duvarı, beni bir kol mesafesinden fazla yaklaştırmayan ama Jeremy için daha tanıştığı ilk günden yıktığı duvarı aşmaya çalışıyordum. Jeremy ile olduğu gibi, benimle de gülüp eğlenmesini istiyordum. Tüm üstü kapalı iltifatlarım, hoşuna gitme çabalarım ıslanmış havai fişekler gibi tıslayarak sönüyordu. Daha dolaysız, onu şu ya da bu şekilde bir cevap vermeye mecbur bırakacak bir yaklaşımı kafamda evirip çeviriyordum; Lila’ya çıkma teklif edecektim. Güzelliği hakkında esprili iltifatımı yaparken bunun için şimdinin herhangi bir zamandan daha kötü olmadığını fark ettim. Ayağa kalkıp mutfığa yürüdüm ki korkakça bir geciktirme taktiğinden başka bir şey değildi. Aramıza biraz mesafe girince konuşmamı yapmak üzere debelenmeye başladım.

“Biliyorsun... Düşünüyorum ki... Yani... Bence çıkmalıyız.” Damdan düşer gibi söyleyiverdim, onu hazırlıksız yakalamıştım, dudakları sanki konuşacakmış gibi aralandı, sonra sanki ne diyeceğinden emin değilmiş gibi durakladı.

“Yani randevu gibi mi?”

“Adına randevu demek zorunda değiliz.”

“Joe, ben...” Gözlerini sehpaye çevirdi, omuzları öne düştü. Parmaklarıyla üzerindeki eşofmanın kumaşını kazıdı. “Bu sadece spagetti yediğimiz bir akşam yemeği olacaktı, hatırladın mı?”

“Bir İtalyan restoranına gidebiliriz, böylece hâlâ spagetti yediğimiz bir akşam yemeği olur.”

Odayı bir sessizlik aldı. Nefesimi tutmuş, Lila’nın cevabını bekliyordum. Nihayet bana bakıp şöyle dedi: “Eğer bir tiyatro oyunu izlersem Amerikan Edebiyatı dersim için ekstra bir kredi kazanabilirim. Oyun Şükran Gününün hafta sonunda. Cuma akşamına iki bilet alabilirim. Bu bir randevu değil; yalnızca ekstra ders kredisi. Anlaşma böyle. Kabul ediyor musun?”

“Tiyatroya bayılırım” dedim. Doğrusu, lisede maçlardan önce drama kulübünün oynadığı skeçlerden başka hiç oyun görmemiştim.

“Oyunun ismi ne?”

“*Sırça Kümes*” dedi.

“Harika!” dedim. “Randevulaştık öyleyse... Yani... Randevu değil tabii.”

25. BÖLÜM

Andy Fisher'ı lisesinin Facebook sayfasındaki mezunlar listesinden bulduk. Andy artık yetişkin ismi Andrew'u kullanıyordu, babasından miras kalan bir sigorta şirketi vardı. Golden Valley, Minnesota'nın doğu tarafında şerit tipi bir alışveriş merkezinde küçük bir ofis işletiyordu.

Andrew Fisher iyi yaşlanmamıştı. Çocuksu bukleleri gitmiş, yerine kafasının tepesinin çoğunu kaplayan bir rahip keli gelmişti. Kellik başının ardından önüne doğru yayılıyor, eski bir tahta çiti andıran bir tutam saç alnının üstünü çevreliyordu. Göbeği fazla sıkılmış kemerinin üzerinden sarkıyordu, gözlerinin altındaki siyah çizgiler daimi hilallere dönüşmüştü. Ucuz panelle kaplanmış ofis duvarlarında küçük av ve balıkçılık hatıraları asılıydı.

İçeri girdiğimizde, Andrew bizi karşıladı, elimi sıkmak için elini uzattı. "Sizin için ne yapabilirim?" dedi bir satıcı iştahıyla. "Yok, durun. Tahmin edeyim." Cam panel pencereden dışarıda duran paslı Accord'uma bakıp gülümsedi. "Yeni bir araba alacaksınız ve bir sigorta teklifi istiyorsunuz."

"Aslına bakarsanız" dedim. "Crystal Hagen hakkında konuşmayı umuyorduk."

"Crystal Hagen?" Gülümsemesi bir anda uçup gitti. "Siz kimsiniz?"

"Joe Talbert, üniversitede öğrenciyim bu da... Hmm..."

"Sınıf arkadaşım" dedi Lila.

Devam ettim, "Crystal'm ölümü hakkında bir hikâye hazırlıyoruz." dedim.

"Neden?" dedi. "Çok zaman oldu." Bir anlığına neredeyse üzgün gibi göründü, sonra hatıraları kafasından kovdu. "Hepsini geride bıraktım artık. O olay hakkında konuşmaktan hoşlanmıyorum."

"Önemli" dedim.

"Nasıl önemli olabilir?" diye sordu. "Tarih olmuş bir hikâye. Adamı yakaladılar: Carl Iverson. Yan komşusuydu. Şimdi korkarım gitmeniz gerekiyor." Arkasını dönüp ofisine doğru yürümeye başladı.

"Peki, size Carl Iverson'ın suçsuz olabileceğini söyleseydik" deyiverdi Lila düşüncesizce. Birbirimize baktık. Lila omuz silkti. Fisher ofisinin kapısında durdu, derin bir nefes aldı ama bize dönmedi.

"Tüm istediğimiz bize biraz zaman ayırmanız" dedim.

Andrew ofisinden içeri kalan yolu yürürken, "bu olay neden hiç bitmiyor?" diye kendi kendine fısıldadı. Ofisinden ayrılmadık. Göz temasından kaçınarak etrafı ölü av hayvanlarının kafalarıyla çevrili masasına oturdu. Bekledik. Sonra kafasını kaldırmaksızın, iki parmağıyla işaret ederek bizi içeri çağırdı. Odasına girdik ve masasının karşısındaki müşteri koltuklarına oturduk. Konuşmaya nereden başlayacağımızı bilemiyorduk. Konuşmaya başlayan o oldu. "Bazen hâlâ onu rüyamda görüyorum. O zamanki hâlini yani; tatlı, güzel. Sonra rüya kararıyor, mezarlıktayız. Toprağın içine batıyor ve bana sesleniyor. O sırada soğuk terler içinde uyanıyorum."

"Size mi sesleniyor?" dedim. "Neden? Yanlış bir şey yapmadınız, değil mi?"

Bana soğuk soğuk baktı. "Bu dava hayatımı mahvetti."

Daha anlayışlı olmam gerektiğinin farkındaydım ama bu koca adamın "zavallı ben" diye sızlanışına gıcık olmuşum. "Crystal Hagen'ın da hayatını mahvetti. Öyle değil mi?"

"Evlat..." dedi, baş parmağını işaret parmağından iki üç santim uzakta tutarak. "Kovulmana bu kadar kaldı."

"Sizin için çok zor olmalı" diye araya girdi Lila, tatlı dilin yılanı deliğinden çıkaracağı bilinciyle, rahatlatıcı bir tonla konuşarak.

“On altı yaşındaydım” dedi Andrew. “Neyi doğru neyi yanlış yaptığımı bir önemi yok. İnsanlar bana cüzamlıymışım gibi davrandı. Iverson tutuklandıktan sonra bile onu benim öldürdüğüm hakkında söylentiler dolaşıyordu.” Andrew’nun çenesindeki kaslar, yüzünden ani bir hüznün dalgası geçerken seğirdi. “Onu gömdükleri gün, mezarına bir avuç toprak atmak için gittim. Tabutu indirmelerinden sonra. Annesi bana öyle bir baktı ki, donakaldım; sanki Crystal’ın ölümü benim hatammış gibi.” Andrew’un ağzının kenarları ağlamak üzereymiş gibi aşağı sarktı. Kendini toplamak için bir an durakladı. “O bakışı hiç unuttum, gözlerindeki suçlamayı. Crystal’ı gömdüğümüz günü düşündüğümde en çok bunu hatırlıyorum.”

“Öyleyse insanlar Crystal’ı sizin öldürdüğünüzü düşünüyorlardı” dedim.

“İnsanlar gerizekâlı” dedi. “Ayrıca birini öldürecek olsaydım, o kahrolası avukat olurdu.”

“Avukat?”

“Crystal’ı öldürdüğüm söylentisini yayan kişi o. Jüriye benim yaptığımı söyledi. O orospu çocuğu. Gazetelere de çıktı. On altı yaşındaydım, Tanrı aşkına.

“Onu yaşarken gören son kişi sizsiniz” dedim. Andrew gözlerini kısarak bana baktı ve bir an için her şeyi berbat ettiğimi düşündüm. “İfadeyi okuduk” diye ilave ettim.

“Öyleyse onu eve bırakıp gittiğimi biliyorsunuz” dedi. “Ben ayrıldığımda yaşıyordu.”

“Doğru” dedi Lila. “Onu bıraktınız ve hatırlıyorsam, evde yalnızdı demiştiniz.”

“Evde yalnızdı diye bir şey hiçbir zaman söylemedim; evde başka birinin olmadığını sanıyorum, dedim. Arada fark var. Ev bana boş gibi gelmişti. Hepsi bu.”

“Üvey babasının nerede olduğunu biliyor musunuz?” diye sordu Lila. “Ya da üvey kardeşinin?”

“Bunu bilmemin imkânı var mı?” dedi.

Lila hafızasını tazelermiş gibi yaparak notlarına baktı. “Doug Lockwood, Crystal’ın üvey babası, ifadesine göre. Crystal’ın cinayete

kurban gittiği sırada işlettiği ikinci el araba galerisinde oğluyla berabermiş.”

“Doğrudur” dedi. “Crystal’ın babası ikinci el araba galerisi işletiyordu. Crystal’ın annesine ve kardeşi Danny’ye de satıcı ruhsatı çıkarmıştı, böylece galerideki her arabayı kullanabiliyorlardı. Tek yapmaları gereken arabaya satıcı plakasını takmaktı.”

“Danny de mi araba satıcısıydı?”

“Sadece kâğıt üstünde. On sekiz yaşına gelir gelmez satıcı ruhsatı çıkarmıştı. Sene sonu doğan bütün çocuklar gibi okula başlarken ya sınıfında en küçük olacaktı ya da bir sene bekleyip en büyük olacaktı. Ailesi onu okula bir sene geç başlatmayı tercih etmiş.” Andrew koltuğunun arkasına yaslandı. “Her zaman Danny’nin götün teki olduğunu düşünmüşümdür.”

“Neden?” diye sordum.

“En başta, o ailede kavga gürültü hiç eksik olmazdı. Crystal’ın annesi ve üvey babası kesintisiz olarak birbirlerine bağırırlardı ve kavga konusu genellikle Danny olurdu. Danny, babasının Crystal’ın annesiyle evlenmesini istememişti. Crystal’ın dediğine göre, Danny, annesine pislik muamelesi yapıyormuş. Yani kavga çıksın diye özel bir çaba sarf ediyormuş. Bir de arabalar vardı tabii.”

“Arabalar mı?”

“Danny’nin babası araba galerisi işlettiğinden, Danny okula gelirken galeriden istediği arabayı alıp okula onunla geliyordu. Danny son sınıfa geldiğinde erken bir Noel hediyesi olarak babası ona doğrudan bir araba hediye etti. Vişne çürüğü bir Grand Prix. Harika bir arabaydı ama... Yani kendin satın alıp tamir ettiğin bir arabayla hava atmak bir şeydir, çünkü karakterinin bazı özelliklerini ortaya koyar. Senin kendi arabandır, hak etmişsindir. Ama o babasının verdiği arabanın içinde kendini bir bok sanarak dolaşıyordu. Bilmem. İşte o anlamda götün tekiydi.”

“Üvey babası nasıldı?” diye sordu Lila.

“Tam bir çatlak” dedi Andrew. “Çok dindarmış falan gibi davranırdı ama bana öyle geliyordu ki, İncil’i sadece kendini her koşulda haklı çıkarmak için kullanıyordu. Bir keresinde Crystal’ın annesi herifin

striptiz kulübüne gittiğini öğrenmiş, kadına Hz. İsa'nın da fahişelerle ve tefecilerle takıldığını söylemiş. Yani bu durumda tangalara para sıkıştırmasında bir mahsur yoktu."

"Crystal ile arası nasıldı?" diye sordum.

Andrew pişmemiş alabalık ısırmış gibi kibar bir ürpermeyle, "Crystal ondan neffffret ederdi" dedi. "İncil'den alıntılarla Crystal'ı küçük düşürürdü. Çoğu zaman Crystal herifin neden bahsettiğini bile anlamazdı. Bir kesesinde kendisi Yiftah olmadığı için Crystal'ın şükretmesi gerektiğini söylemişti. Biz de araştırmıştık."

"Yiftah... İncil'den mi?"

"Evet, Hâkimler Kitabı'ndan. Bir muharebeyi kazanmak için kızını Tanrı'ya kurban etmiş. Tanrı aşkına, kim ergen bir kıza böyle şeyler söyler?"

"O gün olanlar hakkında Danny ya da Doug'la konuştunuz mu?"

"Hiç kimseyle konuşmadım. Polislere ifade verdim ve sonra da hiçbir şey olmamış gibi yaptım. Mahkemeye kadar bir daha konuşmadım."

"Mahkemeyi izlediniz mi?"

"Hayır, ifademi verip ayrıldım." Tıpkı Jeremy'nin yanıtlamak istemediği bir soru sorulduğunda başka tarafa baktığı gibi kafasını eğip masasına baktı.

"Hiç mi geri dönüp seyretmediniz?" diye bastırdım.

"Kapanış konuşmalarını gördüm" dedi. "Okuldan kaçıp davanın sonunu izlemeye gittim. Aynı televizyondaki gibi, jürinin hemen bir karara varacağını sanıyordum."

Mahkeme tutanaklarından kapanış konuşmasını okuyup okumadığımı hatırlamaya çalıştım. "Kapanış konuşmasında savcının Crystal'ın günlüğünden bahsettiğini varsayıyorum."

Aniden Andrew'nun yüzündeki kan çekildi, yüzü tesisatçı macununa benzer bir renk aldı. "Günlüğü hatırlıyorum" dedi, sesi ancak bir fısıltı kadar çıkıyordu. "Crystal'ın günlük tuttuğunu o gün savcı, jüriye davayı özetlerken öğrendim."

"Savcı, Bay Iverson'ın Crystal'ı bazı şeyler yapmaya zorladığını iddia etmişti... Cinsel olarak, çünkü ikinizi yakalamış... Biliyorsunuz."

"Hatırlıyorum" dedi Andrew.

"Crystal bu konuda sizinle konuşmuş muydu?" diye sordum. "Yakalanma konusunda ya da Bay Iverson'ın kendisini tehdit ettiği konusunda? Yani bu olay bana hiç mantıklı gelmedi. Savcı sürekli bunu tekrar edip durdu, jüri de yuttu ama siz ordaydınız. Olan gerçekten bu muydu?"

Andrew öne eğildi, avuçlarıyla gözlerini ovuşturdu, parmakları kel kafasına uzanıyordu. Parmaklarını yavaşça yüzüne doğru indirip dudaklarının önünde bir külâh gibi kavuşturdu. Bakışlarını bir Lila'ya, bir bana çevirerek vicdanını bu denli ağırlaştıran şeyi anlatıp anlatmak konusunda karar vermeye çalışıyordu. "Size soğuk terler içinde uyandığımı anlatmıştım" dedi sonunda.

"Evet" dedim.

"İşte o günlük yüzünden" dedi. "Savcı yanlış anlamıştı. Her şeyi yanlış anlamıştı."

Lila öne doğru eğildi. "Anlatın bize" dedi tatlı, avutan bir sesle, Andrew'u vicdanını hafifletmeye teşvik ederek.

"Önemli olduğunu düşünmemiştim. Yani... Önemli olmamalıydı. Mahkemeye gidip kapanış konuşmasını izleyene kadar bilmiyordum, Bay Iverson'ın bizi yakalamasıyla ilgili söyledikleri şey: Crystal ve beni..." Andrew konuşmayı bıraktı, hâlâ bize doğru bakıyordu ama tuttuğu sırdan -her neydiyse- utanırcasına gözlerini kaçırdı.

"Crystal ve size ne olmuş?"

"Doğru" dedi Andrew. "Bizi yakaladı. Crystal o olaydan epey etkilenmişti. Ama mahkemede savcı olayı öylesine büyüttü ki, Crystal'ın biz... İşte biliyorsunuz... Şey yaparken yakalandık diye hayatının mahvolduğunu düşündüğünü falan söylemesi... Savcı jüriye 21 Eylülde Crystal'm günlüğüne çok kötü bir gün geçirdiğini yazdığını söyledi. Crystal'ın çok kaygılı olduğunu, çünkü Bay Iverson'ın ona şantaj yaptığını söyledi. O günlük yazısının bizim seks yaparken yakalanmamızla bir alakası yok."

"Bunu nereden biliyorsunuz?"

"21 Eylül annemin doğum günü. Crystal o gece beni aradı. Benimle buluşmak istedi. Buluşmadım. Yapamadım. Annemin doğum günü için bir parti düzenlemiştik. Crystal delirecek gibiydi."

“Crystal size neden o kadar endişeli olduğunu söyledi mi?”

“Evet.”

Andrew konuşmayı bıraktı, sandalyesini çevirip arkasındaki büfeden bir bardak ve bir küçük şişe viski çıkardı, kendine üç parmak koyup yarısını bir yudumda içti. Şişeyi ve bardağı masasına bırakıp ellerini kavuşturdu ve anlatmaya devam etti.

“Crystal’ın babasının galerisinde gerçekten çok güzel arabalar vardı, özellikle bir tanesi; arkasında rüzgârlığı olan, bronz rengi, 1970 model bir Pontiac GTO. Gerçekten güzel bir araba.” Viskisinden bir yudum daha aldı. “Eylülün ortalarında bir gece Crystal’la o araba hakkında konuşuyorduk. Öyle bir arabayı kullanmayı ne kadar çok istediğimi, hayatımın ne kadar adaletsiz olduğunu falan anlatıyordum, bilirsiniz normal liseli saçmalıkları. O da bana GTO’yla bir tur atalım dedi. Üvey babasının yedek ofis anahtarlarının ve ofiste de araba anahtarlarının yerini biliyordu. Biz de benim külüstür Ford Galaxy 500’üme atlayıp üvey babasının galerisine gittik, tam da söylediği gibi, GTO’nun anahtarlarını bulup bir tur atmaya çıktık.”

“Lise ikinci sınıfta mıydınız?”

“Evet, ben de Danny gibi senenin ikinci yarısında doğan bebeklerdenim. Ehliyetimi on altı yaşma girdiğim o ağustosta almıştım.”

“Araba hırsızlığı?” dedim. “Bu yüzden mi kaygılıydı?”

“İşler daha da kötüye gitti” dedi. Derin bir nefes daha alıp iç geçirerek bıraktı. “Dediğim gibi, ehliyetimi alalı henüz bir ay olmuştu ve daha önce hiç o kadar güçlü bir araba kullanmamıştım. Işıktan ışığa gazı köklemekten kendimi alamadım. Çok eğleniyorduk.” İçkisini bitirdi, dudaklarında kalan son birkaç damlayı yaladı. “Central Caddesinden aşağı uçarcasına gidiyorduk, tahminen yüz onla falan. Tanrım, ne kadar salaktım. Lastik patladı. Arabaya hâkim olmaya çalıştım ama şeritten çıkıp kayarak yandan başka bir arabaya çarptık: bir polis devriye arabası -boştu- bir şarküterinin önüne park etmişti. Sonra gazeteden öğrendim ki polisler şarküterinin arka tarafında bir hırsızlık olayıyla ilgileniyorlarmış, yani arabalarına kimin çarptığı konusunda bir fikirleri yoktu.”

“Yaralanan oldu mu?”

“Kemerlerimiz bağılı değildi” dedi Andrew. “İkimiz de fena çarp-
tık. Benim göğsüm direksiyona çarpıp zedelendi, Crystal yüzüstü ön
panele çarptı. Gözlüğü parçalandı.”

“Gözlük mü?” dedim. “Crystal gözlük mü takıyordu? Mahkeme
fotoğraflarını gördüm. Onların hiçbirinde gözlüğü yoktu.”

“Genellikle lens kullanırdı, ama bazen gözleri tahriş olduğunda
gözlüklerini takardı. Onu endişeden çıldırtan da o oldu; merceklerden
biri kaza esnasında düşmüştü. Daha sonra farkına vardık. Gözlüğünü
yerden aldı ve koşabildiğimiz kadar hızlı oradan kaçtık. Mercekler-
den birinin kayıp olduğunu fark ettiğimizde geri dönmek için çok geç
olmuştu. Benim arabama yürümemiz yaklaşık bir saat sürdü. Aklıma,
galerinin bir camını kırıp birinin GTO’nun anahtarlarını çaldığı süsü
vermek geldi. Ertesi gün hikâye hem televizyon hem radyodaydı. Çok
büyük olay olmuştu, çünkü polis arabasına çarpmıştık.”

“Crystal o yüzden mi endişeleniyordu?” dedim. “Gözlüğünün ca-
mını buldular diye?”

“Sadece o değil” dedi Andrew. “Crystal kırık gözlüğünü sakla-
mıştı, yenisini alacaktık ve çerçevelerin eskisinin aynısı olduğundan
emin olmak istiyorduk. Ama beni aradığı o gün –annemin doğum günü–
Crystal gözlüğünün kayıp olduğunu söyledi. Birinin arabayı çalıp bir
vur-kaça karıştığımızın kanıtını elde ettiğini düşünüyordu. O yüzden
endişeden çıldırıyordu.”

“Gözlüğünü nereye saklamıştı? Ev? Okul?”

“Gerçekten bilmiyorum. Bana söylemedi. Ondan sonra garipleş-
ti. Üzgün ve mesafeliydi. Beni görmek istemiyor gibiydi.” Durakladı,
göğsünden kabaran duyguları sakinleştirmek için derin bir nefes daha
aldı. “Kapanış konuşmasını duyana kadar –günlüğüne yazdıklarını du-
yana kadar– ona birinin... Yani... Bilmiyordum.”

“Ve günlüğün yanlış anlaşıldığından kimseye bahsetmediniz?”
dedi Lila.

“Hayır” dedi Andrew gözlerini indirerek.

“Avukatına niye söylemediniz?” dedim.

“O aşağılık herif adıma leke sürdü. Onunla değil konuşmak, onun
yüzüne bile tükürmezdim. Gazeteyi açıp bir avukatın sizi kız arkadaşı-

nıza tecavüz edip onu öldürmekle suçladığını okumanın ne demek olduğunu bilemezsiniz. O piç yüzünden terapiye gitmek zorunda kaldım. Ayrıca lisede üç branşta birinci takımdaydım, beysbolda Mankato Devlet Üniversitesinden burs alacak kadar iyiydim. O arabayı çaldığımızı birine anlatacak olsam tutuklanır, okuldan uzaklaştırma alır, takımlardan atılırdım. Her şeyi kaybederdim. Bütün bu olay beni sikti attı.”

“Sizi mi sikti attı?” dedim. Sözlerim öfkeyle fokurdayarak. “Şunun adını koyalım, lise siciliniz lekelenmesin diye jürinin bir yalana inanmasına izin verdiniz.”

“Iverson denen adama karşı tonlarca kanıt vardı” dedi Andrew. “Eğer günlüğü yanlış anladılarsa ne olacaktı ki? Kendimi niye onun için kurban edecektim? Kız arkadaşımı öldürdü... Öldürmedi mi?”

Andrew bir Lila’ya, bir bana baktı; herhangi birimizin cevap vermesini bekledi. İkimiz de tek kelime etmedik. Yutkunarak dilindeki pası yutuşunu izledik. Sözleri duvarlardan yankılanarak kendisine geri dönüp, Poe’nun gammaz yüreği gibi omzuna vururken bekledik. Lila ve ben, masasının üzerine bakıp konuşmaya tekrar başlayana kadar hiçbir şey söylemeden bekledik. “Birine anlatmalıydım. Biliyorum. Hep biliyordum. Sanırım bunu içimden atmak için zamanın gelmesini bekliyordum. Belki bir gün unuturum diye ummuştum ama unutmadım, unutamadım. Demiştin ya, hâlâ kâbuslar görüyorum.”

26. BÖLÜM

Televizyonda insanların tiyatroya giderken güzel kıyafetler giydiğini görmüştüm ama benim güzel kıyafetim yoktu. Üniversiteye içinde kot pantolonlar, şortlar ve tişörtlerle dolu bir spor çantasıyla taşınmıştım. O yüzden oyuna gideceğimiz hafta ikinci el kıyafet satan bir dükkânı ziyaret edip bir haki pantolon ve bir gömlek satın aldım. Ayrıca bir çift loafer ayakkabı buldum, sağ tekinin başparmak hizasındaki dikiş sökülmüştü, ben de dikiş deliklerinden bir ataç sokup uçlarını bükerek söküğü tutturdum.

Saat altı buçuk olduğunda hazırdım, ama avuçlarımın terlemesini durduramıyordum. Lila kapısını açtığı anda şaşkınlığımı gizleyemedim. Gövdesini ve belini sarıp vücudunun bugüne kadar farkında olmadığım kıvrımlarını ortaya çıkaran kırmızı bir kazak giymişti, kalçalarını sıkıştıran parlak siyah eteği erimiş çikolata gibi pürüzsüzce baldırlarından aşağı akıyordu. Makyaj yapmıştı. Daha önce onu hiç makyajlı görmemiştim; yanakları, dudakları, gözleri, hepsi sessizce dikkatimi talep ediyorlardı. Sanki kirli olduğunun farkına varmadığın bir pencerenin tozunu almışsın gibi. Sırıtmaktan kendimi alamıyordum. Onu tutup sıkmak ve öpmek istiyordum; hepsinden çok, onunla vakit geçirmek, yürümek, konuşmak ve tiyatroya gitmek istiyordum.

“Ooh, çok iyi görünüyorsun” dedi.

“Sen de.” İkinci el kıyafetlerimin içtimayı atlatmasına memnun olmuştum. “Gidelim mi?” dedim elimle koridoru göstererek. Yürümek için güzel bir geceydi, en azından kasım sonu Minnesota için -sıcaklık bir derece, rüzgârsız, yağmursuz, sulu sepkensiz, karsız- ki bu iyi bir şeydi çünkü oyunun oynanacağı Rarig Center on sokak ötedeydi. Yolumuz önce kampüsün en geniş kısmını oluşturan Northrop alışveriş merkezinden sonra Mississippi nehrini aşan yaya köprüsünden geçiyordu.

Öğrencilerin çoğu Şükran Günü tatili için evlerine dönmüştü. Ben de Jeremy’yi görmeye eve gitmeyi düşünmüştüm, ama eve dönmeyenin kötü tarafları iyi taraflarına hep baskın geliyor gibiydi. Lila’ya tatilde neden eve gitmediğini sordum. Yalnızca kafasını salladı ve cevap vermedi. Ben bile bunun ‘kurcalama’ manasına geldiğini anladım. Ayrıca işe pozitif tarafından bakarsak kampüsün böylesine boş olması yürüyüşümüzü daha özel, daha randevu gibi yapmıştı. Lila koluma girmeye karar verirse diye ellerim paltomun cebinde dirseklerimi hafifçe dışarı doğru açarak yürüdüm. Yapmadı.

O gecedan önce *Sırça Kümes* hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Eğer biliyor olsaydım -bu Lila’yla randevuyu kaçırmak anlamına gelse dahi- gitmeyebilirdim.

İlk sahnede şu Tom denilen arkadaş sahneye gelip bizimle konuşmaya başladı. Koltuklarımız salonun tam orta yerindeydi ve Tom en başından itibaren odak noktası olarak beni seçmiş gibiydi. İlk başta, bu oyuncunun repliklerini sanki kişisel olarak benimle konuşmuş gibi söylemesinin hoş olduğunu düşündüm. Oyun ilerledikçe, içe dönüklüğü bana garip biçimde çok tanıdık gelen kardeşi Laura ve bir fantezi dünyasında yaşayan, dışarıdan bir savaşçının -ziyaretçi bir beyefendinin- gelip onları kendilerinden kurtarmasını bekleyen annesi Amanda’yla tanıştık. Kendi alt üst olmuş ailemin tasavvurları o sahnede hareket ettikçe göğsümden bir ter tanesinin aşağı süzöldüğünü hissettim.

İlk perde sona ererken, annemi sahnede Amanda olarak Tom’u azarlarken duydum. “Kendin, kendin, kendin! Senin tüm düşündüğün bu mu?” Tom’un kafesinde volta attığını, kardeşine duyduğu sevgi yüzünden orada kapana kısılmış olduğunu görebiliyordum. Her replikle

salon daha da ısınıyordu. Ara olduğunda deli gibi susamıştım, Lila'yla fuayeye yürüdük.

"Pekâlâ, şu ana kadar, oyun hakkında ne düşünüyorsun?"

Biraz göğsüm sıkışıyor, kendimi hasta gibi hissediyordum ama kibarca "Harika!" dedim. "Nasıl yapıyorlar anlamıyorum, o replikleri nasıl ezberliyorlar, benim tiyatrocu olmama imkân yok."

"Sadece replikleri ezberlemek kadar basit değil" dedi. "Seni oyunun içine çekip o duyguları hissettirmeleri harikulade değil mi?"

Suyumdan bir yudum daha aldım. "İnanılmaz" dedim. Söyleyecek daha çok şeyim vardı ama o düşünceleri kendime sakladım.

İkinci perde için ışıklar sönerken, Lila'nın belki tutmak isteyebileceğini umarak elimi, avucum yukarı dönük, koltuklarımızın arasındaki kolun üzerine koydum -en iyi ihtimalle, çaresizce bir umut. Oyunda ziyaretçi beyefendi geldi ve ben mutlu bir son için umutlarımı canlı tuttum. Yanılmıştım; her şey paramparça oldu. Ortaya çıktı ki, ziyaretçi bey hâlihazırda başka bir kadınla evlenmek üzere nişanlıymış. Sahne öfke ve ithamlarla alev aldı ve Laura küçük cam biblolarından oluşan dünyasına, sırça kümesine geri çekildi.

Tom'u oynayan aktör, sahnenin ortasına geldi, denizci paltosunun yakalarını kaldırdı, bir sigara yaktı ve seyirciye nasıl annesi ve kardeşini terk edip St. Louis'ten ayrıldığını anlattı. Boğazım ve göğsümün gerildiğini hissettim ve nefesim daraldı. Gözlerimde yaşlar birikmeye başladı. Bunlar sadece birer oyuncu dedim kendi kendime. Sadece ezberlediği replikleri tekrar eden bir adam. Hepsi bu. Tom hâlâ Laura'nın sesini duyduğunu ve renkli parfüm şişelerinde onun yüzünü gördüğünü acıyla anlatırken gözümün önüne annemin evinden son ayrılışımda Jeremy'nin ön camda kıpırdamadan, el sallamadan, suçlayan gözlerle gitmemem için yalvararak bana bakışı geldi.

Sonra sahnedeki orospu çocuğu gözlerimin içine bakarak, "Laura, seni ardımda bırakmaya çabaladım ama olmak istediğimden daha vefalıyım" dedi.

Gözlerimden aşağı akan yaşları durduramadım, dikkat çekmek için elimi kaldırıp gözyaşlarımı silmedim. Bıraktım pervasızca aktılar. O sırada Lila'nın elinin parmaklarımı nazikçe kavradığını hisset-

tim. Ona bakamadım; bakamazdım. O da bana bakmıyordu. Sahnedeki adam konuşmayı bırakıp göğsümdeki acı dinene kadar elimi tutmaya devam etti.

27. BÖLÜM

Oyundan sonra Lila ve ben, ismini bilhassa kafa karıştırıcı bir kavşaklar öbeğinden alan kampüsün batı tarafındaki bar ve lokantalar merkezi Seven Corners'a yürüdük. Yolda Austin'e yaptığım yolculuğu, Jeremy'yi annem ve Larry ile bırakışımı, Jeremy'nin sırtındaki morluğu ve Larry'nin kanayan burnunu anlattım. Oyunun beni neden o denli kötü etkilediğini anlatmam gerekiyormuş gibi hissetmiştim.

Lila, "Jeremy'nin güvende olduğunu düşünüyor musun?" dedi.

"Bilmiyorum" dedim. Ama sanırım biliyordum. Sorun da buydu. Tam bu sebeple o son sahne beni paramparça etmişti. "Evden ayrılarak hata mı ettim?" diye sordum. "Okula gitmem hata mıydı?"

Lila cevap vermedi.

"Yani, sonsuza kadar evde kalamam. Bunu benden kimse isteyemez. Kendi hayatımı yaşamaya hakkım var, öyle değil mi?"

"Sen onun kardeşisin" dedi. "Beğen ya da beğenme bunun bir anlamı var."

Duymak istediğim şey bu değildi. "Yani üniversiteden ve hayatta istediğim her şeyden vazgeçmem mi gerekiyor?"

"Hepimizin başa çıkması gereken yükleri var" dedi. "Yara almadan hayattan sıyrılabilen kimse yok."

"Senin için söylemesi kolay" dedim. Yürümeyi kesip genellikle sadece sevgililer arası bir kavgaya tahsis edilebilecek bir yoğunlukla

bana baktı. “Benim için söylemesi kolay değil” dedi. “Hem de hiç değil.” Dönüp yürümeye devam etti, yanakları kasım ayazıyla pembeleşmişti –bir soğuk dalgası gelmek üzereydi– dondurucu kışı getirecek bir dalga. Sessizlikte bir süre daha yürüdük, sonra koluma girip hafifçe sıktı. Sanırım bu, konuyu değiştirmek istediğini bana söyleme yöntemiymi ve benim için hiç sakıncası yoktu.

Birkaç boş masası olan ve çalan müziğin seviyesi konuşmamıza engel olmayacak bir bar bulduk. En sakın masayı bulmak için odayı taradım ve gürültüden uzakta bir oturma bölümü buldum. Oturduktan sonra havadan sudan konuşacak bir konu bulmaya çalıştım.

“Okulda üçüncü yılın mı?” diye sordum.

“Hayır, daha iki” dedi.

“Ama yirmi bir yaşındasın, değil mi?”

“Üniversiteye başlamadan bir sene ara verdim” dedi.

Garson kız siparişlerimizi almak için masamıza geldi, ben bir viski kola istedim, Lila limonlu gazoz. “Sert içki seviyorsun galiba” diye takıldım.

“İçki içmiyorum” dedi Lila. “Eskiden içiyordum ama bıraktım.”

“Tek başıma içince kendimi biraz garip hissediyorum.”

“Alkolle mücadele derneği kızlarından değilim” dedi. “İçki içmekle bir problemim yok, yalnızca tercih ettiğim şey bu.”

Garson kız içkilerimizi masamıza bırakırken barın köşesinde büyük bir gürültü koptu. Bir masa dolusu sarhoş, Amerikan futboluyla ilgili beyhude bir tartışmada seslerini duyurabilmek için rekabet ediyordu. Garson kız gözlerini devirdi. Omzumun üzerinden dönüp şakalaşmak maksadıyla itişip kakışan gruba baktım, bu itiş kakış birkaç içkiden sonra rahatlıkla kavgaya dönüşebilirdi. Kapıdaki bodyguardın da bakışları onların üzerindeydi. Önüme döndüm.

Garson kız gidince Lila ve ben oyun hakkında bir sohbete daldık. Daha çok Lila konuşuyordu. Tennessee Williams’ın büyük bir hayranıydı. İçkimden bir yudum alıp Lila’nın konuşmasını ve gülmesini dinledim. Onu hiç bu kadar canlı ve tutkulu görmemiştim. Kelimeleri zarif bir arabeskle yükselip şırıldıyor, sonra cazla patlıyordu. Sohbete ne denli dalmış olduğumu cümlesinin ortasında aniden durana kadar fark

etmedim, gözleri sol omzumun arkasındaki bir şeye kilitlenmişti. Her neydiyse Lila'yı şok etmişti.

"Aman Tanrım!" diye bir ses geldi arkamdan, "Nasty Nash."

Arkama dönüp bakınca gürültülü masadan bir adamın bölmemizin yarım metre kadar ilerisinde sol elinde bir birayla sendeleyerek durduğunu gördüm. Sağ eliyle Lila'yı işaret ederek yüksek sesle bağırdı.

"Nasty Nash. Siktir, inanmıyorum. Beni hatırladın mı?"

Lila'nın yüzü bembeyaz oldu, nefesi sığılaştı. Titreyen parmaklarıyla tuttuğu bardağına baktı.

"Ha? Hatırlamadın mı; belki bunun yardımı olur." Elini kasıklarının önüne getirdi, elinde bir bowling topu tutar gibi avucunu yere doğru bastırdı. Sonra kalçalarını ileri geri hareket ettirmeye başladı. Yüzünü büzüştürüp alt dudaklarını ısırarak başını arkaya attı. "Ah evet! Evet! Nasty."

Lila titremeye başladı; korku mu, öfke mi, tam kestiremedim.

"Hafıza tazelemeye ne dersin?" dedi serseri, bana bakıp gülümseyerek. "Paylaşmanın benim için sakıncası yok, istersen sor ona."

Lila ayağa kalkıp bardan çıktı. Peşinden gitsem mi, yoksa onu biraz rahat mı bıraksam, karar veremedim. O sırada serseri tekrar konuşmaya başladı. "Yakala onu koç, o hatun çantada keklik!" Sağ elimin yumruğunu sıktım, ama sonra gevşettim.

Piedmont Club'da çalışmaya başladığımda iş arkadaşım olan bodyguardlardan Ronnie Grant, bana tıpkı bir illüzyonist gibi dikkati başka yöne çekmeye dayanan, kaz yemlemesi dediği bir hareket göstermişti. Oturduğum yerden kalkıp içten ve kocaman bir gülümsemeyle serseriye döndüm. Ona doğru yürümeye başladım, sakın bir tempoyla üç adımda yanına giderken dostça kollarımı yana açtım. Sanki sadece bizim anlayacağımız bir şakayı paylaşıyormuşuz gibi gülümsemeyle karşılık verdi. *Gardını düşürmesini sağla.*

İkinci adımımı atarken başparmağım yukarıda onaylama işareti yapıp gülerek ona katıldım. Benden sekiz on santim daha uzundu ve çoğu yayvan göbeğine toplanmış yaklaşık yirmi kilo fazlası vardı. Gözlerini yüzüme, birayla bulanmış kafasını görüntüdeki dostane münasebetimize odaklı tutmaya çalışırken sağ kolumu dirseğimden kırıp belimin hizasına indirdiğimi fark edemedi.

Üçüncü adımımıla kişisel alanına girip sağ ayağımı sağlam biçimde iki ayağının arasına yerleştirdim. Sol elimi serserinin sağ koltuk altından hızla geçirip kürek kemiği hizasından gömleğini yakaladım, sağ dirseğimi geri çektim ve tüm gücümle midesine yumruk attım. Yumruğum her insanın tam göğüs kafesinin altında bulunan o yumuşak bölgeye indi. O denli sert vurmuştum ki, göğüs kafesinin kemiklerini elimin etrafında hissettim. Ciğerleri bir balon gibi şişerken nefesi göğsünden fırladı, öne eğilmek istedi ama ben sol elimle tuttuğum gömleğinden serseriye üstüme çektim. Dizleri çözüldü, nefes alabilmek için debeleinirken ciğerlerinden gelen gıcırtıyı duyabiliyordum.

Ronnie'nin kaz yemleme hareketinin özü incelikti. Eğer çenesine vursaydım arkaya doğru düşüp büyük bir arbede çıkaracaktı. Gürültücü arkadaşları bir anda üzerime çullanırdı. Arkadaşlarından birkaçı zaten bana bakıyordu. Ama dışarıdan, sarhoş birine otururken yardımcı olan merhametli bir vatandaş gibi görünüyordum. Serseriye Lila'yla oturduğumuz bölmeye çekip tam kusmaya başladığı anda oturttum.

İki arkadaşı bize doğru seğırtmeye başladı. Kapıdaki bodyguard da beni fark etmişti. İçkiyi fazla kaçırmanın uluslararası işaretini yaptım: baş ve serçe parmaklarımı bira bardağı kulbunu taklit edecek şekilde uzatıp dudaklarımın önünde bir aşağı bir yukarı salladım. Bodyguard başını salladı ve kusan sarhoşla ilgilenmek üzere bize doğru gelmeye başladı. Terli avuçlarımı pantolonumun arkasına silip sakince ve yavaşça yürüyerek, gecemin tadı kaçmış edasıyla kapıdan dışarı çıktım.

Kapıdan çıktığım anda koşmaya başladım. Serseri birazdan arkadaşlarına olan biteni anlatacak kadar nefes almaya başlardı. Hiç şüphesiz adil sayılamayacak bir kalabalıkla peşime düşeceklerdi. Kampüsün doğu yakasıyla batı yakasını birleştiren Washington Caddesi yaya köprüsüne doğru koşmaya başladım. Daha köşeyi dönmeden bardan iki kişi çıktı ve beni gördüler. Bir sokak kadar avantajım vardı. Heriflerden teki Amerikan futbolcusu gibi iri yarı ve güçlüydü, ama bir kaplumbağa kadar yavaştı. Fakat arkadaşında sağlam bacak vardı, belki lisedeyken bir kanat ya da defans oyuncusu falandı. Sorun çıkarabilirdi. Rüzgârın ıslığından ve kulaklarımda kalbimin sesinden anlayamadığım bir şeyler bağırdı. Yaya köprüsünü geçemeyeceğimi hemen anla-

dım; kanat elemanı o uzun düzlükte beni yüzde yüz yakalardı. Ayrıca Lila tam şu sırada yaya köprüsünde olmalıydı. Eğer onu barda gördülerse, tanıyabilir ve benim yerime onun peşine düşebilirlerdi. Wilson Kütüphanesinin etrafına kümelenmiş binalar grubuna yöneldim. İlk binaya, Humphrey Center'a vardığımda kanat elemanı ile aramda elli altmış metre kalmıştı, koşarken son hızımın bu olduğunu düşünmesi için gücümün birazını saklıyordum. İlk köşeyi dönünce, karşıma gelen her binanın köşesinden kıvrılıp dönerek tüm gücümle depara kalktım: Heller Hall, sonra Blegen Hall, sonra Sosyal Bilimler Binası etrafından Wilson Kütüphanesi. Sosyal Bilimler Binasının etrafından ikinci kez dönerken kanat elemanını artık arkamda ne görebiliyor ne de ayak seslerini duyabiliyordum.

Bir otopark bulup bir kamyonetin arkasına gizlenerek bekledim, ciğerlerim inip kalkıyor, içeri oksijen girdikçe yanıyorlardı. Nefeslenip dinlenmek için asfaltın üzerine yattım, kamyonetin altından etrafı kolaçan ederek takipçilerimi gözledim. On dakika sonra kanat elemanını dokuzuncu caddeden yukarı Seven Corners'a doğru, bara geri dönerken gördüm. Derin bir nefes alıp ayağa kalktım, üstümdeki tozu ve pisliği silkeledim. Yaya köprüsüne ve sonra Lila'nın beni bekliyor olduğunu umduğum dairesine yöneldim.

28. BÖLÜM

Binaya yaklaşırken Lila'nın dairesinden süzülen soluk ışığı gördüm. Eve kadar koştuktan sonra sahanlıkta durup nefeslenmeye, kendime çeki düzen vermeye çalıştım. Sonra dar merdivenlerden yukarı çıkıp hafifçe Lila'nın kapısını çaldım. Cevap yoktu. "Lila?" dedim, "Benim, Joe." Yine cevap gelmedi.

Kapıyı tekrar çaldım ve bu sefer kilidin dönerken çıkardığı sesi duydum. Kapını açılmasını bekledim ama açılmadı, kapıyı biraz aralayıp Lila'yı arkası bana dönük, dizlerini göğsüne çekip sarılmış halde kanepede yanlamasına otururken gördüm.

"İyi misin?" diye sordum. Cevap vermedi. Koltuğa gidip arkasına oturdum, bir elimi kanepenin arkasına diğer elimi de hafifçe omzuna koydum. Elim omzuna değdiğinde hafifçe ürperdi.

"Hatırlıyor musun?" dedi titrek ve zayıf bir sesle, "Sana üniversiteden önce bir sene ara verdiğimi söylemiştim?" Derin bir nefes aldı ve devam etmeden kendini toplamaya çalıştı. "Kötü bir dönem geçirdim. Lisede pek de gurur duymadığım şeyler oldu."

"Anlatmak zorunda--"

"Lisedeyken biraz... Çılgındım. Partilerde içer ve aptalca şeyler yapardım. Keşke sana kötü arkadaşlar edindiğim için olduğunu söyleyebilsem, ama gerçek bu değil. İlk başlarda masaların üzerinde dans etmek, erkeklerin kucağına oturmak gibi saçma şeylerdi. Bilirsin, flört

etmek, sanırım bana nasıl baktıklarını görmek hoşuma gidiyordu.” Cesaretini toplamak için durakladı, kesik kesik nefes alıp verdi. “Sonra... Sadece flörtün ötesine geçti. Lise ikide bana güzel olduğumu söyleyen bir çocukla yatıp bekâretimi kaybettim. O da herkese kolay kız olduğumu söyledi. Ondan sonra daha fazla erkek, daha da fazla hikâye oldu.”

Titremesi kontrol edilemez bir sarsılmaya dönüştü. Kollarımı dolayıp onu kendime doğru çektim. İtiraz etmek yerine yüzünü boynuma dayayıp şiddetle ağlamaya başladı. Yanağımı saçma dayadım ve ağlarken ona sarıldım. Bir süre sonra titremesi dindi, derin bir nefes daha aldı.

“Lise sondayken, bana Nasty Nash diye isim taktılar. Yüzüme söylemiyorlardı, ama duyuyordum. İşin kötüsü, bu beni durdurmadı. Partilere gidip sarhoş olup akşamı bir herifin yatağında ya da boktan bir arabanın arka koltuğunda bitirmeye devam ettim. İşleri bittiğinde beni yolun kenarına atarlardı.” Aynı Jeremy’nin üzgünken parmak eklemlerini ovalaması gibi kolunun üstünü ovaladı. Titreyen sesini sakinleştirmek için tekrar durakladı.

“Sonra mezuniyet gecesi bir partide darmadağın oldum. Biri içkime ilaç karıştırmış. Ertesi sabah bir fasulye tarlasının ortasında, arabamın arka koltuğunda uyandım. Hiçbir şey hatırlamıyordum. Tek bir şey bile. Canım yanıyordu. Tecavüze uğramış olduğumu biliyordum ama kimin yaptığını, kaç kişi olduklarını bilmiyordum. Polis kanımda Rohypnol adlı bir ilaç buldu. Bir tecavüz hapi. Karşı koymanı engelliyor ve hafıza kaybına yol açıyor. Başka kimse de hiçbir şey hatırlamıyordu. Partideki hiçkimse oradan nasıl ayrıldığımı, kiminle olduğumu söylemedi. Tecavüze uğradığımı söylediğimde bana inandıklarını sanmıyorum.”

“Bir hafta sonra birisi sahte bir hesaptan bir e-posta gönderdi.” Lila yine sarsılmaya başladı, nefesi sığılaştı. Dengesini sağlamak ister gibi kolumu tuttu. “Benim bir fotoğrafımdı... İki kişi daha vardı... Görüntüleri bulanıklaştırılmıştı... Ve onlar...” Gözlerinden yaşlar boşaldı, sarsılarak ağlamaya başladı.

Gözyaşlarını koluna silip, “sana bir şey göstermem lazım” dedi.

Tedirgin bir hareketle kazağının geniş yakasını omzundan aşağı çekip altı ince yara izini –bir jilette yapılmış dümdüz kesikleri– gös-

terdi. Dikkatimi yara izlerine çekmek için parmaklarını üzerlerinden geçirdi. Sonra sanki yüzünü benden mümkün olduğu kadar uzağa çevirmek ister gibi kafasını kanepenin arkasına yasladı. “Üniversiteye başlamadan önceki o seneyi terapide geçirdim. Görüyorsun ki Joe...” dedi, dudakları korkulu bir gülümsemeyle yukarı doğru seğirirken, “sorunlarım var.”

Yanağımı yumuşak saçlarına sürdüm ve sonra bir kolumu beline doladım, diğerini bükülü dizlerinin altından geçirip onu kanepeden kaldırdım. Kucağımda yatak odasına taşıyıp yatağına yatırdım, yorganım omuzlarına çektim, eğilip belli belirsiz bir gülümsemeyle buruşan yanağından öptüm.

“Ben sorunlardan korkmuyorum” dedim. Kalkıp gitmeden önce sözlerimin iyice sinmesini bekledim –ki gitmek, yapmak istediğim en son şeydi. O sırada ancak duyabileceğim kadar alçak bir sesle, “yalnız kalmak istemiyorum” dediğini duydum.

Şaşkınlığımı gizlemek için yutkundum, yatağın öbür tarafına doğru yürümeden önce bir an tereddüt ettim. Ayakkabılarımı çıkarıp yanına uzandım ve ona sarıldım. Elim sıkı, göğsüne çekip adeta bir pelüş ayıya sarılır gibi sarıldı. Arkasında yatarken kokusunu içime çektim, kalp atışlarını parmak uçlarımda hissederek vücudum onunkini saracak şekilde kıvrıldım. Yatağındaki varlığım acı ve üzüntüsünden kaynaklansa da, içimi daha önce hiç hissetmediğim garip bir mutluluk ve ait olma hissiyle doldurdu, öylesine muhteşem bir duyguydu ki, ıstırabın sınırında duruyordu. Uykuya dalana kadar bu duygunun tadını çıkardım.

29. BÖLÜM

Ertesi sabah Lila'nın banyosundan gelen saç kurutma makinesi sesiyle uyandım. Hâlâ onun yatağındaydım, üzerimde haki pantolonum ve gömleğim vardı. Aramızdaki durumun ne olduğundan emin değildim. Yatakta doğruldum, ağzımın kenarlarında salya var mı diye kontrol ettim, yataktan inip taze kahve kokusunu izledim. Mutfığa girmeden önce çerçevelemiş bir posterin önünde durdum ve camdaki yansımada görüntümü kontrol ettim. Öbek öbek saçlar sanki sarhoş bir inek tarafından yalanmış gibi kafamdan her yöne doğru fışkırıyorlardı. Mutfaktaki musluktan bir avuç su alıp saçlarımı biraz olsun ehlileştirmek için kafama çarptığım sırada Lila banyodan çıktı.

“Özür dilerim” dedi. “Seni uyandırdım mı?” Büyük boy bir forma ve ipeksi pembe renkte bir pijama altı giymişti.

“Hayır” dedim. “İyi uyudun mu?”

“Harika uyudum” dedi. Bana doğru yürüdü, bir elini yanağıma koydu, parmakların ucunda yükselip dudaklarımı öptü -yumuşak, yavaş, ılık, öylesine hassas ki neredeyse canımı yakan bir öpücük. Bitirdiğinde birkaç adım geri çekilip gözlerime baktı ve “Teşekkür ederim” dedi.

Ben hiçbir şey söyleyemeden mutfak dolaplarına döndü, iki kahve bardağı çıkardı. Birini bana verdi, diğerini kahvenin olmasını beklerken parmağında çevirmeye başladı. Dudaklarımdan öpücüğünün tadının hâlâ gitmemiş olduğunu, yanağımda parmaklarının dokunduğu

yerin karıncalandığını, teninin kokusunun beni ona doğru karşı konulamaz biçimde çektiğini biliyor muydu? Beni felç eden bu akıntıdan hiç etkilenmemiş görünüyordu.

Kahve makinesinin sesiyle kahvelerimizi koydum. Önce ona, sonra kendime. “Pekâlâ, kahvaltıda ne var?” diye sordum.

“Ah, kahvaltı...” dedi. “Burada, Lila’nın yerinde olağanüstü bir kahvaltı menümüz var. Günün spesiyali ballı mısır gevreği ya da şefimizden bir porsiyon sade mısır gevreği yapmasını rica edebilirim.”

“Ne, krep yok mu?” diye sordum.

“Ve eğer mısır gevreğinizin yanında süt istiyorsanız bakkala gidip almanız gerekiyor.”

“Yumurtan var mı?” diye sordum.

“Birkaç tane olacak ama yanında domuz pastırması ya da sucuk gibi bir şey yok.”

“Yumurtaları benim eve getir” dedim. “Krep yapacağım.”

Lila buzdolabından yumurtaları alıp arkamdan daireme geldi. Ben mutfak dolabından malzemeleri ve karıştırmak için kâseyi çıkarırken o da Carl Iverson projesinin yığınlar halinde tasnif edilmiş durduğu sehpa yöneldi.

“Peki, şimdi neyin peşine düşüyoruz?” dedi, bilhassa bir şey aramadan dosyaları karıştırarak.

“Bence kötü adamın peşine düşmeliyiz” dedim.

“O kim peki?”

“Bilmiyorum” dedim, krep hamurunu karıştırırken. “O şeylere baktım mı başıma ağrılar giriyor.”

“Crystal’ın Andrew Fisher’la birlikte okuldan ayrılmasından, it-faiyenin olay yerine gelişi arasında bir zamanda öldürüldüğünü biliyoruz. Ayrıca günlük yazılarının çalıntı araba hakkında olduğunu, Carl’ın ara sokakta onları görmüş olmasıyla ilgisi olmadığını biliyoruz. Crystal’a şantaj yapan her kimse GTO’ya çarptıklarını biliyordu.”

“Oldukça kısa bir liste olmalı.”

“Andrew biliyordu elbette” dedi.

“Ama günlükteki kendisi olsaydı bize o olayı anlatmazdı. Ayrıca günlüğe bakılırsa kaza olayını başka biri daha anlamış.”

“Baba Doug galeriyi işletiyordu” dedi. “Belki de o araba hırsızlığı dümenine inanmadı.”

“Andrew’un böbürlenmek için birine anlatmış olması da muhtemel, belki o polis arabasına çarpanların Crystal ve kendisi olduğunu ağzından kaçırdı. Yani eğer ben öyle bir iş çevirmiş olsaydım arkadaşlarıma anlatmak için yanıp tutuşurdum. Okulda kral olurdu.”

“Yok, tesadüfi birisi olduğuna inanmıyorum.”

“Evet, ben de” dedim.

“Bu dosyaların arasında kim olduğuna işaret eden bir şey olmalı.”

“Var” dedim.

“Var mı?” kanepede öne doğru eğildi.

“Tabii ki. Sadece şifreyi çözmemiz gerekiyor.”

“Çok komik” dedi.

Konuşmamız birinin kapıyı çalmasıyla bölününce kreplerin altını kıstım. Aklıma ilk gelen dün geceki serserinin ya da arkadaşlarından birinin izimi bulmuş olmasıydı. Mutfak çekmecesinden el fenerini alıp sağ elimle tuttum, ayağımı on beş santim kadar pay bırakarak kapının arkasına yerleştirdim. Lila bana sanki aklımı kaybetmişim gibi baktı. Ona bardaki adamı yumrukladığımdan ya da iki arkadaşının beni kovaladığından bahsetmemiştim. Kapıyı açtığımda karşımda Jeremy’yi buldum.

“Hey Ahbap, hangi...” Kapıyı daha geniş açınca Jeremy’nin yanında duran annemi gördüm. “Anne?”

“Selam Joey” dedi, Jeremy’yi kapıdan içeri hafifçe iterek. “Birkaç gün Jeremy’ye bakman gerekecek.” Sanki gitmek üzere arkasını döner gibi hafif bir hareket yapmıştı ki üzerinde pijamalarla kanepede oturan Lila’yı gördü.

“Anne buraya gelip kafana göre-”

“Şimdi anlıyorum” dedi. “Neler olduğu ortada.” Lila anneme selam vermek için ayağa kalktı. “Buradaki küçük hanımla düzüşüp kardeşinle beni kendi başımızın çaresine bakmaya terk ediyorsun.” Lila gerisin geriye kanepeye çöktü. Dairenin ortasına kadar gelmiş olan annemi kolundan yakalayıp zorla koridora çıkarttım.

“Ne cüretle-” diye başladım.

“Ben senin annenim.”

“Bu sana arkadaşına hakaret etme hakkı vermez.”

“Arkadaş? Artık böyle mi deniyor?”

“Yan komşum. Ayrıca sana açıklama yapmak zorunda değilim.”

“Tamam” dedi. “Ne bok yiyorsan ye ama Jeremy’ye bakman gerekmiyor.”

“Buraya kafana estiğinde gelip onu böyle bırakamazsın. Jeremy sağa sola fırlatabileceğin eski bir ayakkabı değil.”

“Telefonlarıma cevap vermezsen olacağı bu” dedi, gitmek üzere arkasını dönerken.

“Nereye gidiyorsun?”

“Treasure Island kumarhanesine gidiyoruz” dedi.

“Biz?”

“Larry ve ben.” Hâlâ o aşağılık herifle takıldığı için onu paylaşmama fırsat vermeden dar merdivenlerden aşağı yöneldi. Omzunun üzerinde, “pazar günü dönmüş olurum” diye bağırdı. Sakinleşmek için derin bir nefes aldım ve yüzümde bir gülümsemeyle –Jeremy için– eve geri döndüm.

Üçümüze yetecek kadar krep hazırladım. Oturma odasında yedik. Lila, Jeremy’le şakalaşıyor, ben kahvaltılarını servis ederken bana “Kâhya Jeeves” diye takılıyorlardı. Annemin haber vermeden Jeremy’yi bırakmış olmasına içerlesem de onun burada, Lila ve benimle birlikte olmasından duyduğum keyfi inkâr edemezdim, özellikle de oyunu izlerken yaşadığım suçluluk duygusundan sonra. İnsanlar ev hasreti çektiklerini söylediklerinde gözlerimi devirirdim. Annemin rutubetli evini özleme düşüncesi bileğime zevk için çivi çakmak kadar anlaşılmaz gelirdi bana. Fakat o sabah Jeremy’yi Lila’yla birlikte gülerken, benimle Jeeves diye dalga geçerken, pişirdiğim krepleri yerken görünce aslında büyük bir parçamın ev hasreti çektiğini anladım.

Kahvaltıdan sonra Lila, ödevlerini yapmak üzere dairesinden dizüstü bilgisayarını getirdi. Evde hiç DVD yoktu, hatta dama tahtası bile yoktu, o yüzden modifiye edilmiş bir deste iskambil kâğıdıyla kanepede aramıza koyduğumuz bir minderli masa olarak kullanarak Go Fish oynadık.

Bir ara Lila, bilgisayarında bir konser piyanisti gibi süratle yazıyordu. Jeremy oyunu bırakıp onu seyretmeye başladı, klavyeden çıkan tıkırtılarla büyülenmiş gibiydi. Birkaç dakika sonra Lila klavyesinden başını kaldırıp bize baktı ve yazmayı bıraktı.

“Belki sen çok hızlı yazıyorsun Lila” dedi Jeremy. Lila, Jeremy’ye gülümsedi. “Teşekkür ederim. Çok tatlı bir iltifat. Sen daktilo yazabiliyor musun?”

“Belki Bay Warner’dan daktilo dersi aldım” dedi Jeremy.

“Daktilo yazmayı seviyor musun?” diye sordu Lila.

“Bay Warner komikti.” Jeremy kocaman gülümsedi. “Belki Bay Warner bana ‘pijamalı hasta, yağız şoföre çabucak güvendi’ yazdırdı.” Jeremy gülünce Lila güldü, bu da beni güldürdü.

“Evet, doğru” dedi Lila, “Derste onu yazdırırlar. Pijamalı hasta yağız şoföre çabucak güvendi.” Lila’nın ağzından duymak Jeremy’yi daha da güldürdü.

Lila bilgisayarında çalışmaya devam etti, Jeremy ben desteden çekene kadar aynı kartı tekrar tekrar istediği oyunumuza geri döndü.

Birkaç dakika sonra Lila yazmayı bıraktı. Bir böcek tarafından ısırılmış ya da ani bir aydınlanma yaşamış gibi kafasım aniden kaldırdı. “İçinde alfabedeki tüm harfler var” dedi.

“Neyin içinde ne var?” dedim.

“Pijamalı hasta, yağız şoföre çabucak güvendi. O cümleyi daktilo dersinde kullanırlar, çünkü içinde alfabedeki tüm harfler bulunur.”

“Öyle mi?” dedim.

“Crystal Hagen şifreyi Ağustos 1980’de kullanmaya başladı. Lisesedeki ilk senesi. Andy Fisher’la daktilo dersi alıyorlardı.”

“Düşündüğün...”

Lila bir defter çıkartıp bir harf tekrarlandığında üzerini çizerek cümleyi yazdı. Sonra her kelimenin altına bir rakam koydu.

P	I	J	A	M	A	L	I
1	2	3	4	5	X	6	7

H	A	S	T	A
8	X	9	10	X

Y	A	Ğ	I	Z
11	X	12	X	13

Ş	O	F	Ö	R	E
14	15	16	17	18	19

Ç	A	B	U	C	A	K
20	X	21	22	23	X	24

G	Ü	V	E	N	D	İ
25	26	27	X	28	29	X

Crystal'm günlüğünü bulup rastladığım ilk şifreli yazının olduğu sayfayı Lila'ya verdim. Yazı 28 Eylül tarihliydi. Lila rakamlarla harfleri eşlemeye koyuldu. D-J-G-Ö... Omuzlarımı silktilim; yeni bir çıkmaz sokak daha diye düşündüm. Z-L-Ü-K-L-E... Birden fazla kelimeyi fark ederek sırtımı dikleştirdim. R-İ-M-İ-B-U-L-M-U-Ş.

"DJ gözlüklerimi bulmuş!" diye bağırdı Lila, notlarını önüme fırlatırken. "DJ gözlüklerimi bulmuş diyor. Çözdük. Jeremy çözdü. Jeremy şifreyi çözdün." Ayağa fırlayıp Jeremy'nin elini tuttu ve onu koltuktan kaldırdı. "Şifreyi çözdün Jeremy!" Lila aşağı yukarı zıplıyordu, Jeremy de neden heyecanlandığını bilmeden ona katılmış gülüyordu.

"DJ kim?" dedim.

Lila zıplamayı kesti. İkimiz aynı anda dosya kutusuna uzanıp mahkeme tutanaklarını çıkardık. Lila, Douglas Lockwood'un ifadesini ben de Danny'ninkini aldım. Her ifadenin başında tanıklara tam isimleri, doğum tarihleri soruluyor ve soyadlarını kodlamaları isteniyordu. Deli gibi sayfaları çevirip Danny'nin sorgusunu buldum.

"Daniel William Lockwood" diye okudum. Lila'ya baktım. İkinci ismi William" dedim. "Danny olamaz."

"Douglas Joseph Lockwood" dedi yüzü parıldayarak. Heyecanını zar zor kontrol altında tutabiliyordu. Öğrendiğimiz şeyin ne kadar

muazzam olduğunu kavramaya çalışarak birbirimize baktık. Crystal Hagen'ın üvey babasının isminin baş harfleri DJ'di. DJ, Crystal'ın gözlüğünü bulan kişiydi. Gözlüğü bulan kişi Crystal'ı cinsel ilişkiye zorlamıştı. Onu cinsel ilişkiye zorlayan kişi aynı zamanda onun katiliydi. Katilimizi yakalamıştık.

Jeremy'le ilgilenmek zorunda olduğumuzdan elimizdeki bilgiyi polise götürmek için pazartesiye bekledik. Bu arada üçümüz; patates püresi, yaban mersini, balkabaklı turta ve Jeremy'ye mini hindi olarak yutturduğumuz fırında tavuktan oluşan eksiksiz bir menüyle kendi ufak Şükran Günü'müzü kutladık. Muhtemelen benim de Jeremy'nin de geçirdiği en güzel Şükran Günüydü. Pazar öğleden sonra, kumarhanede parasını tüketen annem Jeremy'yi almaya geldi. Jeremy'nin gitmek istemediği her halinden belliydi. Kanepede oturup annemi görmezden geldi; ta ki annem sertleşip ayağa kalkmasını emredene kadar. Onlar ayrıldıktan sonra Lila'yla beraber ertesi gün okuldan sonra polise götüreceğimiz günlük notlarını ve mahkeme tutanaklarını düzenledik. Heyecanımızı zorlukla dizginliyorduk.

Minneapolis Emniyet Teşkilatı Cinayet Masasının Minneapolis Hükümet Binasında bir ofisi vardı. Hükümet binası şehrin tam ortasında kale gibi bir yapıydı. Binanın girişindeki işlemeli kemerler, romanesk uyanıştan ziyade bir Roma hamamını hatırlatan koridorlara dönüşmeden önce Klasik Richardsonvari bir mimari lezzet sunuyordu. Duvarlar bir buçuk metre yüksekliğinde mermer plakalarla kaplıydı. Onun üzerindeki alçıyı birileri, fuşya ve domates çorbasını birbirine karıştırmışsın gibi duran bir renge boyamıştı. Koridor tüm binanın eni boyunca uzanıyordu, sola dönüp gittiğimiz yolun yarısı kadar daha yürüdükten sonra 108 numaralı Cinayet.Masasının ofisi-ne vardık.

Lila ve ben kurşun geçirmez camın ardında oturan resepsiyon memuruna isimlerimizi verdik, sonra oturup bekledik. Yaklaşık yirmi dakika sonra bekleme salonuna belinin sağ tarafında 9mm'lik bir Glock, sol tarafında rozetiyle bir adam girdi. Kalın bir göğsü ve hapishane avlusunda ağırlık basmış gibi pazuları vardı. Sert görünümünü dengeleyen şefkatli gözleri ve yumuşak bir ses tonu vardı, hatta beklediğim-

den bir nebze daha yumuşak. Lila ve ben bekleme alanındaki yegâne insanlardık. Elini uzatarak “Joe? Lila?” diye sordu.

Sırayla elini sıktık. “Evet, efendim” dedim.

“Ben Dedektif Max Rupert” dedi. “Bana bir cinayet hakkında bilgi sahibi olduğunuz söylendi.”

“Evet, efendim” dedim. “Crystal Hagen cinayeti hakkında.”

Dedektif Rupert sanki kafasındaki bir listeden isimleri kontrol eder gibi ileri baktı. “Bu isim bana bir şey hatırlatmıyor.”

“1980’de öldürülmüştü” dedi Lila.

Rupert birkaç kez sertçe gözlerini kırptırdı, kafasını ani bir ses duymuş bir köpek gibi yana eğdi. “1980 mi dediniz?”

“Biliyorum, kafadan çatlak olduğumuzu düşünebilirsiniz, ama bize sadece iki dakikanızı ayırın. Eğer hâlâ zırvaladığınızı düşünüyorsanız buradan ayrılırsınız. Ama söylediklerimizi biraz olsun mantıklı bulursanız, şu an bir katil özgürce dolaşıyor olabilir.”

Rupert saatine bakıp iç geçirdi, parmaklarını şaklatıp onunla içeri gelmemizi işaret etti. Ofis bölmeleriyle dolu bir odayı boydan boya geçtik, içinde bir metal masa ve dört sandalye bulunan bir odaya girdik. Lila ve ben metal masanın aynı tarafına oturup körüklü dosyamızı açtık.

“İki dakika” dedi Rupert, saatini işaret ederek. “Anlatın bakalım.”

“Aa, ımm...” Mecazen söylediğim iki dakikayı gerçek anlamıyla yorumlayacağı aklıma gelmemiştii, o yüzden biraz bocaladım. Sonra düşüncelerimi toparlayıp başladım. “Ekim 1980’de Crystal Hagen isminde on dört yaşında bir kız tecavüze uğradı ve öldürüldü. Cesedi yan komşusu Carl Iverson’a ait alet-edevat kulübesinde yakıldı. Carl Iverson cinayetten suçlu bulundu, en önemli delillerden biri de bir gündüktü.” Körüklü dosyayı işaret ettim ve Lila gündüğü çıkardı.

“Bu Crystal’ın gündüğü” dedi Lila, avucunu sayfaların üzerine koyarak. “Savcı bu gündükten bazı sayfaları kullanarak Carl Iverson’ın Crystal Hagen’ı izlediğini ve kendisiyle ilişkiye girmeye zorladığını iddia etti. O gündük yazılarını kullanarak Iverson’ı mahkûm etti. Ama gündükte şifreli bazı yazılar vardı.” Lila gündükteki ilk şifreli mesajı açtı.

“Bunları nereden aldınız?” dedi Rupert, gündük sayfalarını alıp şöyle bir göz gezdirerek. “Şu numaraları görüyor musunuz?” Her say-

fanın altına damgayla basılmış numaraları işaret ederek “Bu sayfalar resmi damgalı” dedi. “Bunlar bir davanın delilleri.”

“Size söylediğimiz de bu zaten” dedim. “Bunları Iverson’ın avukatından aldık. Mahkeme dosyasından.”

“Şu şifreye bakın” dedi Lila, Rupert’a şifreli sayfaları göstererek. “1980 Eylülünde Crystal şifreli yazmaya başladı. Çok değil, arada bir. Mahkemede şifreyi çözmeyi başaramadılar.”

Rupert günlükten birkaç satır okuyup şifreli sayfalara göz gezdirdi. “Tamam... Yani?” dedi.

“Yani... Şifreyi çözdük, aslında şifreyi o çözdü” dedim, o sırada dosyasından tüm şifreli yazıları bir araya toplayıp çözümlenmiş hallerini altlarına yazdığı bir sayfayı çıkarmakta olan Lila’yı işaret ederek. Lila sayfayı Dedektif Rupert’ın önüne koydu.

21 Eylül – Bugün korkunç bir gün -25,17,13,6,26,24,6,19,18,2,5,2,21,22,6,4,5,7,11,15,18,22,5. Aklımı yitiriyorum. Çok kötü.

21 Eylül – Bugün korkunç bir gün -gözlüklerimi bulamıyorum. Aklımı yitiriyorum. Çok kötü.

28 Eylül – 29,3,25,17,13,6,26,24,6,19,18,2,5,2,21,22,6,5,22,14. Eğer istediğini yapmazsam herkese söyleyecek. Hayatımı mahvedecek.

28 Eylül – DJ gözlüklerimi bulmuş. Eğer istediğini yapmazsam herkese söyleyecek. Hayatımı mahvedecek.

30 Eylül – 29,3,19,19,6,2,5,6,19,11,4,1,10,7,5. Ondan nefret ediyorum. Midem bulanıyor.

30 Eylül – DJ’e elimle yaptım. Ondan nefret ediyorum. Midem bulanıyor.

8 Ekim – 29,3,25,17,13,6,26,24,6,19,18,2,5,2,27,19,18,5,2,11,15,18. Beni tehdit edip duruyor. 4,12,13,7,5,6,4,11,4,1,5,4,5,7,2,9,10,2,11,15,18.

8 Ekim – DJ gözlüklerimi geri vermiyor. Beni tehdit edip duruyor. Ağzımla yapmamı istiyor.

9 Ekim – 29,3,2,28,2,9,10,19,29,2,12,2,28,2,11,4,1,10,7,5. Beni zorladı. Kendimi öldürmek istiyorum. Onu öldürmek istiyorum.

9 Ekim – DJ’in istediğini yaptım. Beni zorladı. Kendimi öldürmek istiyorum. Onu öldürmek istiyorum.

17 Ekim - 29,3,21,19,28,2,11,2,28,19,13,15,18,6,4,29,7,20,15,24,9,19,18,10,10,2,23,4,28,7,5,11,4,28,29,7.

17 Ekim - DJ beni yine zorladı. Çok sertti. Canım yandı.

29 Ekim - 21,22,10,19,23,4,27,26,13,29,3,21,4,28,4,10,19,23,4,27,26,13,19,29,2,11,15,18. Bayan Tate söyledi. Yaş farkı yüzünden kesinlikle hapse gireceğini söyledi. Bugün bitiyor. Çok mutluyum.

29 Ekim - Bu tecavüz. DJ bana tecavüz ediyor. Bayan Tate söyledi. Yaş farkı yüzünden kesinlikle hapse gireceğini söyledi. Bugün bitiyor. Çok mutluyum.

“Bu kayıp gözlük meselesi nedir?” diye sordu Rupert. Andrew Fisher’la yaptığımız görüşmeyi, Crystal’la birlikte arabayı çalıp çarptıklarını, nasıl gözlük camını arabada unutarak suçlarının kanıtını bıraktıklarını açıkladım. “O gözlüğü bulan kişi araba olayından ve düşen gözlük camından haberdardı. Elinde şantaj malzemesi olduğunu, baskı yaparak onu zorlayabileceğini biliyordu.”

Rupert sandalyesinin arkasına yaslandı, tavana bakarak, “öyleyse Carl denilen bu adam kısmen bu günlüğe dayanarak mı mahkûm edildi yani?”

“Evet” dedim. “Savcı, Iverson’ın Crystal’ı uygunsuz bir vaziyette yakaladığını ve bunu Crystal’ı cinsel ilişkiye zorlamak için kullandığını iddia etti.”

“Şifre çözülmeden ona kimin tecavüz ettiğini bilmeye olanak yoktu” diye ekledi Lila.

“Bu DJ’in kim olduğu hakkında bir fikriniz var mı?” diye sordu.

“Kızın üvey babası” dedi Lila. “İsmi Douglas Joseph Lockwood.”

“O olduğunu düşünüyorsunuz, çünkü ismi Douglas Joseph, öyle mi?” dedi Rupert.

“Bir o...” dedim, “bir de Crystal’m arabayı çaldığı galeriyi işletiyor olması. Gözlük camını biliyor olmalıydı, hırsızlığı soruşturmaya gelen polisler söylemiş olmalı.”

“Ayrıca elimizde bu fotoğraflar var” dedi Lila ve önce kapalı güneşlikli olanı, sonra da evde kimse olmaması gerekirken hafif aralık güneşlikten dışarıyı gözetleyen birinin görüldüğü fotoğrafı çıkardı.

Rupert fotoğrafları inceledi, her birine daha yakından bakmak için çekmecelerden birinden bir büyüteç çıkardı. Sonra hepsini masanın üzerine koyup ellerini parmaklarının içleri üst üste gelecek şekilde birleştirdi, konuşurken parmaklarını hafifçe birbirine vuruyordu. "Iverson'ın hangi hapishanede olduğunu biliyor musunuz?" diye sordu.

"Hapiste değil" dedim. "Kanserden ölmek üzere. O yüzden Richfield'deki bir bakımevine tahliye edildi."

"Öyleyse bu adamı hapisten kurtarmaya çalışmıyorsunuz?"

"Bay Rupert..." dedim. "Carl Iverson'ın ancak haftalarla ölçülecek kadar ömrü kaldı. Ölmeden önce ismini temize çıkarmak istiyorum" dedim.

"İşler öyle yürümüyor" dedi Rupert. "Sizi tanımıyorum. Bu davayı bilmiyorum. Buraya gelip bir günlük ve şifre hakkında bir hikâye anlatıyorsunuz ve benden Iverson denen bu adamı aklamamı istiyorsunuz. Ben Papa değilim. Birilerinin bodrumdan dosyayı çıkartıp incelemesi, söylediklerinizin en azından gerçeğe benzediğini teyit etmesi gerekiyor. Eğer söyledikleriniz doğruysa bile, kim sizin DJ kişisi hakkında yanılmadığınızı garanti ediyor? Başka ne kanıtlar olabileceği hakkında hiçbir fikrim yok. Belki de günlüğün bir önemi yok. Belki bu fotoğrafın bir açıklaması var. Benden, adamın bir jüri tarafından makul bir şüphe bulunmadan mahkûm edildiği, otuz yıllık bir soruşturmayı yeniden açmamı istiyorsunuz. Yalnızca o da değil, adam artık cezaevinde bile değil. Bakımevinde yaşıyor."

"Ama eğer haklıysak..." dedim. "Otuz yıldır serbest dolaşan bir katil var."

"Sen hiç gazete okumuyor musun?" diye sordu Rupert. "Bu sene kaç cinayet işlendi, biliyor musun?"

Kafamı iki yana salladım.

"Şu ana dek otuz yedi tane. Geçen sene on dokuz taneydi. Bırak otuz seneyi otuz gün önce olan cinayetleri çözmeye yetecek insan gücümüz yok."

"Ama davayı zaten çözdük" dedim. "Tüm yapmanız gereken teyit etmek."

“O kadar kolay değil” dedi Rupert, görüşmemizin sona erdiği inasıyla masadaki kâğıtları toplamaya başlayarak. “Patronumu davayı yeniden açmaya ikna edecek kadar güçlü kanıtlar gerekiyor. Ondan sonra patronumun bölge savcısını otuz yıl önce yanlış adamı mahkûm ettiklerine ikna etmesi gerekiyor. Ondan sonra da dava açılıp hâkimi hükmü iptal etmeye ikna etmek gerekiyor. Siz biraz önce Iverson’ın birkaç hafta ömrü kaldığını söylediniz. Size inansam dahi -ki inandığımı söylemiyorum-ölmeden önce mahkûmiyetinin geri alınmasına olanak yok.”

Duyduklarıma inanamıyordum. Lila ve ben şifreyi çözdüğümüzde çok heyecanlanmıştık. Hakikat sayfadan bağırarak fırlamıştı. Carl’ın masum olduğunu biliyorduk. Dedektif Rupert’ın de bunu anlamış olduğundan şüpheleniyordum ki, bu da “çok meşgulüz” bahanesini kabullenmemi daha da zorlaştırıyordu. Carl’ın dosyasından, suçlu olduğunu düşündüklerinde savcılığın bu davaya akıttığı muazzam kaynakları bilecek kadar haberdardım. Ama şimdi -Carl’ın masumiyetini ispatlayabildiğimizde- tüm sistem bir anda pas tutmuştu. Bu çok adaletsiz görünüyordu. Rupert kâğıt tomarını bana uzattı.

“Burada bir yanlışlık var” dedim. “Ben buraya gelip çorba kâsesinde gördüğüm bir halüsinasyona ya da konuşan bir köpeğin ifadesine dayanarak Carl’ın suçsuz olduğunu iddia etmiyorum. Biz kanıt getirdik ve siz hiçbir şey yapmıyorsunuz, çünkü yeterli personeliniz yok? Bu zırvalık.”

“Dur bir dakika-”

“Hayır, asıl siz durun” dedim. “Eğer saçmaladığımı düşünüyor olsanız ve beni buradan kovsanız anlarım, ama bununla çok fazla mesai gerektirdiği için mi ilgilenmeyeceksiniz yani?”

“Ben öyle bir şey söylemedim-”

“Öyleyse ilgileneceksiniz?”

Rupert beni susturmak için elini kaldırdı. Sonra elini indirip masaya doğru eğildi. “Şöyle yapalım...” dedi. “Masumiyet Projesinde çalışan bir arkadaşım var.” Elini cebine soktu, kartvizitlerinden birini çıkarıp arka yüzüne bir isim yazdı. “Adı Boady Sanden. Hamlin Hukuk Fakültesinde profesör.” Rupert kartviziti bana uzattı. “Arşivden dosya-

yı çıkaracağım -tabii bulabilirsem, siz de Boady'le iletişime geçin. Belki yardımcı olabilir. Ben bu tarafta ne yapabilirim bakacağım, ama fazla umutlanmayın. Eğer adam masumsa, Boady dosyayı tekrar mahkeme-ye götürmenize yardım edebilir.”

Bir tarafında Rupert'ın, diğer tarafında Profesör Sanden'in isminin yazılı olduğu kartvizite baktım. “Boady'ye beni aramasını söyleyin” dedi Rupert. “Bizdeki dosyaların içeriğini ona söyleyebilirim, eğer bir şey bulabilirsem tabii.”

Gitmek üzere ayağa kalktık.

“Bir şey daha Joe...” dedi. Eğer vaktimi boşa harcıyorsan peşine düşerim. Sağa sola çekiştirilmekten hoşlanmam. Yeterince açık mı?”

“Hem de nasıl!” dedim.

31. BÖLÜM

Carl o günkü ziyaretimi beklemiyordu.

Dedektif Rupert'la görüşmemden sonra, Lila'yı eve bırakıp Carl'a iyi haberleri vermek üzere Hillview'a gittim. Carl'ı pencerenin önünde tekerlekli sandalyesinde otururken bulmayı ümit etmiştim ama orada değildi. Tüm gün yataktan çıkmamış; çıkamamıştı. Kanseri semptomları onu öylesine zayıflatmıştı ki, oksijen vermek ve beslenmesi için tüp bağlamak zorunda kalmışlardı.

Bayan Lorngren ilk başta Carl'ı görmeme izin vermek konusunda gönülsüzdü. Ama kaydettiğimiz aşamayı anlatınca merhamete geldi. Hatta ona şifreli günlük yazılarını ve çözümlemelerini bile gösterdim. Ona Carl'ın masumiyetini açıkladıkça suratı karardı. "Korkarım, iyi bir Hristiyan olamadım" dedi.

Carl'ın beni kabul edip edemeyeceğine bakması için Janet'i yolladı. Aradan bir dakika geçtikten sonra beni odasının kapısına götürdüler. Odası, yatak, başucu sehpası, bir sandalye, bir gömme dolap ve manzarasız bir pencereden ibaretti. Odanın yosun rengi duvarları hijyen talimatları içeren bir levha haricinde çıplaktı. Carl yatağında yatıyordu, burnunda oksijene bağlı plastik bir tüp, kolunda serum vardı.

"Böyle habersiz geldiğim için özür dilerim ama görmem gereken bir şey buldum."

"Joe!" dedi. "Seni görmek ne güzel! Bugün kar yağar mı dersin?"

“Sanmam” dedim, penceresinin önünde manzarasını kapatan derbeder leylak alışının kuru dallarına bakarak. “Bugün bir dedektifle görüşmeye gittim.”

“Keşke kar yağsa” dedi. “Ölmeden önce şöyle büyük bir kar görsem.”

“Crystal Hagen’ı kimin öldürdüğünü biliyorum” dedim.

Carl konuşmayı bırakıp sanki düşüncelerinin akışını değiştirmeye çalışır gibi bana baktı. “Anlamıyorum” dedi.

“Savcının seni mahkûm etmek için kullandığı günlüğü hatırlıyor musun?”

“Evet” dedi hüzünlü bir gülümsemeyle. “Günlük. Crystal arka bahçede hareketlerini çalışırdı; ben de ne kadar tatlı bir kız olduğunu düşünürdüm; o ise bütün o zaman boyunca beni bir sapık sanmış –bir çocuk tacizcisi. Evet, günlüğü hatırlıyorum.”

“Peki, rakamların yazılı olduğu satırları hatırlıyor musun? Şifreyi? Onu çözdüm –yani çözdük– kardeşim, ben ve Lila adında bir kız.

“Bak sen şu işe!” Carl gülümsedi. “Bayağı zekiymişsiniz! Peki ne diyormuş?”

“Tüm o söylediği şeylerde, cinsel ilişkiye zorlanmakla, tehdit edilmekle ilgili söylediklerinde senden değil, DJ adında birinden bahsediyormuş.”

“DJ?” dedi.

“Douglas Joseph... Lockwood” dedim. “Üvey babasından bahsediyormuş, senden değil.”

“Üvey babası. Zavallı kızcağız.”

“Eğer polisleri davayı yeniden açmaya ikna edebilirsem senin ismini temize çıkartabilirim” dedim. “Eğer ki gerçekten ne olduğunu araştırmazlarsa, bunu ben kendim yaparım.”

Carl iç geçirdi, kafasını yastığma iyice gömdü ve dikkatini tekrar ufak pencereye ve kuru leylak çalışına çevirdi. “Bunu yapma” dedi. “Benim için hiçbir şey riske atmanı istemiyorum. Ayrıca onu öldürmediğimi biliyordum. Artık sen de biliyorsun. Bu kadarı benim için yeterli.”

Cevabı beni hazırlıksız yakalamıştı. Bu kadar sakin olmasına inanamıyordum. Ben olsam pijamalarımınla ılgıklar atarak zıplıyor

olurdum. “İnsanların onu öldürmediğini bilmesini istemez misin?” dedim. “İade-i itibar? Herkesin savcının seni haksız yere hapse attığını bilmesini istemez misin?”

Sıcak bir gülümsemeyle, “sana kalan ömrümü saatlerle ölçebileceğimi söylemiştim, hatırlıyor musun?” dedi. “Sence o saatlerden ne kadarını otuz sene önce olmuş bir olay hakkında endişe ederek geçirmeliyim?”

“Ama bunca sene işlemediğin bir suçtan hapis yattın” dedim. “Bu, düpedüz yanlış.”

Carl bana döndü, solgun diliyle çatlamış dudaklarını yalayarak, gözlerini benimkilere kenetledi. “Tutuklanmış olmaktan, hapse girmiş olmaktan pişmanlık duyamam. Eğer beni o gece tutuklamasalardı bugün burada olamazdım.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordum.

“Crystal’ın öldüğü gün satın aldığım silahı biliyorsun. O silahı o zavallı kız için değil, kendim için almıştım.”

“Kendin için mi?”

Sesi inceldi, devam etmeden önce boğazını temizledi. “O gece sızmak istememiştim. Kazayla oldu. Silahı iki ya da üç kere şakağıma dayadım ama tetiği çekecek cesareti bulamadım. Dolaptan bir şişe viski çıkardım. Silahı kullanmadan önce azıcık içecektim –cesaret versin diye bir yudum. Ama çok içmişim, sanırım zannettiğimden çok daha fazla cesarete ihtiyacım vardı. Sızmışım. Uyandığımda iki iri yarı polis beni evimden dışarı taşıyorlardı. Eğer beni tutuklamasalardı yarım kalan işi bitirecektim.”

“Vietnam’da cehenneme gitmek istemediğin için kendini öldürmemiştin hatırlarsan.”

“Silahı aldığım sırada yukarıdakiyle aramız pek iyi değildi. Zaten cehennemdeydim. Umurumda değildi. Hiçbir önemi yoktu. Yapmış olduğum şeyle yaşamama olanak yoktu. Kendime bir gün daha tahammül edemeyecektim.”

“Tüm bunlar Vietnam’daki o kızı kurtaramadın diye mi?”

Carl başını çevirdi. Nefesi göğsünde sığlaştı. Kuru bir dille dudaklarını tekrar yaladı, düşüncelerini toparlamak için durakladı ve

"Sadece o değil, her şey orada başladı, şüphe yok ama hikâyenin sonu o değil."

Hiçbir şey söylemedim. Sessizlik içinde onu izleyerek açıklamasını bekledim. Benden biraz su koymamı istedi. Dudaklarını ıslatmak için bir yudum aldı.

"Sana bir şey söyleyeceğim" dedi, sesi yumuşak ve dengeliydi. "Daha önce kimseye söylemediğim bir şeyi, Virgil'a dahi. Bunu sana söylüyorum çünkü sana karşı dürüst olacağıma söz verdim. Eksik hiçbir şey bırakmayacağımı söyledim." Kafasını yastığına dayayıp gözlerini tavana dikti. Yüzünden iç tırmalayan ve tüyler ürperten bir hatıranın acısının geçtiğini gördüm. Bir parçam onu bu acıdan alıkoymak -sırrını anlatmak zorunda olmadığını söylemek- istiyordu, ama yapamadım. Duymak istedim. Duymak zorundaydım.

Gücünü topladı ve devam etti. "Virgil'la ikimizin de vurulduğu o çatışmadan sonra Virgil'ı eve yolladılar, bense Da Nang'da bir aylık istirahattan sonra birliğime geri döndüm. Virgil ve Tater varken Vietnam'a tahammül edebiliyordum; ama onlar olmadan... Yani ne kadar dibe çöktüğümü anlatacak kelime bulamıyorum. Tam artık bundan kötüsü olmaz dediğimde her şey daha da beter oldu."

Hatıralarında Vietnam'a dönerken gözleri odağını yitirdi.

"1968 Temmuzunda rutin bir 'ara ve yok et' görevindeydik. Her zaman yaptığımız gibi, yine isimsiz küçük bir köyü dağıtıyor, yiyecek ve cephane arıyorduk. Cehennem gibi sıcak bir gündü: dayanılmaz bir sıcak ve insanın kanını kuruturcasına emen helikopter böceği boyunda sivrisinekler. Bırak Tanrı'nın unuttuğu böyle bir yerde yaşamayı, kim burası için savaşır, anlamak mümkün değildi. Köyü alt üst ederken, patikadan aşağı doğru koşarak barakasına giren bir kız gördüm. Gibbs onu izliyordu, kızı takip ederek tek başına aynı yöne yöneldi. Oxbow'daki tarih tekerrür ediyordu."

Devam etmeden önce bir yudum su içerken Carl'm dudakları titredi. "O anda savaşta olduğumu unuttum. Tüm o bok, bağırış çağırış, sıcak, doğru, yanlış, hepsi eridi gitti; sadece Gibbs ve ben kaldık. Önemi olan tek şey Gibbs'i durdurmaktı. Oxbow'un tekrar etmesine izin vermezdim. Saz barakaya gittim, Gibbs pantolonunu indirmişti. Kızı fena

halde dövmüş ve boğazına bıçak dayamıştı. Bana baktı, ağzındaki tütünü postalıma tükürdü, benimle bir saniye sonra ilgileneceğini söyledi. Yaptığı şeyden vazgeçmesini söyledim ama dinlemedi. ‘Götün yiyorsa vur beni siktiğimin korkağı’ dedi. ‘Vur da kurşuna dizesinler seni.’”

“Haklıydı. Vietnam’da ölmeye hazırdım, ama böyle değil. Tüfeğimi bıraktığımda Gibbs bana güldü, elbette bıçağımı çıkardığımı görene kadar. Bıçağı tam kalbinin ortasına sapladığımda gözleri yumurta gibi büyüdü, elimde kan kaybından ölmesini seyrettim. Şoke olmuş, inanamamış gibi bakıyordu.”

Carl’ın sesi sabitlendi, fırtınadan çıkan bir uçak gibi pürüzsüz ve sakindi. “Görüyorsun Joe, Çavuş Gibbs’i öldürdüm. Soğukkanlılıkla katlettim.”

Ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Carl konuşmayı bıraktı. Hikâyesinin sonuna gelmişti. Bana gerçeği anlatmıştı. Takip eden sessizlik kalbimi durduracak gibi bastırıp göğsümü sıkıştırıyordu ama ben Carl tekrar konuşana kadar bekledim.

“Kızın kıyafetlerini giymesine yardım ettim, kapıdan dışarı itip ormana kaçmasını *-di di mau-* söyledim. Biraz bekledikten sonra süvariye çağırmak için birkaç el havaya ateş ettim. Onlara, ormana doğru kaçan birini gördüğümü söyledim.” Yeniden biraz duraklayıp bana baktı, “Görüyorsun ya Joe, sonuçta ben bir katilim.”

“Ama o kızın hayatını kurtardın” dedim.

“Gibbs’in hayatını almaya hakkım yoktu. Evde onu bekleyen iki çocuğu ve bir karısı vardı, ben onu öldürdüm. Vietnam’da çok insan öldürdüm, hem de çok; ama onlar askerdi. Düşmandı. Yapmam gerekeni yapıyordum. Gibbs’i öldürdüm ve bana kalırsa Oxbow’daki o kızı da ben öldürdüm. O bıçakla kızm boğazını kesen ben olmasam da o cinayeti ben işledim. Beni Crystal Hagen’ın cinayetinden tutukladıklarında bir parçam borcumu ödeme vaktinin geldiğini anlamış olmalı. Hapse girmeden önce her gece yattığımda o Vietnamlı kızcağızın yüzü gözümün önüne gelirdi. Yardım etmem için yalvaran parmaklarını görürdüm. Ne kadar viski içersen içeyim o hatırayı sönükleştiremedim. Carl gözlerini kapatıp başını iki yana salladı. “Tanrım, nasıl içerdim. Tek istediğim acıyı dindirmektir.”

Carl konuşurken yüzünde enerjisinin tükenmekte olduğunu, sözlerinin büyük bir mücadeleyle dudaklarından döküldüğünü gördüm. Bir yudum su daha içti ve nefesinin titremesi geçene kadar bekledi. “Sanmıştım ki hapse girersem o hayaletleri susturabilirim – hayatımın o parçasını, Vietnam’da yaptıklarımı gömebilirim. Halbuki o derinlikte bir çukur yok.” Kafasını kaldırıp bana baktı. “Ne kadar çabalarsan çabala bazı şeylerden kaçış yok.” Gözlerindeki bir şey benim de kendi suçluluk boyunduruğum altında esir olduğumu bildiğini anlatıyordu. Carl’ın sessizliği etrafımda dolanırken sandalyemde rahatsızca kıpırdandım. Carl gözlerini yumdu, midesini tutup acıyla yüzünü buruşturdu. “Bazen bu kanser denen bok, deli gibi ağrı yapıyor.”

“Birini çağırmamı ister misin?” diye sordum.

“Hayır” dedi, sıkıldığı dişlerinin arasından kelimeleri zorlayarak. “Geçer birazdan.” Carl ellerini bir top gibi büküp nefesi sakın, sık bir ritme dönene kadar kıpırtısız yattı. “Gerçek ironiyi bilmek ister misin?” dedi.

“Elbette” dedim.

“O kadar zamanı ölmek isteyerek geçirdikten sonra tekrar yaşamak istemem için hapse girmem gerekti.”

“Cezaevini sevdin mi?”

“Elbette hayır.” Acısının arasından güldü. “Kimse cezaevini sevmez. Ama okumaya başladım, düşünmeye, kendimi ve hayatımı anlamaya çalışmaya. Sonra bir gün yatağымda yatmış Pascal’ın Bahsini düşünürken...”

“Pascal’ın Bahsini mi?”

“Blaise Pascal adında bir filozof Tanrı’ya inanmak ya da inanmamak arasında tercih yapman gerekirse, inanmanın daha mantıklı bir kumar olduğunu söylemiş. Neden dersen, Tanrı’ya inanır ve yanılırsan – eh hiçbir şey olmaz. Sadece evrenin hiçliğine karışırırsın. Ama inanmaz ve yanılırsan ebediyen cehennemi boylarsın, en azından bazılarına göre.”

“Dindar olmak için pek iyi bir sebep değil sanki” dedim.

“Hem de hiç!” dedi. “Etrafımda hayatlarının sonunu bekleyen yüzlerce adam vardı, ölümden sonra daha iyi bir şeyler olmasını bek-

leyen yüzlerce adam. Ben de aynı şekilde hissediyordum. Öteki tarafta daha iyi bir şeyler olduğuna inanmak istiyordum. Cezaevinde vakit öldürüyor, o köprüden geçmeyi bekliyordum. İşte Pascal'ın Bahsi aklıma geldiğinde bu kumara tersinden bakarsam ne olur diye düşündüm: Ya yanılıyorsam? Eğer öbür taraf diye bir şey yoksa? Ya ebediyetin tüm sonsuzlukları içinde benim hayatta olacağım tek ve biricik zaman buyusa? O zaman hayatımı nasıl yaşardım? Ya her şey buradan ibaretse?"

"Sanırım hayal kırıklığına uğramış epeyce bir papaz olurdu" dedim.

Carl kıkırdadı. "Evet, o da var" dedi. "Ama aynı zamanda bu, cennetimizin burası olduğu anlamına gelir. Her gün etrafımız hayatın mucizeleriyle çevrili; kavrayışımızın ötesinde, kıymetini bilmediğimiz mucizelerle. O gün sadece var olmakla yetinmemeye, hayatımı yaşama-ya karar verdim. Eğer ölür de öbür tarafta cenneti bulursam bu harika olurdu; ama eğer hayatımı cennette gibi yaşamazsam, ölür ve sadece bir hiçlikle karşılaşsam... Eh hayatımı boşa harcamış olurum. Tüm tarih içinde hayatta olmak için tek şansımı heba etmiş olurum."

Carl başka bir yere sürüklendi, Gözleri dışarıda bir kuru dalın üstünde hoplayan küçük bir baştankaraya kilitlendi. Uçup gidene kadar birkaç dakika kuşu seyrettik. Carl dikkatini tekrar bana çevirdi. "Özür dilerim" dedi. "Geçmişini düşününce filozof kesiliyorum."

Tekrar karnını tuttu, acı dolu bir inleme dudaklarından kaçıp kurtuldu. Ama bu sefer ağrı geçmedi ve giderek şiddetlendi. Daha önce de nöbetlerine şahit olmuşum, ama bu kadar kötüsünü görmemiştim. Carl'ın yüzü çarpılmıştı, nefes almaya çalışırken burun delikleri açılıp kapanıyordu. Her şey böyle mi bitecekti? Carl ölüyor muydu? Koridora koşup bir hemşire çağırdım. Elinde bir şırıngayla koşarak geldi. Carl'ın damar yolunu açıp morfini enjekte etti. Birkaç saniye içinde kasları gevşemeye, çenesi çözülmeye başladı; kafası tekrar yastığa gömüldü. Tüm gücünü yitirmiş, tamamen kimsesiz bir adamdı. Güç bela hayat-taydı. Uyanık kalmaya çabaladı, ama başaramadı.

Uyurken yanında bekleyip onu seyrettim ve kaç günü kaldığını merak ettim; kaç saati kaldığını. Yapmam gereken şeyi yapmak için kaç saatim kaldığını merak ettim.

32. BÖLÜM

Eve dönünce Max Rupert'ın kartvizitini cüzdanımdan çıkarıp Profesör Sanden'ı aradım. Profesör Sanden aramamı nezaketle karşıladı, ertesi gün saat 4.00'da benimle görüşmek üzere randevu verdi. Salı günü son dersim ekonomiydi ve 3.30'da bitiyordu. O günkü dersin kelimesi kelimesine kitaptan olacağını bilseydim Hamlin Üniversitesi'ne vaktinde yetişmek için dersi asardım. St. Paul'de otobüsten indiğimde dokuz sokak yürümek için sadece altı dakikam vardı. İlk yedi sokağı koşarak, son ikisini de soğuk kış rüzgârının terimi kurutması için paltomun önü açık yürüyerek geçtim. Profesör Sanden'ın kapısına tam vaktinde vardım.

Hukuk profesörünü yaşlı, seyrek beyaz saçlı, papyonlu ve deve tüyü ceket giyerken hayal etmişim ama Profesör Sanden beni ofisinin kapısında üzerinde açık mavi kot pantolon, pazen bir gömlek ve ayağında mokasenlerle karşıladı. İnce sakalları, şakaklarında küçük bir beyazlamış bölge hariç kahverengi saçları vardı; elimi bir inşaat işçisinin kavrayışıyla sıkı.

Evrakların bulunduğu klasörü -Dedektif Rupert'a gösterdiğim klasör- yanımda getirmiştim. Profesör Sanden dağınık masasının üzerinde yer açıp bana bir fincan kahve ikram etti. Onu daha ilk andan itibaren sevmiştim. Max Rupert'ın heyecanını nasıl söndürdüğünü hatırladığımdan, Profesör Sanden'a Carl'ın cezaevinden tahliye olduğunu

söylemedim. Profesör Sanden’in savını Carl artık cezaevinde olmadığı için en baştan reddetmesinden korkuyordum. Anlatacaklarıma Lockwoodların penceresinin fotoğraflarıyla başladım. “İlginç” dedi.

“Dahası var” dedim, günlük sayfalarını dosyadan çıkarırken. Sayfaları sırasıyla önüne yaydım, savcının onları gerçek dışı bir hikâye oluşturmak için kullanarak Carl Iverson’ı nasıl mahkûm ettirdiğini anlattım. Sonra ona, katilin adının açıkça zikredildiği şifreli yazıların çözümlenmiş hâllerini gösterdim. DJ’le ilgili kısımları okurken kafasını yana eğdi ve gülümsedi.

“DJ: Douglas Joseph. Mantıklı” dedi. Şifreyi nasıl çözdünüz?”

“Otizmlili kardeşim” dedim.

“Savan sendromlu mu?”

“Hayır” dedim “Sadece şanslıydı. Crystal Hagen o dönem daktilo dersi alıyordu ve şifresini o cümle üzerine kurmuştu. Bilirsiniz, içinde alfabenin her harfini barındıran bir pangram.”

Profesör Sanden hafızasını taradı. “Pijamalı bir hastayla ilgili bir şeyler, değil mi?”

“Bizzat o” dedim. “Şifresi oydu: Crystal’ın enigma makinesi. Şifrenin anahtarını bulduğumuzda cevap gün gibi karşımızda belirdi. Bize kalırsa Doug, Danny’yi araba galerisinde oldukları yalanına ortak etti. Danny üvey annesinden nefret ediyordu, ayrıca evliliğin de iyi gitmediğini biliyoruz. Belki de Doug, Danny’ye başka bir şeyi örtbas ettiğini söylemiştir.

“Ne gibi?” diye sordu Sanden.

“Crystal’ın o zamanki erkek arkadaşı Andrew Fisher’m söylediğine göre, Doug karısından gizli striptiz kulüplerine gidiyormuş” dedim. Belki Doug, Danny’yi babasının başını o tarz bir beladan kurtaracağına inandırmış olabilir. Ayrıca kimse Doug’dan şüphelenmiyordu. Polis hemen Carl Iverson’a kilitlenmişti. Herkes Carl’ın yaptığını düşünüyordu.

“Üvey baba olması mantıklı” dedi.

“Neden?”

“Çok yakınındaydı -aynı evin içinde. Aralarında kan bağı yok. Ona karşı dürtülerini meşrulaştırabilir. Keşfettiği sırrı kurbanının üzerinde güç ve kontrol sağlamak için kullandı. Başarılı bir pedofil olmanın

anahıtarı kurbanı izole etmektir, kimseye anlatmasına olanak yokmuş gibi hissetmesini sağlamak. Onu ve tüm ailesini mahvedeceğine, herkesin onu suçlayacağına inandırmak. Yaptığı şey buydu. Gözlüklerle başlayıp o suçun tehdidiyle üzerinde baskı kurmak, her bir sınırı küçük adımlarla geçerek ondan cinsel olarak faydalanmak. Burada gerçekten üzücü olan Crystal'm olayları tersine çevirebileceğini öğrenmesinin ölümünü kesinleştirmiş olması. Katilin, Crystal'ın öyle bir güç sahibi olmasına izin vermesine olanak yoktu.

"Peki, bu adamı nasıl yakalınız?" diye sordum.

"Kanıtların içinde hiç vücut sıvısı var mıydı? Kan, tükürük, sperm?"

"Adli tabip Crystal'm tecavüze uğradığını söylemiş; içinde sperm kalıntıları bulmuşlar."

"Eğer delillerin arasında hâlâ örnek varsa DNA bulabiliriz. Tek sorun şu: o günden bugüne otuz yıl geçmiş, o zamanlar DNA kanıtı diye bir şey yoktu. Örneği saklamamış olabilirler, eğer sakladılarsa da kullanamayacağımız kadar bozulmuş olabilir. Nemli numuneler iyi dayanmazlar. Eğer bir kan izi kurursa DNA on yıllar boyu bozulmadan durabilir." Profesör Sanden telefonun hoparlör düğmesine basıp bir numara çevirdi. "Max'i arayalım, elinde ne var bir görelim."

Max Rupert'ın sesi "Boady!" diye cınladı. "Nasıl gidiyor?"

"Beni biliyorsun Max, hâlâ kötü adamlarla savaşıyorum. Senden n'aber?"

"Eğer bir cinayet davası daha alırsam, birini öldüreceğim" dedi gülerek.

"Joe, seni hoparlöre aldım, burada yanımda Joe Talbert adında bir çocuk var."

"Selam Joe." Kelimeler hoparlörden sanki kırk yıllık arkadaşmı-sız gibi çıktı.

"Merhaba dedektif."

"Joe'nun elindeki kanıtlara göz atıyordum" dedi Profesör Sanden. "Sanırım elinde bir şeyler var."

"Sen her zaman aynı şeyi söylersin Boady" dedi Rupert. "Dosyayı bodrumdan getirttim, şöyle bir göz attım."

“Hiç sıvı var mı?” diye sordu Sanden.

“Kızın cesedi bir alet-edevat kulübesi ya da garaj gibi bir yerde yanmış. Bacaklarının çoğu yanmış, içindeki sıvılar buharlaşmış. Laboratuvar spermin varlığından emin ama onun dışında herhangi bir şey için numune çok bozuk. Katil A, B ya da AB grubu olmadığından sperm içinde antikor da bulunamamış. Gördüğüm kadarıyla arşivlenmiş bir lam yok. BCA’yı¹⁵ aradım ama onlarda da bir şey yok.”

“BCA?” dedim.

“Kriminal Tevkif Bürosu” dedi Profesör Sanden. “Olay Yeri İnceleme’nin Minnesota versiyonu gibi düşün.” Dikkatini tekrar telefona çevirdi. “Kan lekesi, tükürük?”

“Elbiseleri yangında son ipliğine kadar yanmış” dedi Max.

“Peki ya tırnak?” dedim.

“Tırnak mı?” dedi Profesör Sanden, koltuğunda dikleşerek. “Hangi tırnak?”

Birden kendimi konuşmanın bir parçası gibi hissettim. “Kızın takma tırnakları. Bir tanesi Carl Iverson’ın arka verandasında bulunmuştu. Doug, Carl’a komplo kurmak için oraya bırakmış olmalı.”

“Dosyada tırnak yok” dedi Rupert.

“B mahzeninde olmalı” dedi Sanden.

“B mahzeni?” diye sordum.

“Mahkemenin davaya kabul edilen delilleri sakladığı yer. Bu bir cinayet davası olduğu için delilleri saklamak zorundalar. Birini gönderip Iverson’dan DNA örneği aldıracağım, bu arada tırnağı test ettirmek için mahkeme emri çıkartalım. Eğer o tırnakta DNA varsa, ya Iverson’ın suçluluğunu ispatlar ya da bize davayı yeniden açmak için malzeme verir.”

“Talep dilekçen için delil envanterini faksliyorum” dedi Rupert.

“Yardımların için sağol Max” dedi Sanden.

“Lafı olmaz Boady” dedi Max. “Hemen hazırlarım.”

“Cuma pokerde görüşüyor muyuz?” dedi Sanden.

“Evet, görüşürüz.”

15. Bureau of Criminal Apprehension –çn.

Profesör Sanden telefonu kapattı. Bundan sonra olacakları anladığımı düşünüyordum, ama emin olmak istedim. “Öyleyse Profesör Sanden-”

“Lütfen bana Boady de.”

“Peki, Boady, eğer bu tırnak üzerinde deri hücreleri varsa –ondan DNA elde edilebilir mi?”

“Kesinlikle ve hatta biraz da kan. Tırnak kuru kalmış olabilir. DNA bulunacağıının garantisi yok, ama eğer bulunursa ve Carl Iver-son’unki değilse günlük ve bulduğun diğer şeylerle beraber elimizde ayağımızı kapıdan içeri sokmaya ve belki mahkûmiyeti iptal ettirmeye yetecek kadar malzeme var demektir.”

“Ne zaman öğreniriz?”

“DNA testinin sonuçları yaklaşık dört ayda gelir, birkaç ay da davayı açmak sürer.”

Kalbim sıkıştı, başımı öne düşürdüm. “O kadar vakti yok” dedim. “Kanser hastası ve ölmek üzere. Bırakın dört ayı, dört haftası olmayabilir. Ölmeden önce adını temize çıkarmalıyım.”

“Aileden biri mi?”

“Hayır, sadece tanışmış olduğum biri. Ama bunu yapmam gerek.”

Lila o şifreyi çözdüğünden beri rüyalarımnda büyükbabamı görüyordum, düşüncelerimi ne zaman dinlendirmeye çalışsam aklıma o geliyordu. Yapacağım hiçbir şeyin geçmişi değiştirmeyeceğini biliyordum ama önemi yoktu. Bunu yapmam gerekiyordu. Carl için mi? Dedem için mi? Kendim için mi? Bilmiyordum. Sadece yapmam gerekiyordu.

“Pekâlâ, bu biraz alengirli olabilir.” Profesör Sanden parmaklarını masasına vurarak düşündü. “Özel bir laboratuvar kullanabiliriz, BCA’dan daha süratli olabilir ama onun da bir garantisi yok.” Parmaklarını vurmaya devam etti. “Belki birilerini benim için birkaç iyilik yapmaya ikna edebilirim. Ama fazla umutlanma.” Kaşlarını çattı, omuz silkti. “Sanırım sana tüm söyleyebileceğim ‘elimden geleni yapacağım’ olacak.”

“DNA testinden başka yapabileceğimiz bir şey var mı, mesela günlükle?” diye sordum.

“Günlük çok iyi ama yeterli değil. Eğer Lockwood denen adam mahkemeye koşup günahlarını itiraf etse daha hızlı hareket edebilirdik, fakat bu seçeneğin dışında, DNA sonuçlarını beklemek zorundayız.”

Kafamın içinde bir fikir şekillenmeye başlarken “İtiraf...” diye kısık sesle kendi kendime tekrar ettim. Beni eve kadar takip edip huysuz bir çocuk gibi ısrarla dürtten, karanlık ve gözü kara bir fikir. Ayağa kalkıp Boady’nin elini sıkmak üzere masasının üzerinden elimi uzattım. “Ne kadar teşekkür etsem az.”

“Bana teşekkür etmek için daha erken” dedi. “Bu işin olması için bir sürü gezegenin aynı hizaya gelmesi gerekiyor.”

Sonraki birkaç gün boyunca diğer derslerimin ödevlerini yetiştirmek üzere debelenirken havaya atılmış bir bozuk para gibi kafamın içinde dönüp durarak dikkatimi dağıtan iki düşünce vardı. Bir taraftan bekleyebilirdim. Profesör Sanden, Carl’ın davasının önündeki takozları kaldırmış, tekerlekler dönmeye başlamıştı. Tırnak DNA testine gidecekti. Eğer Crystal saldırganla boğuştuysa, DNA Doug Lockwood’a ait çıkacaktı ve günlükle beraber bu kanıt Carl’ı aklayacaktı. Ama bu yol zaman alacaktı – Carl Iverson’ınsa zamanı yoktu. Profesör Sanden’in çabalarının sonuç vermesi ancak bir mucizeyle mümkündü, eğer DNA sonuçlarını vaktinde alamazsa Carl bir katil olarak ölecekti – ve ben onu yüzüstü bırakmış olacaktım.

O madalyonun diğer yüzündeysen ihtiyatsız bir düşünce vardı. Carl Iverson’ın masum bir adam olarak ölmesine yardım etmek için elimden gelen her şeyi yaptığıma emin olmam gerekiyordu. Adını temize çıkarmak için yapabileceğim bir şeyler olduğunu bile bile bir katil olarak ölmesini seyredemezdim. Mesele çoktan A almak istediğim bir ödev olmaktan çıkmıştı, hatta safça iyi ve kötünün nihayetinde dengelenmesi gerektiğini düşünüyor olmam da değildi. Her nasıl olduysa bu, benimle ilgiliydi, on bir yaşında büyükbabamın ölümünü izlememle ilgiliydi. Yapabileceğim bir şeyler vardı ama ben yapmamıştım. En azından denemem gerekiyordu. Şimdi harekete geçmek ve beklemek arasında bir tercihle karşı karşıya kaldığımda, seçim şansımın olmadığını hissediyordum. Harekete geçmem gerekiyordu. Ayrıca ya tırnakta

DNA bulunamazsa? O zaman bütün o beklediğim zaman boşa gitmiş olacaktı.

Bir çilek tohumu kadar küçük bir düşünce aklımda büyümeye başladı. Oraya, Profesör Sanden tarafından kazara ekilmiş bir tohum. Ya Lockwood'un itiraf etmesini sağlayabilirsem?

Dizüstü bilgisayarımı açıp Douglas Joseph Lockwood ismini internette arattım ve alkollü araç kullanmaktan düzenlenmiş bir polis kaydı ve bir başka sitede Douglas Joseph Lockwood adında birine arazisinde tuttuğu hurda arabalardan dolayı kamuya rahatsızlık vermekten ihtarname verildiğine dair İlçe Delegeler Heyeti toplantısından zabıtlar buldum. Her iki site de Minnesota'nın hemen kuzeyinde Chisago İlçesinin kırsalında aynı adresi veriyordu. Alkollü araç kullanma kaydında yaşı da yazıyordu ve mahkeme kaydındakiyle uyuşuyordu. Adresi yazıp mutfak tezgâhının üzerine koydum. O küçük kâğıt parçası, Douglas Lockwood'un izini sürmek -ya da sürmemek- konusunda kendimi ikna etmeye çalıştığım üç gün boyunca aklımı çelmeye uğraştı. Nihayet eşitliği bozan bir hava durumu sunucusu oldu.

Ödev yaparken arka planda biraz gürültü olsun diye televizyonu açmıştım. Hava durumu sunucusu rekor düzeyde bir kar yağışının bizi şıllık tokatlar gibi tokatlamaya geldiğini -benim kelimelerim, onun değil- kar yüksekliğinin elli santime kadar çıkmasının beklendiğini söyledi. Kar muhabbeti aklıma Carl'ı getirdi, ölmeden önce büyük bir kar fırtınası görmeyi çok istediğini söylemişti. Gidip onu görmek istedim. Karı seyrederken gözlerindeki o hazzı görmek istedim. Carl'ı görmeye gitmeden önce Douglas Lockwood'u bulacak ve itiraf ettirmeyi deneyecektim.

33.BÖLÜM

Douglas Lockwood'la görüşme planıma, uyuyan bir boğaya yaklaşmaya çalışan birinin ihtiyatıyla yaklaştım. Bol bol volta attım, fikri kafamda tekrar tekrar evirip çevirerek cesaretimi kırmaya çalıştım. O gün sınıfta otururken bacaklarım seğiriyordu. Zihnim derste anlatılanlara odaklanmaktan aciz, akıntıyla sürükleniyordu.

Dersten sonra Lila'nın evine gittim. Amacım ona Lockwood'u bulmaya gideceğimi söylemek ve belki beni bu işten vazgeçirme şansı vermektir. Evde değildi. Ayrılmadan önce yaptığım son şey, dedektif Max Rupert'ı aramak oldu. Çağrım sesli mesaj kutusuna yönlendirilince telefonu kapatıp sırt çantama koydum. Kendi kendime Lockwood'un evinin önünden arabayla geçeceğimi, sadece hâlâ orada yaşayıp yaşamadığına bakacağımı söyledim. Sonra Rupert'a rapor verebilirdim. Gerçi Rupert'ın bulduğum şeyleri harekete geçecek kadar umursamadığından ciddi ciddi şüpheleniyordum. DNA sonuçları gelene kadar beklemek isteyecekti. Her şeyi kitaba göre yapacak ve Carl Iverson ölene kadar hiçbir yere varamayacaktı. Sonuçta, kayıt cihazımı, sırt çantamı kuşanıp uzaktan yakından plana benzer bir şeyim olmaksızın kuzeye doğru yola çıktım.

Arabada şarkıların sesiyle şüphelerimi bastırabilmek için gürültülü müzikler dinledim. Altı şeritli asfalt, dört, sonra iki şeride sonra da Lockwood'un evine giden şose yola dönüşürken ne yapmakta olduğumu

düşünmemeye çalıştım. Oraya varana kadar geçen yarım saatte beton gökdelenler, tarla ve ağaçlara dönüşmüştü. İnce gri bulutlar akşamüstü semasım örtmüş, zayıf aralık güneşi batıya doğru inişe geçmişti. Hafif çiseleyen yağmur, sulu kara dönüşmüş ve kuzeyden esen rüzgâr kar fırtınasını haber verirken sıcaklık aniden düşmüştü.

Lockwood'un, tahta kaplama panelleri aşağıdan yukarıya doğru çürümeye başlamış, yaşlılıktan yamulmuş çiftlik evinin önünden geçerken yavaşladım. Ön bahçedeki otlar tüm yaz biçilmemişti, bir bahçeden ziyade nadasa bırakılmış bir tarlaya benziyordu. Çakıl taşlı araba yolunda, arka penceresinin yerine plastik levha konmuş eski bir Ford Taurus çürümekteydi.

Evi geçtikten hemen sonraki tarla girişinden dönüp evin önünden tekrar geçtim, araba yoluna yaklaşırken pencerede bir siluetin hareket ettiğini gördüm. Vücudumdan bir ürperti geçti. Crystal Hagen'ı öldürmüş olan adam o pencerenin öbür tarafında serbestçe dolaşıyordu. Lockwood'un günahının Carl'ın ismini lekelediğini düşününce içimde bir öfke bulutu fokurdanmaya başladı. Kendi kendime bunun kırsala küçük bir gezi, sadece evi bulmak için bir keşif görevi olduğunu tekrar tekrar söylemiştim. Ama derinlerde daha fazlasının olacağını hep biliyordum.

Arabamı ağır ağır Lockwood'un araba yoluna çektim, tekerleklerimin altında çakıllar çıtırdıyordu. Direksiyonu tutan avuçlarım ter içindeydi. Külüstür Taurus'un arkasına park edip motoru durdurdum. Veranda karanlıktı. Evin içi loştu, tek ışık evin iyice arkalarından bir yerden geliyordu. Kayıt cihazımı çalıştırdım, gömleğimin cebine koydum ve verandadan geçip kapıyı çaldım.

Önce ne bir ayak sesi duydum ne de bir hareket gördüm. Kapıyı tekrar çaldım. Bu sefer arkadaki aydınlık odadan gölgemsi bir siluet belirdi, verandanın ışığını yaktı ve ön kapıyı açtı.

"Douglas Lockwood?" diye sordum.

"Evet, benim" dedi, beni sanki yasak bir bölgeye girmişim gibi baştan aşağı süzerek. Aşağı yukarı bir doksan boyundaydı, üç günlük bir kirli sakal boynunu, çenesini ve yanaklarını kaplıyordu. Alkol, sigara ve ter kokuyordu.

Boğazımı temizledim. “İsmim Joe Talbert” dedim. Üvey kızınız Crystal’ın ölümüyle ilgili bir hikâye yazıyorum. Eğer mümkünse sizinle konuşmak istiyordum.”

Bir an gözleri genişleyip daraldı. “O... O olay geçmişte kaldı” dedi. “Nedir bu?”

“Crystal Hagen hakkında bir hikâye yazıyorum” diye tekrar ettim. “Ayrıca Carl Iverson ve 1980’de olanlar hakkında.”

“Gazeteci misin?”

“Carl Iverson’ın tahliye olduğunu biliyor muydunuz?” diye sordum. Amacım dikkatini dağıtmak ve derdimin Carl’ın cezaevinden salınması olduğunu düşünmesini sağlamaktı.

“Ne edilmiş?”

“Sizinle bu konu hakkında görüşmek istiyorum. Sadece iki dakikanızı alır.”

Douglas omzunun üzerinden yırtık pırtık mobilyalara ve lekelerle kaplı duvarlarına baktı. “Misafir beklemiyordum” dedi.

“Sadece birkaç soru soracağım” dedim.

Ağzının içinde bir şeyler geveleyip kapıyı açık bırakarak içeri girdi. Kapıdan girdiğimde diz boyu giysiler, boş yiyecek kutuları ve boktan bir sürü ıvır zıvırla dolu bir oturma odasıyla karşılaştım. Evin içine henüz iki adım atmıştım ki dönüp ıslak ayakkabılarıma bakarak, “burası ahır değil” dedi. Holdeki çöp yığınlarına bakıp bu konuda farklı fikirlere sahip olduğumu söylemek istedim ama onun yerine ayakkabılarımı çıkarıp Lockwood’un ardından mutfığa yürüdüm. Mutfak masasının üzeri eski gazeteler, borç tahsil mektupları ve kirleri sertleşmiş, en az bir haftalık bulaşıklarla doluydu. Noel süsü gibi masanın tam ortasında duran yarı dolu bir Jack Daniels şişesi vardı. Lockwood masanın başında bir sandalyeye oturdu. Gömleğimin cebindeki kayıt cihazını saklamaya özen göstererek paltomu çıkardım ve oturmadan önce sandalyemin arkasına astım.

“Karınız burada mı?” diye sordum.

Bana sanki yüzüne tükürmüştüm gibi baktı. “Danielle? O orospu mu? Yirmi beş senedir karım değil. Boşadı beni.”

“Bunu duyduğuma üzüldüm.”

“Ben üzülmедim. Kavgacı bir kadınla yaşamaktansa çölde yaşamak yeğdir. Özdeyişler 21:19”

“Tamam... Sanırım doğru söylüyorsunuz” dedim, konuya geri dönmenin bir yolunu arayarak. “Eğer doğru hatırlıyorsam Danielle, Crystal’ın öldürüldüğü gece işte olduğunu söylemişti. Bu doğru mu?”

“Evet... Bunun Iverson’ın cezaevinden salınmasıyla ne alakası var?”

“Siz de araba galerinizde çalışmakta olduğunuzu söylemişsiniz. Doğru mu?”

Dudaklarını gerdi ve beni inceledi. “Nereye varmaya çalışıyorsunuz?”

“Anlamaya çalışıyorum, hepsi bu.”

“Neyi anlamaya?”

Plansızlığımın beni getireceği en uzak nokta, akordu bozuk tek bir piyano tuşu gibi varlığım haykıracağı yer burasıydı. Kurnaz olmak istemiştım; akıllıca davranmak, ne olduğunu bile anlayamadan Lockwood’un ağzından itirafım alıverecek bir tuzak hazırlamak istemiştım. Onun yerine sertçe yutkunup damdan düşer gibi söyledim. “Üvey kızınıza ne olduğu hakkında neden yalan söylediğinizi merak ediyorum.”

“Ne?” dedi. “Sen kim olduğunu sanıyorsun-”

“Gerçeği biliyorum!” Herhangi bir karşı çıkışı durdurmak istediğimden kelimeleri bağırarak söyledim. Her şeyin bittiğini fark etmesini istedim. “Crystal’ın başına gerçekte ne geldiğini biliyorum.”

“Sen neden...” Lockwood dişlerini sıktı ve sandalyesinde öne doğru eğildi. “Crystal’ın başına gelen Tanrı’nın gazabıydı. Kendisi sebep oldu.” Avucunun içiyle masaya vurdu. “Başının üzerinde isim yazılıydı, bir gizem: Büyük Babil, fahişelerin ve dünyanın tüm iğrençliklerinin annesi.”

Kafadan kavgaya girmek istedim ama İncil ayetleri feveranı dikkatimi dağıtmıştı. Muhtemelen yıllardır suçluluğunu azaltmak için kendi kendine tekrar edip durduğu bir zırvalığı kusuyordu. Gidişatı düzeltmeme fırsat vermeden alev alev yanan gözleriyle bana döndü ve “kimsin sen?” dedi.

Arka cebimden günlük sayfalarının bir kopyasını çıkardım. Şifreli hâlleri üstte kalacak şekilde Douglas Lockwood'un önüne yaydım. "Carl Iverson'ı mahkûm ettiler, çünkü bu günlük yazılarında ondan bahsedildiğini sanıyorlardı. Şifreyi hatırlıyor musun, günlükteki şu rakamları?" Önündeki günlük sayfasına, sonra bana ve sonra tekrar sayfaya baktı. Sonra Lockwood'a şifrenin çözülmüş hâlini, onu Crystal'ı cinsel ilişkiye zorlayan adam olarak ifşa eden sayfaları gösterdim. Kelimeleri okurken elleri titremeye başladı. Yüzü bembeyaz kesildi, gözleri seğirmeye başladı ve yuvalarından fırlayacak gibi oldu.

"Bunları nereden buldun?" diye sordu.

"Şifresini çözdüm" dedim. "Senin hakkında yazdığını biliyorum. Onu o şeyleri yapmaya zorlayan adam sendin. Üvey kızına tecavüz ediyordun. Polise gitmeden önce sana sebebini açıklama şansı vermek için buraya geldim."

Gözlerinin ardından bir düşünce geçti, korku ve kavrayışın karışımı bir ifadeyle bana baktı. "Yo... Yo anlamıyorsun!" Masanın ortasına doğru eğilip Jack Daniels şişesini aldı. Gerildim, şişeyi bana fırlatmasını bekleyerek savuşturmak üzere gardımı almaya ve hemen ardından karşılık vermeye hazırlandım. Ama şişeyi fırlatmak yerine kapağını açıp büyük bir yudum aldı, ağzını gömleğinin koluyla silerken eli titriyordu.

Hassas bir yere dokunmuştum. Söylediklerim onu ringin iplerine yapıştırmıştı. Devam etmeye karar verdim. "Crystal'ın tırnağında DNA'nı bırakmışsın."

"Anlamıyorsun" dedi yeniden.

"Anlamak istiyorum" dedim. "Buraya gelmemin sebebi bu. Anlat bana, neden?"

Şışeden büyük bir yudum daha aldı, ağzının kenarındaki tükürükleri sildi ve önündeki günlüğe baktı. Sonra pes ve titreyen bir sesle konuştu. Kelimeleri, sanki aslında kendine sakladığı düşünceleri ifade eder gibi monoton ve ezbere çıkıyordu. "İncil'le ilgili" dedi. "Ebeveynle çocuğu arasındaki sevgi. Sonra sen çıkıp geliyorsun. Onca zaman sonra..." Beyninde tangırdayan düşünce ve sesleri susturmak ister gibi şakaklarına sertçe bastırarak kafasının yanlarını ovaladı.

"Artık her şeyi düzeltmenin vakti geldi" dedim. Lila'nın Andrew Fisher'a yaptığı gibi tatlı dille ağzından bir şeyler alabilmek için kızakları yağlamaya koyuldum. "Anlıyorum, gerçekten anlıyorum. Sen bir canavar değilsin. Sadece olaylar kontrolden çıktı."

Sanki artık odada değilmiş gibi, "insanlar sevgiyi anlamıyorlar" dedi. "Çocukların Tanrı'dan gelen birer ödül olduğunu anlamıyorlar." Bana bakıp gözlerimde bulamadığı bir anlayış kırıntısı aradı. Şişeden bir yudum daha içerek gürültüyle nefes alıp vermeye başladı, gözleri kırpışan gözkapaklarımın ardında döndü. Bir an bayılacağını sandım ama gözlerini kapatıp tekrar konuşmaya başladı. Bu defa kelimeleri ruhunun derinliklerindeki karanlık bir mağaradan çekip çıkararak, "yaptığım şeyi anlamıyorum..." diye fısıldadı. "Çünkü yapmak istediğim şeyi değil, tam da nefret ettiğim şeyi yapıyorum." Gözleri yaşlarla doldu. Can yeleği gibi sarıldığı viski şişesini boynundan tutan elinin eklemleri bembeyaz kesti.

İtiraf etmek üzereydi. Hissedebiliyordum. Mikrofonun üzerini örten bir şey olmadığından emin olmak için dikkatlice gömlek cebimdeki kayıt cihazına göz attım. Lockwood'un kendi sesiyle yaptıklarını itiraf ettiğini belgelemeliydim.

Başımı kaldırdığımda kafamın yan tarafına inmekte olan viski şişesini ancak görebildim. Darbenin etkisiyle oturduğum sandalyeden devrilerek kafamı duvara çarptım. İçgüdüm kapıya doğru koşmamı söyledi, ama Lockwood'un evinin zemini bir tirbuşon gibi kıvrılmaya başladı. Hasar görmüş denge hissim beni sola doğru savurup bir televizyona yapıştırdı. Uzun ve karanlık bir tünelin ucunda ön kapıyı görebiliyordum. Etrafımda dönen odayla mücadele ederek kapıya ulaşmaya çalıştım.

Tam kapıya ulaşıyordum ki, Lockwood sırtıma bir tava ya da bir sandalyeyle -veya başka bir sert şeyle- vurup beni yere yıktı. Tüm gücümü tüketen son bir hamle yaptım. Elimde kapının kolunu hissettim ve ittirip kapıyı açtım. Tam o sırada kafamın arkasına başka bir darbe indi. Tökezleyip verandadan aşağı diz boyundaki otların içine kapaklandım. Sanki bir kuyuya düşmüş gibi karanlık etrafımı kuşattı. Karanlığın içinde asılı kaldım, tepemde küçük bir ışık halkası vardı. Beni

aşağı çeken derinlikle mücadele ederek ışığa doğru yüzdüm. Kendimi, bilincimi tekrar kazanmaya zorladım. Işığa ulaştığımda soğuk Aralık havası ciğerlerime doldu, yanağımın altında donmuş otları hissedebiliyordum. Kafamın arkasındaki acı gözlerime doğru zonkluyor ve boyunumdan aşağı ılık kan sızıyordu.

Lockwood nereye gitmişti?

Kollarım birer taş gibiydi: işe yaramaz uzuvlarım doğal olmayan bir şekilde iki yanıma yaslanmıştı. Tüm enerjimi ve bilincimi parmaklarımı hareket ettirmeye odakladım, önce parmaklarımı kımıldattım sonra bileklerimi, sonra dirsek ve omuzlarımı. Kollarımı gövdem altına çekerek avuçlarım soğuk toprağa dayalı yüzümü ve göğsümü hafifçe otlardan kaldırdım. Arkamda bir hareket duydum. Otların sert kumaşa sürtünme sesi ama etrafımdaki bulanıklıktan hiçbir şey seçemedim. Boğazımın etrafına deri kemere benzer bir kayışın dolandığım hissettim, gitgide sıkılarak nefesimi kesiyordu. Yerden dizlerimin üstüne kalkmaya çabaladım ama kafama yediğim darbeler bazı bağlantıları zedelemiş olmalıydı ki gövdem beynimin emirlerini dinlemiyordu. Geriye doğru uzandım. Umutsuz bir kavrayışla kemerin iki tarafını çeken ellerinin eklemlerini hissettim. Nefes alamıyordum. Kalmış olan son gücüm de vücudumdan süzülüp gitti. O karanlık kuyuya, o sonsuz karanlığın içine tekrar düştüğümü hissettim.

Hareketsiz kalmadan hemen önce zihnimde bir tiksinti dalgası parladı, saflığıma karşı tiksinti, o şeyi kavrayışının ne amaçla olduğunu görmediğim için tiksinti, hayatım donmuş otların üzerinde sessizce, adice sona ereceği için tiksinti. Bu ihtiyarın -bu ayyaş çocuk tecavüzçüsünün- beni yenmesine izin vermiştim.

34. BÖLÜM

Hayata bir rüyayla geri döndüm.

Nadasa bırakılmış bir fasulye tarlasının ortasında tek başıma duruyordum. Soğuk bir rüzgâr bedenimi kamçılıyordu. Siyah bulutlar başımın üzerinde dönüyor, hapsedilmiş bir öfkeyle köpürerek bir huni şeklinde bükülüyor, yere ulaşıp beni koparıp almaya hazırlanıyorlardı. Tehdit karşısında geri çekilmedim. Bu sefer bulutlar parçalanıp ufak zerreler halinde yere dökülmeye başladılar. Zerreler bana doğru inerken boyutları büyüyor, kanatları ve gagaları çıkıyor, siyah kuşlara dönüşüyorlardı. Düşmanca bir düzensizlikle üzerime çullanıp vücudumun sol tarafına konuyorlar, kolumu, kalçamı, uyluğumu ve yüzümün sol tarafını gagalıyorlardı. Kuşlara vurarak tarla boyunca koşmaya başladım, ama derimi vücudumdan koparırlarken saldırılarım hiçbir şey engelleyemiyordu.

Tam o sırada dünyanın sarsılmakta olduğunu hissettim. Kuşlar yok olmuştu; tarla yok olmuştu. Bu yeni gerçeklikten bir anlam çıkarmaya uğraştım, gözlerim yalnızca karanlığı görüyor, kulaklarım motor uğultusu ve lastiklerin asfaltta çıkardığı vızıltıyı duyuyordu. Kafam acıyla zonkluyor, vücudumun tüm sol tarafı sanki biri o tarafımı balık pulu ayıklar gibi kazınıştasına yanıyordu. Boğazımın içi kör bir törpüyle tıraş edilmiş gibi yanıyordu.

Acı keskinleşirken hafızam geri geldi ve kafamın yan tarafına inen viski şişesini, boğazımı sıkan kemeri ve burnumda Lockwood'un

çürümüşlüğü'nün pis kokusunu hatırladım. Anne karnında gibi kıvrılmış, soğuk, karanlık ve gürültülü bir yere tıkılmıştım. Sol kolum vücudumun altına sıkışmıştı ama sağ elimin parmaklarını oynatabiliyordum, kot pantolonuma sürtündüklerini hissedebiliyordum. Uyluğumu hissettim. Sonra elimi kalçamın üzerinden hareket ettirip, göğsümü kaplayan ince gömleğim boyunca ilerleterek kayıt cihazını aradım. Yerinde değildi. Yere doğru uzanınca ıslak, donmuş, vücudumun sol tarafında tenimi boydan boya ısıran bir halı döşemesine temas ettim: rüyamdaki siyah kuşlar. Bu döşemeyi tanıyordum, çamurluklarla bagaj arasındaki paslı deliklerden içeri sıçrayan yağmur suyuyla ilelebet ıslak bagajımın tabanını kaplayan döşemeydi.

Aman Tanrım, diye düşündüm. Kendi arabamın bagajındaydım –paltosuz, ayakkabısız, pantolonumun ve gömleğimin sol tarafı yoldan sıçrayan buzlu suyla sırlıslıkla – ve son sürat gidiyorduk. Neler oluyordu? Dizginlenemez bir şekilde titremeye başladım, çene kemiklerim öylesine sımsıkı kenetlenmişti ki, dişlerim kırılacak sandım. Sol tarafımı biraz olsun rahatlatılabilmek için sırtüstü dönmeye çalıştım ama başaramadım. Dizlerimi engelleyen bir şey vardı. Dikkatlice uzandım, titreyen, katır kutur parmaklarımla karanlığı taradım ve dizimin önünde bir beton bloğun sert yüzeyini hissettim. Daha da aşağı eğilip bir ikinci blok ve ikisini birbirine bağlayan bir zinciri hissettim. Zinciri elimle takip ettiğimde baldır ve bileklerimin etrafına iki kez sarılı olduğunu fark ettim.

Ayak bileklerime zincirlenmiş beton bloklar. Mantıklı değildi, en azından ilk başta öyle geldi. Zihnimdeki örümcek ağlarını temizlemem bir ya da iki saniye sürdü. Ellerim bağlı değildi, ağzımda bant yoktu ama ayaklarım beton bloklara zincirlenmişti. Ölü olduğumu düşünmüş olmalıydı. Mantıklı olan tek şey buydu. Beni, cesedimi suya atmak için nehir ya da göl gibi bir yere götürüyordu.

Tüm düşüncelerimi ani bir panik içinde boğan muazzam bir korku bedenimi ele geçirdi. Vücudum dehşet ve soğuktan sarsılmaya başladı. Beni öldürecek. Beni öldürmüş olduğunu sanıyordu. Zihnimde minik bir idrak kıvılcımı parlayarak titreyen vücudumu sakinleştirdi. Ölü olduğumu düşünüyordu. Ölü bir adam dövüşemez, kaçamaz, fa-

reler ve insanların en kusursuz planlarını berbat edemez. Ama kendi arabamdaydım. Lockwood muharebeyi benim alanıma taşıma hatasını yapmıştı: bagajı gözüm kapalı ezbere biliyordum.

Stop lambalarını bagaj tarafından kapatan ciltsiz kitap boyutundaki plastik panelleri hatırladım, geçen sene içinde her iki sinyal lambasını da kendim değiştirmiştım. Karanlıkta el yordamıyla sağ flaşör lambasının kapağını açan mandalı bulup paneli yerinden çıkarmam bir iki saniyemi aldı. Hızlıca bir çevirmeyle stop lambasının ampulünü kelepçesinden kurtardım. Bagajın içi adeta cennetten gelen ışıqla aydınlandı. Ellerimi etrafına sarıp ampulün sıcaklığıyla donmuş eklemlerimin açılmasını bekledim. Sonra sol stop lambasına ulaşmak için gövdemin üst tarafını döndürdüm, ani hareket etmemeye ve Lockwood'a yükünün ölü olmadığını fark ettirecek bir gürültü çıkarmamaya gayret ediyordum. Paneli kaldırdım ve ampulü kelepçesinden çıkardım. Artık arabanın stop lambaları yoktu ve bagajın içi gün gibi aydınlıktı.

Ayak bileklerimdeki zincirler bir kancayla tutturulmuştu. Lockwood kancayı bu denli sıkıştırabilmek için bütün gücünü kullanmış olmalıydı. Zinciri kancadan kurtarmaya uğraştım ama kireçlenmiş gibi içe bükülen donmuş parmaklarım ve bir taçyaprağından farksız başparmağım işe yaramaz durumdaydı. Ampulü elimle sıkıca kavrayarak tekrar tuttum, beyaz-kor lambanın donmuş derimden dumanlar çıkararak elimi yakıldığını hissettim. Tekrar zinciri kancadan kurtarmaya çalıştım, defalarca denememe rağmen gevşetmeyi başaramadım. Bir alet gerekiyordu.

Çok fazla aletim yoktu ama külüstür arabam sürekli bozulup durduğundan sahip olduğum tüm alet edevatı arabamın bagajında tutuyordum: hepsi kirli bir havluya sarılmış duran iki tornavida, küçük bir İngiliz anahtarı, kerpeten, bant ve bir kutu pas giderici spre. Kaskatı sağ elimle tornavidalardan birini alıp ucunu zincir ve kancanın arasına sıkıştırdım, aşağı yukarı kanırtarak tornavidanın ucunu milim milim itmeye koyuldum. Bana yeterli kaldıraç gücü sağlayacak kadar zincirin içine girdiğini hissettiğimde tornavidanın sapını havaya doğru iterek halkayı kancadan kurtardım. Zincir bagajın tabanına yankılanan bir tangırtıyla düştü. Donmuş ayağıma tekrar kan hücum ederken dudakımı ısırdım; öylesine acıyordu ki, çığlık çığlığa bağırarak istiyordum.

Birkaç saniye nefesimi tuttum, Lockwood'un tepki vermesini bekledim. Yolcu bölümünden çok hafif bir müzik sesi geliyordu. Lockwood yola devam etti.

Stop lambalarını yerlerinden çıkaralı en az on dakika olmuştu. Eğer etrafta bir polis olsaydı şimdiye kadar bizi durdurmuş olurdu. Döndüğümüz köşe ve eğimler bir otobanınkinden daha dardı ve arada bir gelen sarsıntılar, özellikle bir kar fırtınasından önce, ıssız bir taşra otoyolunda olduğumuz izlenimini uyandırıyordu.

Seçeneklerimi gözden geçirdim. Bir polisin bizi çevirmesini bekleyebilirdim ama bu ihtimal çok düşüktü. Lockwood'un gittiği yere varmasını ve bagajı açıp beni canlı ve öfkeli bir halde bulmasını bekleyebilirdim ama o zamana kadar hipotermiden ölmüş olabilirdim ya da kaçabilirdim. İşte o anda kafamda bir ampul yandı. Bagajlar insanlar giremesin diye tasarlanır, çıkamasın diye değil. Bagaj kapağını inceleyip bagaj kilidini tutan üç adet altıgen somun buldum. Kasılmış çenemin arasından gülümsedim. Aletlerimin arasından İngiliz anahtarını buldum, donmuş sapı sanki kuru buz gibi elimi yakıyordu. Anahtarın sapını havluya sarıp anahtar somuna göre ayarlamak için uskuru vidasını çevirmeye çalıştım. Parmaklarım hareket etmeyi reddetti. Eklemini ısıtmak için sağ başparmağımı ağzıma soktum, sol elimle de aynı amaçla ampülü kavradım.

Araba yavaşladı ve durdu. Anahtar elime alıp bagajdan fırlamak üzere kendimi hazırladım. Lockwood'u şaşırtıp onu öldürecektim. Ama Accord yeriden hareket etti, sağa döndü ve saldırgan bir süratle ulaşana dek hızlandı.

Anahtarın üzerindeki uskuru vidasını tekrar denedim. Bu sefer döndü ve anahtarın ağzını ilk somunu kavrayacak şekilde daralttı. Parmaklarım soğuktan kaskatı ve mecalsiz olduklarından anahtar iki avucumun arasına aldım. Sanki yeteneklerinin çok ötesinde karmaşık bir işe kalkışmış küçük bir çocuk gibi tüm gayretimi odaklamam gerekti. Kollarım öyle kötü titriyordu ki, anahtarın ağzıyla somunu hizalamak sonsuza kadar sürdü.

Üçüncü somunu da söktüğümde vücudum artık titremiyordu. Sakinliğin gösterdiğim çaba ve konsantrasyondan mı yoksa hipotermi-

nin yeni bir aşamasından mı kaynaklandığını bilemiyordum. Son so-
mun da düşünce bagaj kapağı aralandı. Artık bagajı açmamın önündeki
tek engel sürücü koltuğu yanındaki bagaj açma kolunu bagaj mandalına
bağlayan teldi: kerpetenin basit bir hamlesiyle kopacak bir tel.

Bagaj kapağını dört beş santim aralayınca bagajın iç ışığı yandı.
Çabucak kapağı kapadım. Bagaj ışığını unutmuştum. Yaptığım hata-
nın Lockwood'un dikkatini çekip çekmediğini anlamak için bekledim.
Süratini değiştirmedim. Bagaj ışığının lambasını söktüm. Stop lamba-
larının üzerini örtüp bagaj kapağını tekrar açtım. Otoyol altımdan 95
kilometre hızla akıyor, karanlığın içinde yok oluyordu. Ne başka bir
araba farı, ne bir ev ışığı ne de şehir ışıklarının parıltısı vardı. O ba-
gajdan çıkmak istiyordum istemesine, ama o süratle asfalta çarpmak
istemiyordum.

Ürperti tekrar başladı; baldırlarım, kollarım ve sırtımdaki kaslar
şiddetle titriyordu. Vakit kaybetmeden harekete geçmem gerekiyordu
yoksa herhangi bir şey yapabilmek için fazlasıyla donmuş -ya da
ölü- olacaktım. Yağlı havluyu üç eşit parçaya ayırıp iki tanesini kabaca
ayağımın boyutunda dikdörtgen şeklinde katladım. Paçavraları bantla
ayağımın altına yapıştırdım. Bandı ayağımın etrafında defalarca dola-
yarak neredeyse bir ayakkabıya benzettim. Havlunun üçüncü parça-
sını İngiliz anahtarının etrafına dolayarak, egzoz borusunu tıkayacak
büyüklükte bir tıkaç haline getirdim. Sessizce bir metre kadar bir bant
daha kopararak bir ucunu bagaj kapağında, eskiden kilidin bulunduğu
deliğe bağladım. Stop lambalarını tekrar yerlerine yerleştirdim ki ka-
pağı açtığımda dışarı ışık süzülmesin. Sonra bant yardımıyla bagaj ka-
pağını kapalı tutarak kerpetenle bagaj telini kestim. Kapağı bir elimle
üç dört santim açıp bandı tuttuğum diğer elimle geri çekerek test ettim.
Kaçma zamanı gelmişti.

Bandı bagaj kapağının otuz santim kadar açılmasına yetecek
kadar serbest bıraktım, bu aralık omuzlarımı geçirmeme yeterliydi ve
umuyordum ki, Lockwood'un dikkatini çekmeyecekti. Arabanın arka-
sından sürünerek kafamı çıkardım, sağ elimdeki bantla bagajın kapa-
ğını sırtıma degecek şekilde aralık tutuyordum. Sol elimdeyse havluya
sarılı İngiliz anahtarı vardı. Buz gibi hava nefesimi kesiyordu.

Toparlayabildiğim bütün kuvvetle anahtarı egzoz borusundan içeri ittim. Paçavra egzoz çıkışını tıkayıp karbon monoksiti distribütöre ve silindir kapaklarına geri gönderecekti. Egzozun basıncına karşı tıpayı elimle yerinde tuttum. Araba teklemeye başladı, iki kez öksürdükten sonra motoru durdu ve yolun kenarına doğru sessizce süzölmeye başladı. Araba iyice yavaşladığında bagajdan atladım ve banttan yapılmış ayakkabılarımla koşabildiğim kadar hızla yolun kenarındaki ormanlık araziye doğru koşmaya başladım. Ağaçların başladığı alana vardığımda arabanın kapısının kapandığını duydum. Koşmaya devam ettim, dallar kollarımı parçalıyordu, koşmaya devam ettim. Üç beş adım daha atmıştım ki Lockwood'un anlaşılmaz şeyler bağırdığını duydum. Belki söylediği kelimeler değil ama öfkesi rahatlıkla anlaşılıyordu. Koşmaya devam ettim. Birkaç adım daha atmıştım ki, bir silah sesi duydum.

35. BÖLÜM

Daha önce kimse bana ateş etmemişti. Geçirmekte olduğum gece göz önünde tutulduğunda -kemerle boğularak bilincimi yitirmiş, beton bloklara zincirlenip arabamın bagajında neredeyse soğuktan donmuştum- işlerin daha da kötüleşebileceği hiç aklıma gelmemişti. Kafamı eğip zigzaglar çizerek koşmaya devam ettim ve körlemesine ormanın içine daldım. İlk kurşun on metre kadar sağımdaki bir çamın gövdesini parçaladı, diğer ikisi başımın üzerinden soğuk havayı yararak geçti. Omzumun üzerinden bakıp Douglas Lockwood'u stop lambalarının ışığında sağ kolu havada, silahını bulduğum yöne doğrultmuş halde gördüm. Başka kurşunlar için endişe etmeme fırsat kalmadan ayağımın altındaki toprak kayboldu ve bir dere yatağına yuvarlandım. Kuru dallar ve bodur çalılar donmuş derimi yırtıyordu. Ayağa fırladım, dengemi sağlayabilmek için ince bir huş ağacı dalma tutundum ve etrafı dinledim. Yeni bir el silah sesiyle kafamın oldukça yukarısından bir mermi daha geçti.

Sonra sessizlik.

Dik durduğumda dere yatağının yamacının ötesini görebiliyordum. Arabam elli metre kadar ötedeydi, uzun farlarından otoyola doğru koni şeklinde bir ışık huzmesi uzanıyordu. Lockwood silahını düşüşümün sesine doğru çevirmişti, nerede olduğumdan emin değildi. Hedefini belirlemek için kırılan bir dal ya da ölü yaprakların çıtırtısı gibi

başka bir ses daha duymayı bekliyordu. Dinledi ama ben kıpırdamadım, koşmayı bıraktığım için vücudum soğuktan şiddetle titremeye başlamıştı. Lockwood arabanın arkasına baktı, egzoz borusundan İngiliz anahtarını çıkartıp ormana fırlattı.

Sürücü kapısına yöneldi. Tıkaç olmadan araba tekrar çalışırdı. Saklandığım çalılar taramak için arabanın farlarından faydalanabilirdi. Dere yatağından çıkıp ormanın derinliğine doğru koşmaya başladım, kaçabildiklerimden kaçıyordum, ama göremediğim dallar derimi kamçılıyor, yırtıyordu. Arabayı çevirdiğinde artık aramızda en az yüz metre sık orman vardı. Çalılıkların arasından neredeyse hiç ışık sızmiyordu. Küçük bir tepeden kayarak aşağı indim ve arabanın farları ufkun ardında yitip gitti.

Ormanı arayacaktı, en azından ben olsam öyle yapardım. Yaşamama izin veremezdi. Medeniyete ulaşım bildiklerimi anlatmama müsaade edemezdi. Hareket etmeye devam ettim, her adımında ayak parmaklarımdan yukarı doğru keskin acılar saplanıyordu. Gözlerim karanlığa yeterince alıştığından yolumun üzerine düşmüş dallar ve ağaçlardan kaçınabiliyordum. Biraz nefeslenmek için durup ayak sesi var mı diye dinledim. Hiç bir şey duyamadım. Dinlemeye çabalarken başım dönmeye başladı, düşüncelerim tutarsızlaşarak yoğunlaştı. Ters giden bir şeyler vardı. Bir ağaç dalına tutunmaya çalıştım. Elim itaat etmeyi reddetti ve düştüm.

Cildim yanıyordu. Okulda öğrenmişim. Neydi? Doğru. Hipotermiden ölen insanlara sıcak basar ve giysilerini çıkartırlar. Ölüyor muydum? Hareket etmeliydim. Hareket etmeye devam etmeliydim, kan akışının devam etmesini sağlamalıydim. Ayağa kalkmam gerekiyordu. Dirseklerimle yeri iterek dizlerimin üstüne kalktım. Dizlerimi hissedemiyordum. Artık donmuş toprağın cildime değdiğini hissedemiyordum. Ölüyor muydum? Hayır. Buna müsaade edemezdim.

Bacaklarım yeni doğmuş bir tay misali yalpalıyordu ama ayağa kalktım. Hangi tarafa doğru koştuğumu hatırlayamıyordum. Her yön eşit derecede yabancı, eşit derecede korkutucu görünüyordu. Hareket edecektim ya da ölecektim. Rüzgâr sırtımdan doğru esiyordu değil mi? Bir yön seçip yürümeye başladım—soğuk rüzgâr arkamdan ittiriyordu.

Kim bilir, gerisin geri Lockwood'a doğru yürüyor olabilirdim. Önemi yoktu. Kurşunla ölmek, hipotermiden ölmeye yeğ olabilirdi.

Arazinin tekrar alçaldığını görmedim. Dik bir rampadan aşağı yuvarlanıp bir çuval patates gibi bir kağıt yolunun ortasına düştüm, birbirine paralel iki traktör tekerleği izi yol boyunca uzanıyordu. Ayağa kalktım. Her adımda çözülecekmiş gibi titreyerek çarpılan dizlerimle sendeleye sendeleye ilerledim. Tam gücümün artık sınırına geldiğimi düşündüğümde, yere kapaklanmaktan başka hiçbir şey yapamayacağım bir noktada, birkaç metre ötemde bir yansımanın parıltısını gördüm. Daha iyi görebilmek için gözlerimi kırptıştırırken bulanmış beynimin benimle son bir kez alay ettiğini düşündüm. Ama oradaydı. Bulutları delen ince bir ay ışığı huzmesi, keskin nişancı bir okçunun yayından fırlamış bir ok gibi dünyaya ulaşmış ve bir av kulübesinin kirli pencere camından yansımıştı: Bir barınak, belki bir battaniye ya da -hepsinden iyisi- bir şömine umudu.

İçimde varlığından daha önce haberdar olmadığım son bir hayat nefesi, bir güç rezervi buldum. Ayağımı sürüyerek ilerledim. Kulübenin metal kapısı kilitliydi ama kapının yanındaki pencereyi kolayca kırabilirdim. Bir taş buldum ama parmaklarım işe yaramaz birer yumruya dönüşmüştü. Taşı bileklerim ve önkollarımın arasıyla tuttum. Taşı ve gövdeyi pencereye doğru savurup camın küçük bir köşesini kırdım. Kolumu delikten geçirip içeri uzandım, elim aciz bir şekilde kapı tokmağını tutmak için çırpındı. Kurtuluşa çok yakındım ama içine giremediğim bir kulübenin hiçbir anlamı yoktu.

Tekrar başım dönmeye başladı. Sağ bacağım çözüldü ve kulübeğe doğru devrildim. Sol bacağımın üzerinde kendimi dik tutmaya çabalayarak, kafamı arkaya devirdim ve alnımla cama kafa attım. Kırılan camlar kulübeden içeri döküldü. Dirseğimle çerçevede kalan cam parçalarını temizleyip pencereden içeri atıldım. Yüzüstü yere düştüm, yerdeki cam kırıkları karnıma batıp derimi parçaladı.

Dizlerimin ve dirseklerimin üzerine doğruldum, solgun ay ışığının görmeme müsaade ettiği kadarıyla yeni barınağımın envanterini çıkardım: bir lavabo, dört sandalye ve bir iskambil masası, bir kanepe ve... Bir odun sobası. Bingo! Avcılar, sobanın tam yanına küçük bir yığın odun

istiflemişlerdi. Eski bir gazete ve gazoz kutusu boyunda bir teneke kutunun içinde iki tane uzun saplı kibrit buldum. Yamru yumru parmaklarımla tuttuğum bir kibriti döküm demir sobanın yanına sürttüm. Sarsılma derecesindeki titremelerim kibritin başını fazlasıyla güçlü sürtmeme sebep oldu ve kibrit çöpünün baş tarafı kırılıp karanlığın içine düştü.

“S-S-S-SİKTİR!” Viski şişesini kafama yediğimden beri ağzımdan çıkan ilk kelime bu olmuştu. Ses yaralı boğazımı kazıyarak çıktı. İkinci kibriti sol elime aldım. Bileğimi sabitlemek için mideme dayadım. Kibritin eczasını sobanın metaline dayayıp üst gövdeyi silkerek kibriti kırmadan yakmayı başardım. Kibriti yan çevirip alevin büyümesini seyrettim. Gazetenin bir köşesini yaktım, alev kuru kâğıdı yalayıp çabucak elime doğru tırmandı, alevin sıcaklığı beni besliyordu. Ateşe, bir düşkünün açgözlülüğüyle sarıldım.

Gazete kâğıdından yayılan ılık küçük odayı doldurunca odun istifinin yanında şeritler halinde duran çam kabuklarını gördüm. Kabukları, yanan gazetenin önüne dizip alev almasını seyrettim. Kısa bir süre sonra odunların kararlılığıyla yanan bir ateşim vardı. Dakikalar içinde kabuklarla dalları; dallarla odunları tutuşturup kendimi güçlü bir ateşin karşısına çömelmiş bulmuştum, vücudumun bir yanını neredeyse yanana kadar ateşe döndürüyor sonra diğer tarafını ısıtıyordum.

Hayali bir şişte Joe çevirme yaparken, donmuş derim çözülde. Duyularım hayata geri dönerken vücudumun çeşitli yerlerindeki kesikler seslerini duyurmaya başladılar. Karnımdan cam kırıklarını çıkardım. Omzumdaki belirgin derinlikteki yarığın içinde çam iğneleri vardı. Boynumun derisi, Lockwood’un kemeriyle boğularak ölmeye nedenli yaklaştığımı hatırlatırcasına yanıyordu. Ayaklarıma dolamış olduğum bandı söktüm. Kılcal damarlarıma ve ayak parmaklarıma hücum eden kanla ayaklarım yanmaya başladı. Titremelerin sebep olduğu krampların hâlâ bıçak saplanmışçasına acıttığı baldır, göğüs ve çene kaslarımı ovaladım.

Eklemlerim ayağa kalkabilecek kadar çözülünce elime şömine süngüsünü alıp Douglas Lockwood’a bakmak üzere pencereye gittim. Ağaçlara doğru koşarken arkamdan esen rüzgâr iyice sertleşmişti. Ekose perdeyi kamçılıyıp dışarıda ılık çalarak çam iğnelerini savu-

ran fırtına meşum bir ses çıkarıyordu ama aslında dumanın kokusunu takipçimden uzağa savurduğundan benim için Tanrı'nın bir lütfuydu. Lockwood'un varlığına işaret eden hiçbir şey görünmüyordu. Ayak sesi yoktu. Lockwood silahlıydı ama bulamadığı birini vurmasına olanak yoktu. Perdeyi ateş ışığının dışarıdan görünmemesi için pencerenin her bir santimini kaplamasına gayret ederek çerçeveye sıkıştırdım. Kulak kabartarak bekledim. Eğer Lockwood beni öldürmek istiyorsa kulübenin içine girmek zorundaydı. Buna hazırlıklı olduğumdan onu zorlu bir savaş bekliyordu. Yaklaşık bir saat boyunca pencerenin yanına çömeldim; ayak sesleri duymayı ya da bir silah namlusunun kırıldığı ve perdeyle kapattığım pencereden içeri girdiğini görmeyi bekledim. Ve o bir saatin sonunda artık Lockwood'un av kulübesini bulamayacağını düşünmeye başladım. Lockwood'dan bir işaret olup olmadığını görmek için dışarıyı gözetlediğimde hava durumu sunucusunun öngördüğü o kar fırtınasıyla karşılaştım. Pamuk topakları büyüklüğünde kar taneleri rüzgârda her yöne uçuşuyorlardı. Böylesi bir kar fırtınasının ortasında ormanda kalacak kadar aklını oynatmış olamazdı. Penceredeki deliği kanepa yastıklarından biriyle iyice tıkayıp nöbeti bıraktım.

Alev alev yanan ateşin muhteşem ışığıyla aydınlanmış kulübenin içine göz gezdirip bir yük vagonu büyüklüğünde -tuvaletsiz, elektriksiz, telefonsuz- olduğunu gördüm. Göğüs hizasına kadar gelen omuz askılı muşamba bir balıkçı tulumu lavabonun yanındaki bir çivide asılı duruyordu. Kırık camların üzerinden tuluma doğru yürüdüm, ıslak ve donmuş kot pantolonumu çıkarıp tulumu giydim ve sonra pantolonumu sobanın üzerine gelecek şekilde bir süpürge sapının ucuna astım. Dolapta iki büyük havlu ve bir fileto bıçağı buldum. Gömleğimi çıkarıp pantolonumla birlikte astım, havluları omzuma bir şal gibi örttüm. Bıçağı elime alıp bir jilet gibi keskin sırtına başparmağımla dokundum. Sonra karanlığa doğru defalarca saplayarak kafamda Lockwood'u defalarca öldürdüm. Kıyafetlerim, sobam, bir kanepem ve kafamın üzerinde bir damım vardı. Kendimi bir kral gibi hissettim. Kurtulmuş olduğuma inanmıştım. Beni öldürmeye çalışmadan önce İncil'den ayetler okuyan o kaçıktan kurtulmuş olduğuma inanmıştım. Lakin o kanepede bir elimde şömüne demiri, diğerinde fileto bıçağıyla yatarken bir savaş daha bekliyordum.

36. BÖLÜM

O gece adeta uçurumun kenarındaymış gibi uyudum. Ateşin en ufak çıtırtısı beni rahatsız ve hafif uykumdan uyandırmaya yetiyor, Lockwood'dan bir işaret olup olmadığına bakmak için pencereye yol-luyordu. Gün ağarmaya başlarken fırtına, rüzgârın kör edici beyaz bir duvar hâlinde savurduğu karla bir kızak köpeğini bile ikinci kez düşün-dürtecek kreşendosuna devam ediyordu. İlk ışıkla su için bir tulumba bulabilir miyim diye bakmak üzere dışarı çıktım. Otuz santim yüksek-liğinde kar vardı. Kulübede pis su borusuna bağlı bir lavabo vardı, ama musluk yoktu. Tulumba bulamayınca bir tavaya kar doldurup sobanın üzerinde erittim. Birkaç gün yetecek kadar odunum vardı, ateşim oldu-ğu müddetçe hayatta kalabilirdim.

Kot pantolonumu ve gömleğimi tekrar giydim; ikisi de geceleyin kurumuştu. Sabahı gün ışığından faydalanarak kulübenin içini incele-mekle geçirdim. Avcılar yemek olarak pek bir şey depolamamışlardı. Son kullanma tarihi oldukça geçmiş bir yahni konservesi, bir paket ma-karna ve birkaç çeşit baharat. Fırtına geçene kadar beni idare etmeye yeterdi.

Ormandan çıkmak için yapacağım seyahatte bana bir palto ge-rekecekti. Elimdeki tüm malzemeleri toplayıp işe koyuldum. Havlular-dan iki adet silindir yapıp iplik yerine misina kullanarak düzleştirdiğim bir olta iğnesiyle diktim. Paltomun kolları hazırды. Her bir kol için kul-

landığım havlu bileğimden göğsüme kadar geliyordu, içinden başımın geçeceği yaka şeklinde bir açıklık bırakarak iki havluyu birbirine diktim. Balıkçı tulumunu giyip diktiğim kollar yerinden oynamasın diye askıları havluların üzerinden tutturdum. Sonra odanın içinde yürüyüp esneyerek terzilik harikası başarıımı test ettim. Yaratıcılığımın memnundum. Paltomun ilk aşaması tamamlanmıştı.

Öğlene doğru makarnanın yarısını pişirip paprika, köri ve tuzun ilginç karışımı eşliğinde yedim ve yanında ılık kar suyu içtim. Daha lezzetli bir yemek yediğimi hatırlamıyorum. Öğle yemeğinden sonra paltomun geri kalanını imal etmeye koyuldum. Kulübenin tek penceresini kapatan ekose perde parlak kırmızı kareli deseniyle bir restoran masa örtüsüne benziyordu. Perdenin ortasına bir delik açıp pançooya dönüştürdüm. Sonra kanepenin kolundaki süngeri şapka olarak kullanmak için çıkardım. Vakti geldiğinde minderlerin içindeki elyafı yalıtım için balıkçı tulumunun içine dolduracak ve perdenin kordonlarıyla da şapkamı ve pançomu bağlayacaktım. Gün biterken Donner konvoyundakileri gıpta ettirecek bir paltom vardı.

Güneş batarken hava durumunu tekrar kontrol ettim. Kar hâlâ devam etmesine rağmen eskisi kadar yoğun ve yatay yağmıyordu. Dizlerime kadar gelen karın içine çıktığımda kar ayakkabılarına ihtiyacım olacağını fark ettim. Fileto bıçağıyla yahni konservesini açıp sobanın üzerinde fokurdayana dek ısıtarak akşam yemeğimi hazırlarken bu konuyu düşündüm.

Yemekten sonra ateşin ışığında oturup duvardan söktüğüm iki buçuğa yirmi çam kaplama levhalarından kar ayakkabısı tasarlamaya giriştim. Levhaları kanepenin bağırsaklarından söktüğüm naylon sicimlerle balıkçı tulumunun çizmelerinin tabanına bağladım. Bitirince tatminle gülümsedim. Kulübede ikinci gecemi geçirmek üzere kanepeden geriye kalanların üzerine uzandım.

Sabahleyin makarnanın geri kalanını pişirip yedim. Minderleri şerit şerit kesip balıkçı tulumunun içine yerleştirdim, ekose pançomu giydim ve şapkamı taktım. Ateşi biraz karla söndürdüm. Kulübeyi terk etmeden önce sobadan kömürleşmiş bir odun parçası aldım ve iskambil masasına bir not yazdım.

"Dağınıklık için özür dilerim. Kulübe hayatımı kurtardı. Hasarınızı karşılayacağımı. Joe Talbert."

Fileto bıçağını belime sokup kulübeden ayrıldım. Lockwood'un ormanda hâlâ beni arıyor olduğunu hayal edemiyordum, ama kafama inen viski şişesini de hayal edememiştim. Beni öldürmek istiyordu. Beni öldürmek zorundaydı. Eğer Crystal Hagen cinayetinden olmasa beni öldürmeye çalıştığı için onu hapse attırabilirdim. Eğer benim düşündüğüm gibi düşünüyorsa ormanda bir yerlerde avcı gibi gizlenmiş, hedef tahtasının önünden geçmemi bekliyor olmalıydı.

37. BÖLÜM

En az toprak ya da betonda yürüdüğünüz kadar karın üstünde yürümek zorunda olduğunuz Minnesota'da büyümüş olmama rağmen ömrümde hiç kar ayakkabısıyla yürümemiştim. Ve çam döşeme levhalarından yapılmış kar ayakkabılarıyla kesinlikle hiç yürümemiştim, alışana ve tempomu bulana kadar biraz zaman geçti. Her adımda kaval kemiğime kadar kara batıyordum ki, bu da kar ayakkabısız, diz boyu karda debelenmeye göre oldukça memnun edici bir gelişmeydi. Kuru bir ağaçtan iki sopa kopardım ve sopaları dengemi sağlamak için kayak batonu gibi kullandım. Adımlarımın zamanlamasıyla ağırlık merkezimi koordine etmem gerektiğinden her adım için odaklanmak zorundaydım. Yirmi dakikada ancak dört yüz metre kadar ilerleyebilmiştim. Ama bu müşkül tempo beni endişelendirmiyordu. Üşümüyordum, hava sakindi ve Lockwood ormanda değilmiş gibi görünüyordu. Ölüm tehdidi altında olmak keyfimi biraz kaçırsa da karla kaplı ormanın manzarası nefes kesiyordu.

Nasıl ki küçük bir dere insanı nehre ulaştırırsa, bu küçük kağın yolunun da önce bir yola, sonra da medeniyete bağlanacağını biliyordum. Umduğumdan daha az mesafe kat edebildiğim bir saatin sonunda yola ulaştım. Yoldan ziyade ağaçlar arasında bir açıklıktı -dar, kıvrıla kıvrıla ilerleyen ve henüz düzlenmemiş- belki de şoseye erişim yoluydu. Sol omzumun arkasında bulutların arasından sızan hoşnutsuz güneş bana

yolun doğu batı ekseninde uzandığını söylüyordu. Lockwood'dan kaçarken arkamda kuzeybatı rüzgârı olduğuna göre batıya doğru ilerlemek beni tekrar otobana ulaştıracaktı.

Yol, hafif bir eğimle yükselerek küçük bir tepenin zirvesine doğru uzanıyordu. O noktaya doğru yürürken tempomu içimden söylediğim *Oz Büyücüsü* müzikalinden bir şarkıya göre ayarladım -Kötü Cadı'nın muhafızlarının cadının kalesine doğru yürürken söyledikleri tekerleme: "O-i-yah, i-oh-ah." Arada bir nefeslenmek, dinlenmek, ayak izi var mı diye bakmak ve günün -Lockwood'un benden çalmaya çalışmış olduğu bir gün- güzelliğini sindirmek için duruyordum. Ardımda arazi uzaktaki bir nehre doğru kademeli olarak alçalıyordu, büyük bir nehirdi ama hangisi emin değildim. O bagajda ne kadar vakit geçirdiğime ve ne yöne seyahat ettiğimize bağlı olarak Mississippi, St. Croix, Minnesota ya da Kızıl Nehir olabilirdi.

Tepenin zirvesine ulaştığımda, son iki günde medeniyete dair gördüğüm ilk kanıt karşıma çıktı: Ufka kadar uzanan, dümdüz asfalt bir yol. Beş-altı kilometre ötede bir tahıl deposu ve hemen yanında ağaçların arasından parıldayan gümüş rengi damlı ahırıyla bir çiftlik: bizzat Zümrüt Şehri olsa bu denli muhteşem olamayacak bir manzara. Çiftlik bayağı uzaktaydı, oraya varmam muhtemelen bir saatimi alacaktı. Biliyordum ki yeteri kadar yemek yememiştım ve koşmak beni bitirecekti, ama yine de koştım.

Bir seferinde bir kum tepesinden havalanmaya çalışan bir albatrosun ağır çekim bir videosunu görmüştüm. Perdeli ayakları yeri tokatlıyor, gövdesi bir yandan öbürüne yalpalıyor, dik durmak için debelenerek sarsak kanatlarını gövdesinin sendelemesini ve kapaklanmasını engellemek için açıyordu. Herhalde benim diz boyu kar içinde o tepeden aşağı koşuşum o kuşu oldukça andırıyordu - çam panellere bağlı ayaklarım düzden ziyade zikzaklı bir yol çiziyordu. Bir adımdan diğerine atılıyor, ellerimdeki yürüme çubuklarıyla anlamsızca uzamış kollarım dengemi sağlayabilmek için havayı dövüyordu. Asfalta vardığımda bitap halde kendimi sırtüstü kara bıraktım. Soğuk kış meltemiyle yüzümdeki teri hissediyordum ve gülüyordum.

Kaplama panellerini ayağımdan çıkartıp çiftliğe doğru yola koyuldum. Yolun çoğunda hafif tempoyla koşup yorulduğumda yürüdüm. Güneşin gökyüzündeki yerinden çiftlik evine vardığımda saatin öğleni epey geçmiş olduğunu hesapladım.

Eve yaklaştığımda, köpek kapısından bir köpek kafasını uzatıp yeri göğü inleterek havlamaya başladı. Görüntümü göz önünde tutunca, üzerime gelmemesine şaşırmıştım: Yeşil balıkçı tulumunun içinden korkuluk saçakları gibi fışkıran minder süngerleri, kollarıma sarılı havlular ve omuzlarımdan sarkan, belimin etrafına bağlanmış kırmızı ekose bir perdeyle ben de kendime havlardım.

Verandaya ve köpeğe yaklaşıırken kapı açıldı ve elinde pompalı tüfekle bir yaşlı adam dışarı çıktı.

“Ciddi misiniz?” dedim, hiddetle. “Şaka yapıyorsunuz herhalde?”

“Kimsin?” diye sordu yaşlı adam yumuşak, öfkeli çok meraklı bir tonla konuşarak. Tüfeğin namlusunu aramızdaki zemine doğrultmuştu.

“Adım Joe Talbert” dedim. “Kaçırıldım ve kaçıp kurtuldum. Şerifi arar mısınız? İsterseniz burada beklerim.”

Köpek evin içine geri girdi ve yaşlı bir kadın kapının ağzında belirdi. Kalçaları kapının neredeyse tüm açıklığını kaplıyordu. Elini yaşlı adamın omzuna koydu, mesajı alan yaşlı adam kenara çekildi.

“Kaçırıldın mı?” dedi.

“Evet, efendim” dedim. “Birkaç gece önce, fırtına başlamadan önce bir arabadan atladım. Orada, ormanın içinde küçük bir kulübe de saklanıyordum” dedim omzumun üzerinden başparmağımla işaret ederek. “Nerede olduğumu söyleyebilir misiniz?”

“Minnesota North Branch’in 10 kilometre uzağında” dedi.

“Peki, oradaki nehir hangisi?” diye sordum.

“St. Croix” dedi.

Eğer beton blokları ayaklarıma neden zincirlediği konusunda yanılmıyorsam, Lockwood cesedimi St. Croix Nehrine atmayı planlanmış olmalıydı. Görevini tamamlamaya ne kadar yaklaştığını düşününce vücudumda bir ürperti hissettim. Akıntı ayak bileklerimdeki eklemleri birbirinden ayırıp beni zincirlerimden kurtarana kadar buzun altında

asılı kalacak, leş yiyen balıklar etimi kemiklerimden sıyrarak, akıntıyla sürüklenen cesedim kütüklere ve kayalara çarpıp parçalanacak ve parçalarım burayla New Orleans arasına dağılacaktı.

“Aç mısın?” diye sordu kadın.

“Hem de nasıl!”

Kadın yaşlı adamı hafifçe dürttü. Silahı hiç bırakmamış olsa da adam içeri girdi. Yaşlı kadın beni içeri aldı ve şerifi beklerken bana süt ve mısır ekmeği ikram etti.

Şerif kel kafalı, siyah gür keçisakallı, iri yarı bir adamdı. Benden kibarca devriye arabasının arka koltuğuna oturmamı rica etti ama bu ricanın seçim hakkı tanımadığını biliyordum. Ona hikâyemi baştan sona anlattım. Bitirdiğimde hakkımda tutuklama kararı olup olmadığını öğrenmek için ismimi telsizle merkeze sordu. Yoktu. İsmim kayıp kişiler listesinde de çıkmamıştı. Lila’ya nereye gittiğimi söylememiştim. Büyük olasılıkla Jeremy ve annemle uğraşmak üzere Austin’e gittiğimi düşünmüş olmalıydı.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordum, şerif arabayı çalıştırıp göbekten dönerken.

“Seni Center City’deki emniyet merkezine götürüyorum” dedi.

“Beni gözaltına mı alıyorsun?”

“Seninle ne yapacağımı açıkçası bilmiyorum. Sanırım seni o kulübeye izinsiz girmekten tutuklayabilirim. Üçüncü derece soygun.”

“Soygun mu?” dedim öfkeyle sesimi yükselterek. “Lockwood beni öldürmeye çalışıyordu. İçeri girmek zorundaydım.”

“Senin anlattığına göre...” dedi. “Seni hiç tanımıyorum. Lockwood denilen adamı hiç duymadım. Senin için yapılmış bir kayıp ihbarı yok. Bu işi çözene kadar seni göz önünde tutabileceğim bir yere götüreceğim.”

“Of, Tanrı aşkına!” Tiksintiyle kollarımı kavuşturdum.

En azından kelepçe takmamıştı. Arka koltuğun kapalı alanında havluların, kanepelerinin ve balıkçı tulumunun kekremsi kokusunu duyuyordum. Kokuyu daha önce hissetmemiştim. Üzerimden yayılan kokuyu düşünürken aklıma bir fikir geldi. Doğruyu söylediğime şerifi ikna edebilecek birini tanıyordum.

“Max Rupert’ı ara” dedim.

“Kim?”

“Dedektif Max Rupert. Minneapolis’te cinayet masasında çalışıyor. Lockwood ve benim hakkımda her şeyi biliyor. Bana kefil olur.”

Şerif telsizle merkezden Minneapolis’ten Max Rupert’le iletişime geçilmesini istedi. Konuşmadan bir süre gittik. Ben bir soyguncu ya da deli olmadığımı teyit edilmesini beklerken şerif ön koltukta ısıklık çalışıyordu. Center City’deki cezaevinin giriş kapısından geçerken telsizden kadın hareket memurunun sesi duyuldu, Max Rupert izindeydi ama onu bulmaya çalışıyorlardı. Kabullenerek başımı eğdim.

“Kusura bakma” dedi Şerif. “Ama seni bir süreliğine içeri tıkmam gerekiyor.” Arabayı park edip kapıyı açtı, ellerimi arkadan kelepçeledi. Beni bir kayıt odasına götürdü. Bir gardiyan bana mahkûmların giydiği turuncu üniformalardan giydirdi. Hücremin kapısını kapattığında garip biçimde memnun oldum. Sıcaktı; güvendedim ve oldukça hayat-taydım.

Bir saat kadar sonra bir hemşire gelip yaralarımı temizledi, derin kesikleri bandajladı ve geri kalanlara anti bakteriyel krem sürdü. Ayak ve el parmaklarımın uçları donmuş olmaktan hâlâ hissizdi, ama bunun kalıcı olmadığını söyledi. Hemşire gittikten sonra dinlenmek için banka uzandım. Uykuya daldığımı hatırlamıyordum.

Sonra fısıldayan seslerle uyandım. “Çok huzurlu görünüyor, neredeyse rahatsız etmeyelim diyeceğim” dedi belli belirsiz tanıdığım bir ses.

Şerifinki olduğunu anladığım bir ses, “onu birkaç gün daha burada tutmaktan mutluluk duyarız” diye cevapladı. Bankta doğrulup gözlerimi ovuşturdum ve Max Rupert’ın hücremin kapısında durduğunu gördüm.

“Uyuyan güzel, selam” dedi. “Bana bunlara ihtiyacın olabileceğini söylediler.” Bana bir sweatshirt, bir palto ve ayağıma üç numara büyük bir çift kışlık bot fırlattı.

“Burada ne işin var?” diye sordum.

“Seni eve götürmeye geldim” dedi. “Anlatacak şeylerin olmalı.” Ben üstümü değiştirirken arkasını döndü ve şerifle beraber kayıt oda-

sına doğru yürüdü. On dakika sonra Rupert'ın sivil devriye arabasında -bu sefer arka koltuk yerine ön koltukta- Center City'den Minneapolis'e doğru yola çıkmıştım. Güneş batmıştı, ama sönmekte olan parıltısı hâlâ batı ufkunu kaplıyordu. Rupert'a başıma gelenleri anlattım. Şerif'in Rupert'ı bilgilendirmiş olduğundan emindim, ama yine de sabırla dinledi.

"Sanırım beni nehre atacaktı" dedim.

"İyi tahmin" dedi Rupert. "Senin çıldırmış bir dağ adamı gibi ormanda dolaşıp Lockwood'un seni kaçırdığını anlattığını duyduğumda bazı şeyleri soruşturdum. Arabanın bilgilerini girdim. Arabana dün ceza yazıp çekmişler. Minneapolis'te bir kar acil durum arterine park edilmiş. Buraya gelmeden çekici otoparkına uğradım." Arka koltuğa uzanıp anahtarlarımı ve içinde cep telefonum olan sırt çantamı aldı. "Bunlar arabadaydı."

"Bir cüzdan ya da kayıt cihazı bulmadın değil mi?"

Rupert başını salladı. "Ama arka koltukta bir buz delgisi ve bir balyoz buldum. Sanırım sana ait değiller."

"Hayır" dedim.

"Büyük ihtimalle buzu delip seni St. Croix Nehrine bırakmayı planlıyordu. Seni bulmamız imkânsız olurdu."

"Sanırım ölmüş olduğumu sandı."

"Öyle olmalı" dedi Rupert. "Birinin boynunu sıkarsan kan beyne gitmediği için bayılır ama henüz hayattadır. Soğuk, vücut ısısını düşürünce eminim öldüğünü düşünmüştür."

"Nerdeyse ölüyordum" dedim. "Arabam bir kar acil durum arterine mi park edilmiş?"

"Evet, otobüs garajından bir sokak ötede" dedi Rupert. "Lockwood şu an otobüste herhangi bir yere gidiyor olabilir."

"Kaçıyor mu?"

"Olabilir ya da kaçtığını düşünmemizi istiyor. İsmine yapılmış kredi kartı harcamalarını kontrol ettim, ama bir şey çıkmadı. Bilet alıyorsa nakit kullanmış olmalı. Birkaç memur otobüs garının güvenlik kameralarının kaydettiği görüntüleri inceliyor. Şu ana kadar kayıtlarda Lockwood'u tespit edemediler. Lockwood için AB çıkarttık."

“AB?”

“Arama bülteni.”

“Yani bana inanıyorsun?” diye sordum. “Onun Crystal Hagen’ı öldüren adam olduğuna.”

“Öyle görünüyor” dedi. “Seni kaçırmaktan onu tutuklayabilirim, bu da bize DNA’sını verir... Tabii onu bulunca.”

“Evine gidebiliriz” dedim. “Şişeden içtiği bir viski vardı, onda DNA’sı vardır ya da diş fırçasını alırız.”

Rupert dudaklarını büzdü ve iç geçirdi. “Lockwood’un evine çoktan bir ekip gönderdim” dedi. “Oraya vardıklarında itfaiye toplanıyormuş. Ev tamamen kül olmuş. İtfaiye müdürü kundaklama olduğundan oldukça emin.”

“Kendi evini mi yakmış?”

“İzlerini örtmeye çalışıyor, ona işaret edebilecek yarım kalmış işleri bitiriyor. Bir sigara izmariti ya da bira şişesi bile bulamadık. DNA’sını taşıyabilecek hiçbir şey yoktu.”

“Peki, şimdi ne yapacağız?” diye sordum.

“Artık bu işte biz diye bir şey yok” diye azarladı Rupert. “Sen bu işin dışındasın. Etrafta dolanıp Douglas Lockwood’u aramanı istemiyorum. Anlaşıldı mı? Sürmekte olan bir soruşturma var. Sadece bir zaman meselesi.”

“Zaten sorun da zaman-”

“Bu adam az kalsın seni öldürüyordu” dedi Rupert. “Biliyorum, bu işi Iverson ölmeden halletmek istiyorsun. Ama artık geri çekilip ortalarda görünmemenin vakti geldi.”

“Artık işin içinde siz olduğunuza göre peşime düşemez” dedim.

“Sen Lockwood’un rasyonel davranacağını, sırf ödeşmek için seni öldürecek bir adam olmadığını varsayıyorsun” dedi Rupert. “Onunla tanıştın, rasyonel birine benziyor muydu?”

“Pekâlâ, bakalım...” dedim alaycı bir tavırla. “Douglas Lockwood’la geçirdiğim kısa sürede ağladı, çıldırmış gibi İncil’den ayetler okudu, kafama viski şişesiyle vurdu, beni boğduğunu sanıp bir bagaja tıktı, üzerime ateş etti. Sanırım rasyonel biri olduğu ihtimalini eleyebiliriz.”

“Tam da demek istediğim” dedi Rupert. “Arkanı kollaman lazım. Eğer hâlâ ortalıktaysa peşine düşme ihtimali var. Seni tüm problemlerinin kaynağı olarak görecektir. Sanırım ismini ve adresini biliyor. Cüzdanın büyük olasılıkla onda değil mi?”

“Kahretsin.”

“Bir süre kalabileceğin bir yer var mı –bulamayacağı bir yer– belki annen, babanlar?”

“Lila’da kalabilirim” dedim çabucak. “Onunla tanıştın.” Lila’nın dairesinin benimkinden birkaç metre ötede olduğundan bahsetmemiştim. Austin’e geri dönmeye niyetim yoktu.

Rupert aramızdaki konsola uzanıp kartvizitlerinden bir tane daha çıkardı. “Eğer Lockwood tekrar ortaya çıkarsa diye kişisel cep telefonu numaramı da yazdım – eğer bana ulaşman gerekirse ara, yedi/yirmi dört.”

Rupert’ın geri çekilmemi söylemesi ağzımda kötü bir tat bırakmıştı. Bu proje benimdi. Ellerimle kazıyıp çıkartmıştım. İstemediği halde onu davaya dâhil eden bendim. Şimdiyse Lockwood’a bu kadar yaklaşmışken beni safdışı bırakmak istiyordu. “Devam eden bir soruşturma var” demişti, ama ben, “bu davayı da devam eden soruşturmaların arasma ekleyeceğiz, eğer Lockwood ortaya çıkarsa onu tutuklarız” diye duymuştum. Gözlerimi kapadım ve bir imge zihnimi işgal etti. Carl’ı bir nehirde dedemin can yeleği kollarına dolanmış, çırpınır, suyun dibine doğru çekilirken gördüm. Çapa ipini tutuyordum –ipi bırakmıyor, Carl’ın hayatını kurtarmak için hiçbir şey yapmıyordum. Bir daha asla dedim kendi kendime. Soruşturmanın Carl ölmeden Lockwood’un hapse girmesi için gereken hızda ilerlemesi adına ne yapmam gerekiyorsa yapacaktım.

39. BÖLÜM

Lila'yı arayıp beni Hükümet Binasından almasını istedim. Polis, parmak izi ve benzeri şeyleri araştırmak üzere arabamı delil olarak tutuyordu. Lila'ya telefonda olanların bir kısmını anlattım. Hikâyenin geri kalanını ise beni eve götürürken arabada anlattım. Jack Daniels şişesinin kafamda açtığı yaraya dokundu, sonra elini aşağı, Lockwood'un boğazımı kemerle sıkarak sebep olduğu sıyrıklara kaydırды. Lockwood'un günlüğü okuduktan sonra söylediklerini tekrar etmemi istedi.

“Sanırım Crystal’a Babil’in fahişesi dedi” dedim. “Nasıl ona duyduğu sevgiyi anlamadığımı hakkında bir şeyler geveleyip durdu. İncil’de yazıyormuş. Neydi... Çocuklar Tanrı’nın birer hediyesi mi? Sonra en nefret ettiği şeyi yaptığımı söyleyip kafama viski şişesini indirdi.”

“Kulağa, delirmiş gibi geliyor” dedi

“Oldukça.”

Eve dönerken tedirgin biçimde geçen her adamın suratını inceledim. Binanın önüne park ettiğimizde bölgeyi kolaçan ettim, sürücü koltuğunda oturan ya da ön panelin üzerinden dışarıyı gözetleyen biri var mı diye arabaların ön camlarını bir bir inceledim. Sokağın sonunda titreyen bir sokak lambası gölgeleri hareket ettiriyordu. Bir saniyeliğine bir çöp konteynırının arkasında Douglas Lockwood’un çökük omuzlarını gördüğümü sandım, ama eski bir araba lastiği çıktı. Lila'ya yeni paranoyamın sebebini söylemedim ama sanırım anlamıştı.

Çetin maceranın bedenime vermiş olduğu hasarı daireme çıkan o dar merdivenleri yürüyene kadar tam anlayamamıştım. Vücudumun birçok parçası acıyla yanıyordu: titremenin istemsiz kasılmalarıyla düğüm düğüm olmuş baldırlarıma, omuzlarıma ve sırtıma kocaman yekpare bir kramp girmiş gibiydi. Göğsüm, kollarım ve uyluklarım sanki bir jiletle güreşmişim gibi kesik içindeydi. Merdivenlerin döndüğü yerde durdum ve yukarı devam etmeden önce vücudumun acıyan yerlerini zihnime not ettim.

O akşam Lila'ya, senin evinde kalabilir miyim, diye sormama gerek kalmadı; kendisi teklif etti. Ayrıca bana tavuklu erişte çorbası yapmayı da teklif etti. Her iki teklifi de kabul ettim. Sonra beni banyoya götürüp duşu açtı ve dışarı çıktı. Bedenime değen su kendimi harika hissettirdi. Kaslarımdaki düğümler gevşedi kesiklerimdeki toprak temizlendi. Duşta normalde kaldığımdan daha fazla kaldım ve eğer Lila'nın bana çorba hazırladığını bilmeseydim daha da kalırdım. Yaralarımı ve sıyrıklarımı acıtmamaya özen göstererek kurulandım. Duştan çıktığımda kendi temiz kıyafetlerimden bazılarının düzgünce katlanmış olarak tuvalet kapağının üzerinde durduğunu gördüm. Lila pantolonumun cebinden anahtarlarımı bulup daireme gitmiş ve bir boxer, bir tişört ve bir bornozla geri gelmişti. Ayrıca tıraş bıçağımı ve diş fırçamı da getirmişti. Üç gün sonra ilk defa tıraş olup dişlerimi fırçalayabilecektim.

Banyodan çıktığımda, Lila çorbayı tencereden bir kâseye dökmekle meşguldü. En sevdiği büyük boy Twins formasını giymişti, altında pembe bir pijama altı ve aynı renkte terlikler vardı. Twins formasını seviyordum.

"Acı çeker gibi görünüyorsun" dedi Lila.

"Evet, biraz ağrım var" dedim.

"Git uzan" dedi yatak odasını işaret ederek. "Ben çorbanı getiririm."

"Eğer kanepede uyumama izin verirsen kendimi daha iyi hissedirim" dedim.

"Tartışma" dedi yatak odasının kapısını göstererek. "Zorlu şeyler atlattın. O yatakta uyuyacaksın. O kadar."

Daha fazla tartışmadım. Yastığı, çarşafı ve yorganı olan bir yatakta uyumak için günlerdir can atıyordum. Başucuna bir yastık dayayıp yatağa girdim. Birkaç saniye Lila'mın yatağının yumuşaklığını

zonklayan bedenimde hissetmek için gözlerimi kapadım. Lila yanımda kraker ve sütle çorbamı getirdi. Yatağın kenarına oturdu, maceram hakkında biraz daha konuştuk. Ona kulübede ateşi nasıl yaktığımı ve kaçarken giydiğim ekose perdeli falan tasarımcı kıyafetlerimi anlattım. Çorbamı bitirince Lila kâsemi, tabağımı ve bardağımı alıp mutfığa götürdü. Bulaşıkları lavaboya koyarken çıkan çingirtiyi dinledim. Lila yatak odasına geri dönene kadar bir anlık sessizlik oldu.

Odaya girdiğinde -onu görünce- nefes almayı bıraktım. Lila formasının düğmelerini neredeyse göbeğine kadar açmıştı. Göğüslerinin kıvrımları kumaşın arasından sıyrılmış, gömleğin etekleri çıplak bacaklarının ipeksi pürüzsüzlüğünden aşağı kayıyordu.

Kalbim göğsümde öylesine sert çarpıyordu ki, eminim dışarıdan görebiliyordu. Konuşmak istedim ama söyleyecek kelime bulamadım. Yalnızca onu seyrettim ve güzelliğini teneffüs ettim.

Yavaşça ve zarafetle elini kaldırdı, formayı sağ omzundan aşağı sıyrıp dirseğine düşürerek sağ göğsünü açtı. Sonra formayı sol omzundan da sıyrıp yavaşça yere doğru kaymasına izin verdi. Üzerindeki tek kıyafet siyah dantelli bir külottu.

Yorganı açıp yanıma uzandı; göğsümdeki bir çizici öptü, sonra kolumdaki bir yarayı, sonra boynumu. Hiç bilmediğim bir şefkatle yaralarımı öperek, düğümlemiş kaslarımı okşayarak gövdemin altına doğru indi. Dudaklarını dudaklarıma değdirdi ve vücudunu benimkine bastırırken yavaş yavaş öpüştük. Parmaklarımı kısa saçlarının arasında gezdirdim. Diğer elimi sırtının, kalçalarının kıvrımlarından aşağı indirerek bedeninin muhteşemliğini parmaklarımla izledim.

O gece seviştik - terli, sarsak, duvarlardan sekerek, alkol ve hormonlara boğulmuş bir sevişme değil; yavaş eriyen, pazar sabahı gibi bir sevişmeydi. Üzerimden esen bir meltem gibi, kıvrak, zinde vücudu kollarımın arasında bir tüy misali hafıftı. Sarıldık, sokulduk ve dans ettik. Üzerime oturdu ve kalçalarını yavaş yavaş kıvrıp çevirmeye başladı. Aralık perdeden sızan ay ışığı bedenini aydınlatıyordu, sırtı yay gibi bükülmüş, elleriyle uyluklarımı kavramış, kafasını geri atmıştı, gözleri kapalıydı. Hayranlıkla seyrettim, onu içime çekip bu görüntüyü hafızamda sonsuza kadar saklayacağım bir yere kilitledim.

40. BÖLÜM

Gün ağarmadan uyandım. Lila hâlâ kollarımdaydı. Sırtını göğsüme dayamış, kalçaları ve uylukları benimkilerle beraber kıvrılmıştı. Ensesini öptüm, biraz kımıldandı ama uyanmadı. Yavaşça kokusunu içime çekerek gözlerimi kapadım ve bir önceki geceyi zihnimde tekrar canlandırdım. Yeniden uykuya dalana kadar bu hatıranın keyifli bir sarhoşluk gibi beni yatıştırmasına müsaade ettim. Cep telefonum saat sekiz buçukta çalana kadar uyanmadım. Pantolonumu Lila'nın banyosundan bulup cebinden telefonu çıkarmam biraz vakit aldı.

“Alo?” dedim yatağa dönerken.

“Joe Talbert?”

“Evet, benim Joe” dedim gözlerimi ovuşturarak.

“Ben Masumiyet Projesinden Boady Sanden. Uyandırmadım umarım?”

“Hayır” diye yalan söyledim. “Ne var ne yok?”

“Ne kadar talihli olduğumuza inanamayacaksınız.”

“Ne?”

“Ramsey İlçesi adli laboratuvarı hakkında çıkan haberleri gördün mü?”

“Sanmıyorum” dedim.

“St. Paul'ün BCA'dan-Ramsey ilçesi adli laboratuvarından-ayrı bir adli laboratuvarı var. Birkaç ay önce bir mahkeme esnasında, uz-

manlarından üç tanesi uyguladıkları prosedürlerinin çoğu için yazılı bir protokol bulunmadığı konusunda ifade verdiler. Bölgedeki savunma avukatları deliye döndüler ve ortalığı ayağa kaldırdılar. İlçe, prosedür sorunu çözülene kadar test yapmayı durdurdu.”

“Bunun bizim talihimizle ilgisi ne?”

“Pekâlâ, şöyle ki, bir süre DNA testi yapamayacaklar çünkü ortalama herhangi bir savunma avukatı sonuçları güvenilirmez olarak çöpe atırabilir. Ama senin vak’anda testi isteyen zaten savunma. Savcılık testin güvenilirliğini asla sorgulayamaz, çünkü bu, senelerdir insanları mahkûm etmek için kullandıkları delillere itimat edilemeyeceğini öne sürdükleri manasına gelir.”

“Özür dilerim. Tam olarak anlayamadım.”

“Elimizde idari sebeplerden dolayı hiçbir şey yapmadan oturan bir laboratuvar dolusu uzman var. Orada çalışan bir arkadaşımдан acilen tırnak analizimizi yapmasını istedim. Önce olmaz dedi, ama Bay Iverson’ın ölüm döşeginde olduğunu açıklayınca kabul etti.”

“DNA testini yaptırdınız mı yani?”

“DNA testini yaptırdım. Sonuçlar elimde.”

Nefes alamıyordum. Sanırım Sanden beni daha da heyecanlandırmak için sonuçları söylemeyi bir an daha geciktirdi. Nihayet “Ve?” dedim.

“Tırnakta kan ve deri hücreleri buldular – hem erkek hem dişi DNA’sına ait. Dişi DNA’nın Crystal’a ait olduğunu varsayabiliriz.”

“Ya erkek DNA’sı?” diye sordum.

“Erkek DNA’sı Carl Iverson’a ait değil. Onun derisi veya kanı değil.”

“Biliyordum!” dedim. “Carl’m olamayacağını biliyordum.” Muzaffer bir enerji patlamasıyla yumruğumu havaya kaldırdım.

“Şimdi tek ihtiyacımız olan şey Lockwood’un DNA örneği” dedi Sanden.

Ve o anda sevincimin balonu söndü. “Max Rupert’le henüz konuşmadınız değil mi?”

“Rupert? Hayır. Neden?”

“Lockwood kaçak” dedim. “Evini yakıp kayıplara karıştı. Rupert en ufak bir DNA kalıntısının bile bulunamadığını söyledi” Profesör

Sanden'a Lockwood'un neden kaçak olduğunu söylemedim. Evini ziyaret ettiğimi, beni kaçırdığını söylemedim. Biliyordum ki ne kadar iyi niyetli olursa olsun, eylemlerim Lockwood'un kaçmasına sebep olmuştu. Midem bulandı.

Lila yatakta doğrulmuş, konuşmama dikkat kesilmişti. Dinleyebilmesi için hoparlör tuşuna bastım.

“Olsun” dedi Sanden, “elimizde günlük, resimler, Lockwood'un adaletten kaçması ve kendi evini kundaklaması var – davayı yeniden açmak için yeterli olabilir.”

“Carl'ı aklamak için yeterli mi?” diye sordum.

“Bilmiyorum.” Profesör Sanden kendi kendine konuşur gibi kafasında avantaj ve dezavantajlarımızın listesini yaptı. “Varsayalım DNA Lockwood'un çıktı. O sabah Crystal'la kavga ettiklerini, onu tırmaladığını söyleyecektir. Nihayetinde aynı evde yaşıyorlardı. DNA'sının Crystal'ın tırnağında olması için onu öldürmüş olması gerekmiyor.”

Lila lafa karıştı. “Eve ancak Crystal'm ölümünden sonra gittiğini söylemişti. Bir saniye bekleyin.” Lila yataktan fırladı. Bir yandan üzerine Twins formasını geçirirken odadan koşarak çıktı.

“O kimdi?” diye sordu Sanden.

“Kız arkadaşım, Lila” dedim. Söylediğim şeyin tınısı hoşuma gitmişti. Daireme giderken Lila'nın çıplak ayaklarından çıkan sesi duyabiliyordum. Birkaç saniye sonra elinde tutanaklardan biri, gözleriyle sayfaları tarayarak geri geldi. “Danielle'in, Crystal'ın annesinin ifadesini hatırlıyorum.” Bir sayfa daha çevirip parmağını satırların üzerinde gezdirdi. “İşte burada. Crystal'm annesi Crystal'ın depresif davrandığını, o yüzden sabah uyumasına müsaade ettiğini ve Crystal'ı, Danny'le Doug gittikten sonra uyandırdığını söylemiş...” Bölümü yüksek sesle okumadan önce birkaç saniye içinden okudu. “Crystal'ı uyandırdım ve duş almasını söyledim, çünkü okula gitmek üzere hazırlanması her zaman çok uzun sürerdi.”

“Doug evden çıktıktan sonra duş almış” dedim.

“Tamı tamına.” Lila tutanağı kapattı. “Douglas Lockwood'un DNA'sının Crystal'm tırnağına girmesinin tek yolu onu okuldan sonra görmüş olması.”

“Eğer tabii DNA Lockwood’a aitse” dedi Sanden.

“İddiaya girecek olsan?” diye sordum.

“Paramı o tırnaktaki DNA’nın Lockwood’a ait olduğuna yatırır-dım” dedi.

“Öyleyse ilk soruma geri dönüyorum” dedim. DNA olmasa da Carl Iverson’ı aklayacak yeterli delil var mı?”

Boady iç geçirdi. “Belki” dedi. “Bir duruşma açmaya yetecek de-lilim var. Eğer kimin DNA’sı olduğunu bulabilirsek, yani belki erkek ar-kadaşını ya da okulda başka bir çocuğu çimdiklemiş olabilir. Kesin bir eşleşme olmadığında belirsiz kalan çok alan var.”

“Yani ya Doug’ın DNA’sını buluruz ya da batarız” dedim.

“Belki duruşma tarihine kadar yakalanır” dedi Sanden.

Başımı tekrar öne eğdim. “Evet” dedim. “Belki.”

41. BÖLÜM

O gün Lila'yla birlikte Carl'ı ziyarete gittik. Ona DNA testinin sonucunu ve Lockwood'un kaçak olduğunu anlatmam gerekiyordu. Hikâyeyi anlatırken Lockwood'un beni kaçırıp öldürmeye çalıştığı kısmı atladım, ayrıca Lockwood'un beni hâlâ öldürmek istiyor olabileceğini, geçen her gölgenin beni korkuyla yerimden sıçrattığını da anlatmadım. Hillview'a girdik, önlerinden geçerken Janet ve Bayan Lorngren'i selamlayarak Carl'ın odasına yöneldik.

"Joe, bekle" diye seslendi Bayan Lorngren. "Carl artık o odada değil."

"Kalbim duracak gibi oldu. "Ne? Ne oldu?"

"Hiçbir şey olmadı" dedi. "Sadece başka bir odaya aldık."

"Elimle göğsümü tokatladım. "Neredeyse kalp krizi geçirecektim."

"Özür dilerim" dedi Bayan Lorngren. "Seni korkutmak istemişim." Bizi koridorun sonunda güzel bir köşe odaya götürdü. Carl'ın yatağı karın ağırlığıyla eğilmiş bir çam ağacını çerçeveleyen geniş bir pencereye bakıyordu. Oda, çam dalları ve kozalaklarıyla bezeli bir Noel çelengi, jaluzilerden sarkan ve duvarlara bantlanmış Noel süsleriyle dekore edilmişti. Dört adet Noel tebrik kartı yatağın yanındaki sehpanın üzerine, dik ve yarı açık biçimde dekoratif olarak yerleştirilmişti. Kartlara baktım. Biri Janet'ten, bir diğeri Bayan Lorngren'dendi. No-

el'in gelmesine daha iki haftadan fazla olsa da odaya girerken, "mutlu Noeller Carl" dedim.

"Joe!" Carl küçük bir solukla fısıldayarak gülümsedi. Burnunda oksijen tüpüne bağlı bir hortum vardı. Göğsü zorlanan nefeslerle inip kalkıyor, ciğerleri havayı toplayacak kadar gücü ancak bulabiliyordu. "Bu Lila mı? Ne kadar sevindim." Carl'ın yatağın kenarından uzattığı titreyen elini Lila sevecenlikle iki eliyle birden tuttu.

"Memnun oldum" dedi Lila. "Nihayet tanışabildik."

Carl bana bakıp kafasıyla suratımı işaret etti. "Oraya ne oldu?"

"Ah o mu?" dedim, viski şişesinin bıraktığı yaraya dokunarak. "Geçen gece Molly's'den iri kıyım bir adamı dışarı atmak zorunda kaldım."

Carl sanki yalanımı apaçık görebiliyormuşçasına gözlerini kıstı. Konuyu değiştirdim. "Test sonuçları geldi" dedim. "Crystal'ın tırnağındaki senin DNA'n değilmiş."

"Biliyorum... Zaten biliyordum" dedi göz kırparak. "Sen bilmiyor muydun?"

"Profesör Sanden - Masumiyet Projesinin direktörü- davayı yeniden açmak için yeterli olduğunu söyledi."

Carl sanki otuz senedir ördüğü duvardan kelimeleri serbest bırakmak için birkaç saniyeye ihtiyacı varmış gibi söylediklerimi düşündü. Sonra gülümsedi, gözlerini yumdu ve başını yastığına gömdü. "Mahkûmiyetimi... Kaldıracaklar."

Ve o kelimelerle anladım ki, tüm o çilekeş karşı çıkışlarına rağmen aklanmak Carl için önemliydi. İsmi temize çıkarmak kimse-nin görmesine izin vermediği, hatta kendisinin bile anlamadığı kadar mühimdi. Omuzlarımdan aşağı bastıran bir ağırlığın altında ezilmeye başladığımı hissettim. "Deneyecekler" dedim Lila'ya dönerek. "Bir duruşma ayarlayacaklar. Artık an meselesi." Ne dediğimi anlamaya fırsatım kalmadan kelimeler dudaklarımdan dökülüvermişti. Carl zayıf bir kahkaha atıp bana baktı. "Tam da bende olmayan şey..." Dikkatini tekrar pencereye çevirdi. "Karı gördün mü?"

"Evet, gördüm." Gülümsedim. Kar, Carl için bir huzur ve güzellik kaynağıydı; beni ise neredeyse öldürüyordu. "Amma fırtınaydı" dedim.

“Muhteşem” dedi.

Ziyaretimiz neredeyse bir saat sürdü. Kardan, kuşlardan, eğilmiş çam ağacından söz ettik. Carl’ın dedesinin Ada gölündeki kulübesi hakkında anlattığı hikâyeleri dinledik. Davası hariç, güneşin altındaki her şey hakkında konuştuk. Âdeta güneşten hiç söz etmeden güneş sistemi hakkında konuşmak gibiydi. Odadaki herkes Carl’ın aklanmasının ölümünden çok sonra gerçekleşeceğini biliyordu. Aniden kendimi dedemin nehirde çırpınmasını seyreden on bir yaşındaki o çocuk gibi hissettim.

Carl’ın enerjisi tükenmeye başladığında, ölmeden önce onu tekrar görür müyüz bilemeden veda ettik. Elini sıkarken üzüntümü Carl’dan gizlemek için elimden geleni yaptım. Anlamlandıramadığım bir samimiyetle gülümsedi. Kendimi o anda onun gibi kendimden emin ve hayatımı kabullenmiş olmayı dilerken buldum.

Çıkarken Carl’ı daha güzel bir odaya taşıdıkları için teşekkür etmek üzere Bayan Lorngren’in odasında durduk. Masasının üzerinde tuttuğu bir kutudan ikimize de birer naneli baston şeker ikram edip oturmamız için işaret etti. “DNA’yla ilgili bir şeylerden bahsettiğinize kulak misafiri oldum” dedi.

“Ölen kızın tırnaklarından biri boğuşma esnasında kırılmış” dedim. “Üzerinde hâlâ katilin DNA’sı var. DNA’yı test ettiler. Carl’ın değilmiş.”

“Harika” dedi. “Kime ait olduğunu biliyorlar mı?”

“Kızın üvey babasına... Yani ona ait olmalı, ama kesin olarak bilmiyoruz. Şu an sadece Carl Iverson hariç, dünyadaki herhangi biri olabileceğini biliyoruz.”

“Ölmüş mü?” diye sordu.

“Kim?”

“Üvey baba.”

Omuzlarımı silktim. “Ölmemiş olsa da fark etmiyor” dedim. “Kayıp olduğundan DNA’sından numune alınamıyor.”

“Oğlu var mı?” diye sordu.

“Evet, neden?”

“Y kromozomu diye bir şey duymadınız mı?” dedi Bayan Lorngren.

“Öyle bir şey olduğunu biliyorum ama demek istediğinizi anladığımdan emin değilim.”

Masasında öne eğilip bahtsız bir öğrenciye nutuk atmaya hazırlanan bir okul müdürü gibi parmaklarını kavuşturdu. “Sadece erkeklerde Y kromozomu bulunur” dedi. “Bir baba genetik mirasını oğluna Y kromozomu vasıtasıyla geçirir. Bu genler neredeyse birbirinin eşidir. Babanın Y kromozomuyla oğlununki arasında çok küçük bir fark bulunur. Eğer oğlunun DNA’sını bulabilirseniz oğlunun doğrudan akrabası olmayan tüm erkekleri eleyebilirsiniz.”

Şaşkınlıktan çenem sarkmış biçimde Bayan Lorngren’e baktım. “Siz bir çeşit DNA uzmanı falan mısınız?”

“Hemşirelik diplomam var” dedi. “Biyoloji öğrenmeden hemşire olamazsınız. Ama...” dedi utangaç bir gülümsemeyle. “Y kromozomunu televizyonda *Forensic Files* dizisinden öğrendim. O dizilerden ne kadar çok şey öğreniliyor, inanamazsın.”

“Öyleyse tüm yapmamız gereken bir erkek akrabasının DNA’sım bulmak?” dedim.

“O kadar kolay değil” dedi Bayan Lorngren. “Otuz yıl önce hayatta olan tüm erkek akrabalarının DNA’sını bulmanız gerekir: oğullar, erkek kardeşler, amcalar, baba... Ki o zaman bile yaptığınız şey üvey babanın suçlu olduğu ihtimalini güçlendirmekten başka bir şey değil.”

“Ne kadar harika bir fikir!” dedim. “Eleme yoluyla DNA’nın Doug’a ait olduğunu ispatlayabiliriz.”

“Max Rupert’ın sana bu davadan uzak durmanı söylediğini sanıyordum” dedi Lila.

“Teknik olarak, Douglas Lockwood’dan uzak durmamı söyledi.” Lila’ya gülümsedim. “Douglas Lockwood’un peşine düşmeyeceğim, onun haricinde kim varsa onların peşine düşeceğim.”

Bayan Lorngren’in ofisinden çıkarken yeni lastik ayakkabılarını denemeye can atan bir çocuk gibi heyecanlıydım. Lila’yla birlikte arabada eve dönerken kafamın içine sağanak gibi yağan düşünceleri güçlükle kontrol edebiliyordum. Eve vardığımızda bilgisayarlarımızı çıkardık. Lila, Bayan Lorngren’in bahsettiği Y kromozomunu araştırdı, ben de Lockwoodların aile ağacıyla ilgili bilgi aradım. Lila DNA hakkın-

da Bayan Lorngren'in söylediklerini doğrulayan müthiş siteler buldu. Ayrıca Walmart'ın babalık testi seti sattığını buldu – pamuklu çubuk ve steril saklama kutusuyla yanağın içinden örnek almak üzere kullanılabileceğimiz setler köşedeki süpermarkette satılıyordu.

Bense Lockwood'un akrabaları hakkında çok az şey bulabildim. Dan Lockwood adında doğum tarihi uyuşan bir adam buldum. Iowa, Mason City'de oturuyor ve bir alışveriş merkezinde güvenlik görevlisi olarak çalışıyordu. Crystal'm üvey kardeşi Danny olmalıydı. Facebook sayfasını ve düşünebildiğim diğer sosyal medya hesaplarını inceledim ama başka bir erkek akrabası –hatta babası bile– olduğuna dair herhangi bir emare bulamadım. Bu beni hiç şaşırtmadı çünkü eğer Danny'nin yerinde olsaydım ben de o İncil çığırtkanı psikopatın varlığını inkâr etmek için elimden geleni yapardım. Douglas'a ulaşmak için çok da fazla Lockwood erkeğinin izini sürmemize gerek olmayacağı konusunda umutlanmıştım.

“Peki, Danny'nin DNA'sını almak için nasıl bir yol izlemeliyim?” diye sordum Lila'ya.

“Sormayı deneyebilirsin” dedi.

“Sormak mı?” dedim. “Özür dilerim Bay Lockwood, babanızı üvey kardeşinizi öldürmekten mahkûm etmek için kullanmak amacıyla ağzınızın içinden birkaç hücre sıyrabilir miyim?”

“Eğer hayır derse, şimdi olduğundan daha kötü bir durumda olmazsın” dedi. “Eğer işe yaramazsa...” Sanki bir plan yapar gibi sözlerini yarım bıraktı.

“Ne?” dedim.

“Tüm ihtiyacımız olan biraz tükürük” dedi. “Belki bir kahve bardağı ya da sigara izmariti. Gallego adında Californialı bir adamın hikâyesini buldum. Polisler adamı bir izmariti yere atana kadar takip etmiş. İzmariti yerden alıp DNA'sını bulmuşlar, adam hapse girmiş. Hiçbir şey işe yaramazsa Danny'yi kahve kartonunu çöpe atana kadar takip ederiz.”

“Biz? Bu hakkında konuşup durduğun biz kim?” dedim.

“Araban yok” dedi Lila. “Seninki hâlâ delil olarak poliste, unuttun mu?” Masanın üzerinden eğilip beni öptü. “Ayrıca bu işi bense bitirmeye müsaade edemem. Birileri, yine viski şişesiyle kıyasıya dövülmeyeceğini garantiye almalı.”

42. BÖLÜM

Dan Lockwood, Mason City, Iowa'nın eski bir mavi yaka mahallesinde, demiryolunun bir sokak kuzeyinde, sokaktaki diğer tüm evlerle aşağı yukarı aynı görünen bir evde oturuyordu. Evin önünden iki kere geçtikten sonra yaşam belirtisi var mı diye bakmak üzere arkasındaki ara sokaktan geçtik. Arka sokak çukurlarla ve kar birikintileriyle doluydu. Beyaz çöp torbalarıyla dolup taşmış bir çöp tenekesi arka kapının hemen yanında nöbet tutuyordu. Ayrıca biri, sokakla ev arasındaki diz boyu karı küreyerek ince bir yol açmıştı. Arabayı park edip planımızın üzerinden son bir defa daha geçmek için birkaç sokak daha gittik.

Yolda Walmart'ta durup bir babalık testi seti satın almıştık. İçinde üç tane pamuklu çubuk, bir numune zarfı ve yanak içinden numune almak için talimatlar vardı. Lila seti çantasına koydu. Bu işi dolambaçsız bir şekilde yapmaya karar vermiştik. Dan'ın evine gidecek, 1980'de hayatta olan erkek akrabalarını soracak, sonra da yanağından numune isteyecektik. Eğer bu işe yaramazsa B planına geçip çiğnediği çikleti tükürene kadar falan onu takip edecektik.

“Hazır mısın?” diye sordum.

“Hadi gidip Dan Lockwood'la tanışalım” dedi arabayı çalıştırırken.

Evin önüne park ettik, kaldırımı yan yana geçtik ve kapı zilini çaldık. Orta yaşlı bir kadın kapıyı açtı. Yüzü tiryakilikten erken yaşlanmıştı ve sigara kokusu yüzümüze bir tokat gibi çarptı. Turkuaz bir

eşofman ve mavi terlikler giymişti ve saçları yanmış bir tomar bakır teli andırıyordu.

“Dan Lockwood’la görüşebilir miyiz lütfen?” diye sordum.

“Şehir dışında” dedi. Sesi sanki boğazını temizlemesi gerekiyormuşçasına kalın ve alçak çıkıyordu. “Ben karısıyım. Size yardımcı olabilir miyim?”

“Hayır” dedim. “Bay Lockwood’la konuşmamız gerekiyor. Tekrar gelebiliriz-”

“Babasıyla mı ilgili?” dedi. Tam geri dönmeye başlamıştık ki durduk.

“Douglas Lockwood’dan mı bahsediyorsunuz?” diye sordum, resmi bir ses tonu tutturmaya çalışarak.

“Evet, babası, kayıp olan.”

“Ashına bakarsanız...” dedi Lila. “Burada olmamızın sebebi o. Bay Lockwood’la bu konuyu görüşmek istiyorduk. Kendisi ne zaman döner?”

“Biraz sonra döner” dedi. “Şu an Minnesota’dan dönüş yolunda. İsterseniz içeri gelip bekleyebilirsiniz.” Eve girdi, kahverengi sentetik deri bir kanepeyi işaret etti. “Oturun.”

Sehpanın üzerindeki kül tablası sigara izmaritleriyle doluydu, birkaç tane Marlboro vardı ama gerisi Virginia Slims’ti. “Anlaşılan Marlboro seviyorsunuz” dedim.

“Onlar Dan’ın” dedi. “Ben Slims içerim.” Lila’yla birbirimize baktık. Eğer Bayan Lockwood bir saniyeliğine odayı terk ederse DNA numunemizi kolayca alabilirdik.

“Bay Lockwood Minnesota’ya gitti mi demiştiniz?” dedim.

“Siz polis olmak için fazlasıyla gençsiniz” dedi.

“Hmm, biz polis değiliz” dedi Lila. “Biz başka bir daireden geliyoruz.”

“Sosyal Hizmetler falan gibi bir şey mi?”

“Dan, Minnesota’ya babasına bakmaya mı gitti?” diye sordum.

“Evet” dedi. “Babasının kayıp olduğunu duyunca gitti. O büyük fırtınanın başladığı gün yola çıktı.”

Lila’ya baktım, Bayan Lockwood’m söylediği şey kafamı karıştırmıştı. “Dan, Minnesota’ya fırtınadan önce mi, sonra mı gitti?” diye sordum.

“Cuma, tam fırtına başlamadan evvel. Orada kara yakalanmış. Birkaç saat önce aradı, yolda olduğunu söyledi.”

Kafamda küçük bir hesap yaptım. Doug Lockwood beni cuma günü kaçırmıştı. Fırtına, kulübede saklandığım o gece şiddetlenmişti. Cumartesi günü saklanmış, pazar günü de çiftçinin evine yürümüştüm. Minnesota polislerinin bildiği kadarıyla Doug pazar gününe kadar kayıp değildi.

“Sadece anlamak için...” dedim. “Minnesota’ya gitmeden önce size babasının kayıp olduğunu mu söyledi?”

“Hayır” dedi. “Cuma günü şey hakkında bir telefon geldi... Oh, saat kaçtı? Akşama doğru – tam olarak hatırlayamıyorum. Çok endişelenmişti, babasının evine gitmesi gerektiğini söyledi. Tüm söylediği buydu, sonra da çıkıp gitti.”

“O zaman Doug Lockwood’un kayıp olduğunu nasıl öğrendiniz?” diye sordu Lila.

“Pazar günü bir polis aradı. Dan’le konuşmak istedi. Ona Dan’in evde olmadığını söyledim. O da bana kim olduğumu ve son zamanlarda Dan’in babasını görüp görmediğimi sordu.”

“Polisin ismi Rupert mıydı?” diye sordum.

“Emin değilim” dedi. “Olabilir, sonra o üvey annesi olacak kaltak aradı” dedi dudaklarını büzerek.

“Üvey annesi mi? Danielle Hagen mı?”

“Evet, Dan’le senelerdir görüşmüyorlardı. Muhtemelen Dan su-suzluktan ölüyor olsa suratına tükürmezdi. Pazar günü Dan’in ağzına sıçmak için aradı.”

“Niye aramış?”

“Onunla fiilen konuşmadım” dedi. “Yine o polis arıyor olabilir diye düşündüm, o yüzden telesekretere bıraktım.”

“Bıraktığı mesaj neydi?” diye sordu Lila.

“Ah, dur bakayım... Şöyle bir şeyler: DJ, ben Danielle Hagen. Bugün polislerin, senin o boktan babanı aramaya geldiğini haber vermek için aradım. Onlara umarım ölmüştür dedim. Umarım-”

“Bir saniye” dedim sözünü keserek. “Sanırım yanlış anladınız. Sizi DJ’in kayıp olduğunu söylemek için mi aradı?”

“DJ kayıp değil, babası kayıp.”

“Ama...” diye kekeledim.

Kekelediğim yerden Lila devraldı. “Ama DJ, Doug değil mi?” dedi. “Douglas Joseph. İsminin baş harfleri DJ.”

“Hayır, DJ olan Dan” dedi bayan Lockwood, sanki onu gecenin gündüz olduğuna ikna etmeye çalışıyormuşuz gibi.

“Dan’ın ikinci ismi William” dedim.

“Evet ama babası Daniëlle denen kaltakla evlendiğinde Dan henüz küçük bir çocukmuş. Danielle kendisine Dani denmesini istiyormuş, kendisine *Erkek Fatma* havası verdiğini düşünüyordu herhalde. Ailede iki Danny olamayacağına göre herkesi kendisine Dani, Dan’e de Danny Junior¹⁶ demeye zorlamış. Bir süre sonra ona kısaca DJ demeye başlamışlar.”

Başım dönmeye başlamıştı. Her şey hakkında yanılmıştım. Lila bana baktı. Yanakları bembeyazdı, gözleri bana zaten bildiğim şeyi söylüyordu. Crystal Hagen’ın katilinin oturma odasındaydık.

“Hah, işte Dan de geldi” dedi Bayan Lockwood, kapının önüne park etmekte olan kamyoneti göstererek.

16. Danny Junior: Küçük Danny –çn.

43. BÖLÜM

Düşünmeye, bir plan yapmaya çalıştım, ama zihnim küfretmekten fazlasını yapabilecek durumda değildi. Kamyonet pencerenin önünden geçip evin tam yanında durdu. Sürücü kapısı açıldı. Batmakta olan güneş, bir keresteci gibi yapılı, asker tıraşlı bir adamın kamyonetten indiğini görmeme yetecek kadar ışık saçıyordu. Lila'nın bir kaçış yolu düşünebileceğini umarak yalvaran gözlerle ona baktım.

Lila birden elektrik çarpmış gibi ayağa fırlayarak, "Formlar!" dedi. "Formları almayı unuttuk."

"Formlar..." diye tekrar ettim.

"Formları arabada bıraktık" dedi, kafasını ön kapıya doğru çevirerek.

Lila'yla beraber ayağa kalktım. "Elbette!" dedim, Lila'yla beraber geri geri kapıya yürürken. "Bize müsaade eder misiniz? Arabadan formları almamız gerekiyor."

Adam evin köşesini dönmüş, kaldırımından ön verandaya doğru yürüyordu. Lila kapıdan çıkıp verandanın üç basamağını indi. Nerdeyse Dan Lockwood'a çarpıyordu. Lockwood merdivenlerin başında durdu, yüzü şaşkınlıkla donmuştu. Lila hiçbir şey söylemedi, selam yok, açıklama yok; yanından yürüyüp geçerken göz teması dahi kurmadı. Ben de onu takip ederek aynısını yapmaya çalıştım, ama yüzüne bakmaktan kendimi alıkoyamadım. Yüzü babasınıninkine benziyordu; uzun,

solgun, sert. İnce gözlerini kısarak bana, önce kafamın yanındaki bandaja sonra da boynumdaki sıyrıklara baktı.

Kaldırımdan inerken hızlanarak Lila'nın arabasına yöneldik.

"Hey!" diye bağırdı arkamızdan.

Yürümeye devam ettik.

"Hey sen!" diye bağırdı tekrar.

Lila sürücü koltuğuna geçti, ben de yanına atladım. Ancak o anda dönüp Lockwood'a baktım, verandasının önünde, ne gördüğünü tam olarak kavrayamamış vaziyette duruyordu. Doug ona viski şişesinden bahsetmiş miydi? Ya kemerden? O yüzden mi beni o kadar dikkatlice süzmüştü? Lila arabayı sürerken Lockwood'un bizi takip etmediğinden emin olmak için arkama baktım.

"Danny kız kardeşini öldürmüş!" dedi Lila. "Doug ve Danny, her ikisi de cinayet günü araba galerisinde olduklarını söylediklerinde Danny'nin babasını korumak için yalan söylediğini düşünmüştüm ama oğlunu korumak için yalan söyleyen Doug'mış. Ve günlük-"

"Andrew Fisher'ın söylediğine göre..." dedim. "Danny o sonbahar on sekizine girmişti. Danny kanun önünde bir yetişkindi."

"O, on sekiz; Crystal on dört yaşındaydı. Crystal'ın bahsettiği tecavüz buydu."

"Tanrım, Doug'ın sözünü ettiği şey buydu" dedim elimle alnıma vurarak. "Beni öldürmeye çalıştığı o gece delirmiş gibi konuşuyor, İncil'den ayetler okuyordu. Düpedüz hasta ruhlu bir piç olduğunu, Crystal'a tecavüzünü itiraf ettiğini düşünmüştüm. Ama aslında oğlunu korumaktan bahsediyordu. Danny'nin Crystal'ı öldürdüğünü biliyordu. Polislere Crystal öldürüldüğünde Danny'nin kendisiyle beraber olduğunu söylemişti. Eğer bilmiyor olsaydı mazeret uydurmazdı. Bunca senedir Danny'yi koruyordu. Doug'ın evine günlüğün çözülmüş şifresiyle gittiğimde beni de Danny'yi korumak için öldürmeye kalktı."

"Telefon..." dedi Lila. "Danny'ye cuma günü gelen telefon."

"Arayan Doug olmalı, Danny'ye beni haber vermek için. Doug beni öldürdüğünü düşündükten sonra onu aramış olmalı, cesedimle ne yapacağına karar vermesi gerekiyordu."

“En başından beri her şeyin arkasında Danny vardı” dedi Lila ürpertiyle. “Daha önce bir katile hiç bu kadar yakın olmamıştım.” Gözlerini bir kavrayışın ışıqlıyla parladı. “Aman Tanrım, eminim Doug’ın evini yakan odur. Doug’ın DNA’sının bulunmaması için.”

“Ne? Ama–”

“Düşün” dedi. “Sen, Doug’ın katil olduğuna, Crystal’ın tırnağında bulunan DNA’nın Doug’a ait olduğuna inanarak onun evine gidiyorsun. Danny, sen kaçınca polisleri Doug’a getireceğini biliyor. DNA’sını viski şişesinden falan bir şekilde bulacaklar. Buldukları DNA, Doug’inkine yakın olacak ama eşleşmeyecek; bir erkek akrabasına ait çıkacak.”

“Orospu çocuğu!” dedim. “Danny, Doug’ın DNA’sına ait tüm kalıntıları yakarak katilin Doug olduğuna inanmaya devam etmemizi sağlayacaktı.” Yapbozun parçaları teker teker yerine otururken, bir sonraki dehşet verici adımı idrak ettim. “Ama Doug’ın tüm DNA’sından kurtulmasına olanak yok, eğer–”

“Eğer Doug’dan da kurtulmazsa...” diye düşüncemi tamamladı Lila.

“Kendi babasını mı öldürmüş? Bu delilik” dedim.

“Ya da çaresizlik” dedi. “Hapiste ölmek için sen ne yapardın?”

“Kahretsin” dedim parmaklarımı bacağıma vurarak. “Giderken bir izmarit almalıydım. Çok yakındık. Uzanıp bir tane alabilirdim.”

“Ben de panikledim” dedi Lila. “Kamyonetin geldiğini görünce kafayı yiyordum.”

“Kafayı mı yiyordun?” dedim. “Sen neden bahsediyorsun? Bizi oradan sen kurtardın. İnanılmazdın.” Cep telefonumu çıkarıp ceplerimi karıştırmaya başladım.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Lila.

“Max Rupert bana kişisel cep telefonunu vermişti.” Sanki kartvizit çekmiş ve bir pul kadar küçülmüş gibi elimi ceplerimin iyice dibine soktum. “Hay aksi!”

“Ne oldu?”

“Evde sehpanın üzerinde kaldı.”

Lila frene basıp yolun kenarına çekti. “Geri dönmemiz gerek” dedi.

“Sen delirdin mi?”

Lila el frenini çekip bana döndü. “Eğer haklıysak, Danny hapse girmemek için babasının evini yaktı, hatta belki öz babasını öldürdü. Bir sonraki hamlesi kendi evini yakıp kayıplara karışmak olacaktır. Meksika’ya ya da Venezuela’ya kaçarsa yakalanması seneler alır –o da bulunabilirse. Eğer DNA’sından bir numune alabilirsek, tırnakta bulduklarıyla eşleşecektir. Katilin o olduğuna hiçbir şüphe kalmayacak. Polisler önünde sonunda Lockwood’u yakalayacaklar. Bu arada biz Carl’ın mahkûmiyetinin geri alınmasını sağlayabiliriz. Ama şimdi harekete geçmemiz gerek. DNA’sından bir numune almalıyız.”

“Ben oraya girmiyorum ve senin de girmene kesinlikle müsaade etmeyeceğim.”

“Eve girmekten bahseden kim?” Gülümsedi, arabayı tekrar vite-se takarken. “Sadece biraz çöp toplayacağız.”

44. BÖLÜM

Güneş, Mason City'nin sokak ve caddelerini Noel ve sokak ışıkları karışımına terk ederek batıda alçalmıştı. Planımız basitti: Lockwoodların arka sokağından bir kez farlarımız kapalı geçecek, kapı ve pencereleri kontrol edecektik. Eğer evde en ufak bir hareket belirtisi görürsek arabayı sürmeye devam edip Minnesota'ya dönecek ve bulduklarımızı Max Rupert'a bildirecektik. Ama eğer gece sakinse ve Lockwood'dan bir emare görmezsek, Lila arabayı komşu garajın arkasına park edecek, ben arabadan süzülüp Ninja görünmezliğimi kullanarak, en üstteki çöp torbasım çalacaktım.

Sokağın başına geldiğimizde Lila'nın küçük arabası çukurlar, kar ve buz tuzakları arasında ilerlemekte zorlanırken kapımın kilidini açtım. Lockwoodların arka bahçesini görebilmek için komşu garajın arkasından geçtik. Karanlığı bozan tek şey mutfak penceresinden sızan zayıf bir ışıktı. Komşu evin Noel ışıklarıyla kımıldanan gölgeler ardında bir hareket görebilmek için çabaladım.

Çılgınlığımızı durduracak herhangi bir şey görmeden mekânı geçtik. Lila arabayı ilerideki garajın önünde durdurdu ve kabin ışığını avucuyla kapadı. Kapıyı aralayıp dışarı süzüldüm. Bayan Lockwood'un arka sokak ve evi arasında küredığı dar yola doğru neredeyse sürünerek ilerledim. Yolun başına geldiğimde durup etrafıma son bir kez kulak kabarttım. Rüzgârın belli belirsiz ıslığı dışında hiçbir şey duymadım.

Lockwood'un arka bahçesine girdim. Kar ayaklarımın altında çıkırdıyordu. Sanki bir ip üstünde yürür gibi tempomu yavaş ve temkinli tutuyordum. On metre... Yedi metre... Üç metre. Neredeyse çöp tenekesine dokunacaktım. Aniden, bir araba kornası bir sokak öteden soğuk aralık havasını bölerek çınladı. Kalbim neredeyse duruyordu. Kıpırdamadan bekledim, donup kalmıştım. Tamamen hareketsiz, pencerede bir suratın belirmemesini ümit ederek bekledim. Katille girdiğim bir koşu yarışını gözümde canlandırarak kendimi arabaya geri koşmaya hazırladım. Ama kimse gelmedi, kimse dışarı bakmadı.

Cesaretimi toplayıp son adımı attım. Çöp tenekesinin kapağı en tepedeki çöp torbasının üzerinde dümdüz duruyordu. Kapağı dikkatlice kaldırdım ve karın üzerine koydum. Üstümdeki pencereden torbanın ağzını görebileceğim kadar ışık sızıyordu. Hareket sensörlerinden kaçman bir mücevher hırsız gibi torbayı hafifçe kaldırdım. Reflekslerim keskin, dengem sabit, görüşüm... Eh, biraz yetersizdi.

Torbanın üzerinde duran bira şişesini ancak aşağı düşerken pencereden süzülen ince ışıktaki yansıyınca görebildim. Havada taklalar atarak en alt veranda basamağına düştü, geri sekip birkaç takla daha attıktan sonra kaldırırma çarpıp tuzla buz olarak varlığını mutlak bir kesinlikle ilan etti.

Dönüp koşmaya başladım. Sağ elim çöp torbasını bir pençe gibi kavramıştı. Torbanın içindeki tenekeler ve camlar çöpten yapılmış bir rüzgâr çanı gibi tangırdıyordu. Bahçe yoluyla arka sokağın kesiştiği noktaya vardığımda arka verandanın ışığı yandı. Hızla koşarken ince bir buz tabakasına basıp kaydım, ayağım altımdan yukarı fırladı, düşmenin etkisiyle dirseklerim ve kalçalarım acıyla infilak etti. Hızla ayağa kalktım ve arabayla aramdaki kısa mesafeyi depar atarak kat ettim. Çöp torbası hâlâ elimdeydi.

Sırtım koltuğa değer değmez Lila kapının kapanmasını dahi beklemeden gaza bastı. Tekerlekleri buzda patinaj yaparken arabanın kıcı sağa sola savruluyordu. Neredeyse yanımızdaki garaja çarpıyorduk. Bir karaltı, arka kapının üzerindeki projektörden yayılan ışığın içinde bir silüet, bize doğru koşmaya başladı. Lila'nın lastikleri ince bir çakıl şeri-

di yakalayıp patinajdan kurtuldu ve Dan Lockwood'un gölgesini geride bırakarak bizi arka sokaktan yola doğru götürdü.

Şehir sınırının dışına çıkana kadar ikimiz de konuşmadık. Arkamızda Dan Lockwood'un kamyonetinin farlarının yaklaştığını görmekten korkuyorduk, ama korktuğumuz şey başımıza gelmedi. Nihayet şehirlerarası yola varıp kuzeye döndüğümüzde çöp torbasının içine göz atacak kadar sakinleşmişim. En üstte, yağlı bir pizza kutusu ve boş bir ketçap şişesinin yanında en az yirmi tane Marlboro izmariti vardı.

"Onu yakaladık!" dedim.

45. BÖLÜM

Elimizde Lockwood'un sigara izmaritleri, DNA'sı, sürekli değişen yapbozun son parçası vardı. Bu izmaritlerden birinden alınacak DNA, Crystal Hagen'ın tırnağında bulunan DNA'yla eşleşecekti. Tüm parçalar Danny Lockwood'un -Danny Junior, DJ- seneler önce Crystal Hagen'ı öldüren kişi olduğunu ispatlamak üzere bir araya geliyordu. Her şey yerli yerine oturuyordu.

I-35 karayolunda giderken, Minnesota-Iowa sınırına geldiğimizde tedbiri elden bırakmayarak kimsenin bizi takip etmediğinden emin olmak için şehirlerarası yoldan iki kez çıktık. Farlar yanımızdan geçip giderken bekliyor, ancak ondan sonra tekrar şehirlerarası yola dönüyorduk. Minnesota'ya girer girmez Albert Lea'da durup benzin ve yiyecek bir şeyler aldık. Lila'nın biraz dinlenmesi için direksiyonu ben devraldım. Şehirlerarası yola tekrar girdiğimizde telefonum Jeremy'nin numarasına atadığım zil sesi *Karayip Korsanları*'nın müziğiyle çalmaya başladı. Beni nasıl arayacağını çalıştığımız gün hariç, Jeremy beni ilk defa arıyordu. Sırtımdan bir titreme geçti.

"Selam Ahbap, n'aber?" diye açtım.

Cevap yoktu. Hattın diğer ucunda nefes aldığını duyabiliyordum. Tekrar konuştum.

"Jeremy, iyi misin?"

“Belki, benden yapmamı istediğin şeyi hatırlıyorsun?” dedi Jeremy olağan halinden daha tereddütlü.

“Hatırlıyorum” dedim, sesim derin bir vadinin dibine yuvarlanırken. “Sana eğer biri canını yakmaya kalkarsa beni aramanı söylemişim.” Elimle telefonu gitgide sıkıgımı hissettim. “Jeremy ne oldu?”

Cevap vermedi.

“Biri canını mı yaktı?”

Yine cevap yok.

“Annem mi?”

Sessizlik.

“Larry sana vurdu mu?”

“Belki... Larry bana vurdu.”

“Allahın cezası!” Sıkılı dişlerimin arasından lanet okurken telefonu ağzımdan uzaklaştırdım. “O orospu çocuğunu öldüreceğim.” Derin bir nefes alıp telefonu tekrar kulağıma götürdüm. “Şimdi beni dinle, Jeremy. Odana gidip kapıyı kilitlemeni istiyorum. Bunu yapabilir misin?”

“Belki yapabilirim” dedi.

“Kapıyı kilitletiğinde bana söyle.”

“Belki şu an kapı kilitli.”

“Tamam, şimdi yastık kılıflarını yastıklardan çıkar ve içlerine kıyafetlerini doldur. Bunu yapabilir misin?”

“Belki yapabilirim” dedi.

“Şimdi oraya geliyorum. Bengelene kadar odanda bekle tamam mı?”

“Belki üniversiteden mi geliyorsun?” diye sordu.

“Hayır” dedim. “Neredeyse ordayım. Birazdan orada olurum.”

“Tamam.” dedi

“Kıyafetlerini topla.”

“Tamam.”

“Birazdan görüşürüz.”

Telefonu I-35 üzerindeki I-90 çıkışına varmadan hemen önce kapattım. Yirmi dakika sonra Austin’de olacaktım.

46. BÖLÜM

Annemin apartmanının önünde patinaj yaparak durdum. El frenini çekip kapıdan tek bir hamleyle atladım. Sokakla veranda arasındaki altı metreyi beş adımda koşarak geçtim, ön kapıdan içeri daldım. Larry ve annem her şeyden habersiz ellerinde bira, kanepede oturmuş televizyon seyrediyorlardı.

“Ona ne yaptın?” diye bağırdım. Larry ayağa fırlayarak elindeki biranın teneke kutusunu yüzüme fırlattı. İlerleyişimi bozmadan elimle savuşturdum. Yumruğunu kaldırdığı sırada avuçlarımla göğsünden ittirdim. Ayakları yerden kesildi ve kanepenin arkalığının üstünden yere yuvarlandı. Annem bana bağırmaya başladı ama yanından geçerek doğruca Jeremy’nin odasına gittim. Sanki iyi geceler demeye gelmişim gibi kapıyı usulca tıklattım.

“Jeremy, benim Joe” dedim. Kilit tıkırtıyla açıldı. Jeremy yatağının yanında duruyordu, sol gözü kırmızı, mavi ve siyah karışımı bir renkteydi ve neredeyse kapanacak kadar şişmişti. Yastık kılıflarının içine doldurduğu kıyafetleri yanında, yatağın üzerinde duruyordu. Larry şu an yakınımda olmadığı için çok şanslıydı.

“Hey, Jeremy” dedim. Yastık kılıflarını aldım. Oldukça ağırlardı.

“Her şey yolunda” dedim kılıfları Jeremy’ye verirken. “Lila’yı hatırlıyorsun değil mi?”

Jeremy kafasını salladı.

“Evin önünde arabada bekliyor.” Elimi sırtına koyup odadan dışarı yönlendirdim. “Al bunları ona götür. Bundan sonra benimle yaşayacaksın.”

“Bok seninle yaşayacak!” diye cırladı annem.

“Haydi git, Jeremy” dedim. “Sorun yok.”

Jeremy annemin yanından ona bakmadan geçti, oturma odasını hızlıca geçip kapıdan çıktı.

“Ne yaptığını sanıyorsun?” dedi annem en azarlayıcı tonuyla.

“Jeremy’nin gözüne ne oldu anne?” dedim.

“O... Hiçbir şey” dedi.

“Senin bok çuvalı erkek arkadaşın onu dövdü. Hiçbir şey falan değil. Düpedüz saldırı.”

“Larry bazen sinirleniyor. O-”

“Öyleyse Larry’yi kovman gerekiyor, öyle değil mi?”

“Jeremy, Larry’nin damarına basıyor.”

“Jeremy otizimli” diye bağırdım. “Jeremy kimsenin damarına falan basamaz. Birinin damarına nasıl basacağını bilemez.”

“Ne yapabilirim?” dedi.

“Onu koruman gerekir, annesi olman gerekir.”

“Yani benim bir hayatım olmasın, öyle mi?”

“Sen seçimini yaptın” dedim. “Sen Larry’yi seçtin, Jeremy benimle yaşayacak.”

“Jeremy’nin sosyal güvenlik maaşını alamazsın” diye tısladı.

Öfkeyle titremeye başladım, yumruklarımı sıktım. Tekrar konuşmadan önce biraz olsun sakinleşmeye çabaladım. “Parayı istemiyorum. O beleş yemek kuponu değil. O senin oğlun.”

“Ya o pek kıymetli okulun?” Sesi alaycılıkla cınladı.

Bir saniye için gelecek planlarımın susuz kalmış bir bağ gibi solduğunu gördüm. Derin bir nefes alıp iç geçirerek bıraktım. “Sanırım...” dedim. “Ben de seçimimi yaptım.”

Kapıya yönelmiştim ki Larry’yi yolumun üstünde buldum. Yumruklarını sıkmış, kollarını göğsünün önüne kaldırmıştı. “Beni hazırlıksız yakalamadığın zaman ne kadar sertsin görelim bakalım” dedi.

Larry garip bir boksör pozuyla yan dönmüş ayaklarını birbirine paralel yere yerleştirmişti. Sol yumruğu öndeydi, sağını ise göğsüne da-

yanıydı. İstese kendini daha açık bir hedef haline getiremezdi. Sağ ayağı yan dönükken sol dizinin yanı saldırıya açıktı. Dizler önden arkaya doğru kıvrılmak üzere tasarlanmıştı, eğer dizin arkasına tekme atarsanız bükülür. Önüne tekme atarsanız hiçbir şey olmaz. Ama dizin yan tarafı bambaşka bir hikâyedir. Dizin yanı kuru bir dal kadar kırılgandır.

“Tamam, Larry” dedim gülümseyerek. “İstediğin gibi olsun.”

Hazırladığı sağ kroşeye savunmasız atılacakmış gibi üzerine yürüdüm. Ama menziline girmeden durup dönerek bacağımı kaldırdım ve topuğumla dizinin yanına tüm gücümle vurdum. Kemiğin kırılırken çıkardığı sesi duydum, Larry çuval gibi yere yığılırken bir çığlık attı.

Dönüp son bir kez anneme baktım, sonra kapıdan çıkıp gittim.

47. BÖLÜM

Kafamı Lila'nın arabasının camına dayadım, yanından geçip gittiğimiz benzin istasyonlarının ve kasaba ışıklarının ötesini seyrettim. Geleceğimin eriyerek dağıldığını görebiliyordum. Arabanın sürati, camdaki yağmur damlaları ve gözlerimde birikmeye başlayan yaşlar görüşümü bulandırıyor. Austin, Minnesota'ya asla geri dönmeyecektim. Bundan böyle Jeremy'den ben mesul olacaktım. Ne yapmıştım? Annemin evinden ayrıldığımdan beri beynimin kapılarını yumruklayan düşünceyi yüksek sesle fısıldadım. "Gelecek yarıyıl okula gidemem, hem okula gidip hem Jeremy'ye bakamam. Lila'ya dönmeden önce gözlerimi sildim. "Ciddi bir iş bulmam gerekecek."

Lila koltuğuma uzandı, sıktığım yumruğumu ben elimi açıp tutmasına müsaade edene kadar okşadı. "O kadar kötü olmayabilir" dedi. "Jeremy'ye bakmana yardım ederim."

"Jeremy senin sorumluluğun değil. Benim kararımdı."

"Jeremy benim sorumluluğum değil" dedi. "Ama benim arkadaşım." Dönüp arka koltukta kıvrılmış uyuyan Jeremy'ye baktı. Cep telefonunu hâlâ elinde tutuyordu. "Bir bak ona." Lila başıyla Jeremy'yi işaret etti. "Ne kadar derin uyuyor, sanki günlerdir uyumamış gibi. Artık güvende olduğunu biliyor. Sen iyi bir ağabeysin."

Lila'ya gülümsedim, elinin arkasını öptüm ve kilometrelerin akıp gidişini seyretmek ve düşünmek üzere pencereye döndüm. İşte o

anda dedemin öldüğü gün, nehrin üzerinde sandviçlerimizi yerken söylemiş olduğu bir şeyi hatırladım. Hafızamın bunca sene bastırmış olduğu bir şeyi. “Sen Jeremy’nin ağabeyisin” demişti. “Ona bakmak senin görevin. Benim yardım etmek için burada olmayacağım bir gün gelecek ve Jeremy’nin sana ihtiyacı olacak. Bana, ona göz kulak olacağına söz ver.” On bir yaşındaydım. Dedemin neden bahsettiğinden haberim yoktu. Ama o biliyordu. Şu ya da bu şekilde bugünün geleceğini biliyordu. Ve bu düşünceyle, bir sükûnet dalgası omzumdaki düğümleri çözdü.

Eve yaklaşırken, otoyoldan şehir sokaklarına geçmek lastiklerden gelen müzikal tonu değiştirdi ve Jeremy’nin uyanmasına sebep oldu. Arka koltukta doğruldu, önce nerede olduğundan tam emin olmadan kaşlarını çatı, gözlerini kırıpıştırarak etrafındaki tanıdık olmayan binalara bakındı.

“Neredeyse evdeyiz, Ahbap” dedim. Düşünmek üzere gözlerini aşağı çevirdi. “Benim eve gidiyoruz, hatırladın mı?”

“Ah, evet” dedi dudaklarında belli belirsiz bir gülümsemeyle.

“Birkaç dakikaya yatağında olursun, o zaman uyumaya devam edebilirsin.”

Kaşları yeniden çatıldı. “Hmm... Belki bir diş fırçasına ihtiyacım var.”

“Diş fırçası almadın mı?” diye sordum.

“Adil olmak gerekirse...” dedi Lila. “Ona taşındığını söylemedin. Sadece kıyafetlerini toplamasını söyledin.” Hafif bir baş ağrısı başlarken şakaklarımı ovuşturdum. Lila apartmanın önündeki cebe arabayı park etti.

“Bir gece dişlerini fırçalamadan dayanabilir misin?” diye sordum.

Lila yumuşak sakinleştirici sesiyle konuştu. “Jeremy, ben seni yukarı çıkarıp yerleştirirken Joe da gidip sana yeni bir diş fırçası alsan nasıl olur? Olur mu?”

Jeremy ellerini ovmayı bıraktı. Acil durum geçmişti. “Tamam” dedi.

“Olur mu Joe?” Lila bana gülümsedi. Ben de ona gülümsedim.

Sekiz sokak ötede bir bakkal dükkânı vardı. Art arda gelen büyük geri dönüşlerin gününde küçük bir geri dönüş daha. Lila’nın Jeremy’le konuşma biçimine, teskin edici tutumuna, ona karşı beslediği samimi şef-

kate bayılıyordum. Ve Jeremy'nin bu duygulara veya en azından bu duyguların kendi dünyasındaki muadillerine verdiği karşılığı da seviyordum. Bunun, Jeremy'nin duygu yelpazesinin ötesinde olduğunu biliyordum ama nerdeyse Lila'ya âşık olmuş gibiydi. Ben artık üniversite öğrencisi Joe Talbert, bodyguard Joe ya da kaçak Joe değildim. Bugünden itibaren Jeremy'nin abisi Joe Talbert olacaktım. Hayatım, bu unutulmuş diş fırçası gibi, kardeşimin dünyasının küçük aciliyetler zinciriyle tanımlanacaktı.

Lila, Jeremy'yi yatağa hazırlamak üzere yukarı çıkardı, ben de diş fırçası almak üzere direksiyona geçtim. Gittiğim ilk dükkânda yeşil bir diş fırçası buldum. Jeremy'nin eski diş fırçasıyla ve bugüne dek sahip olduğu tüm diş fırçalarıyla aynı renkteydi. Eğer o dükkânda yeşil diş fırçası bulamamış olsaydım başka bir dükkâna gitmem gerekecekti. Birkaç şey daha aldım, parayı ödeyip eve doğru yola çıktım.

Döndüğümde dairem karanlık ve sessizdi, yanan tek ışık mutfak tezgâhının üzerindeki küçük ampuldü. Jeremy'nin içeride uyuduğunu duyabiliyordum, boğuk horlaması diş fırçası endişesinin bitkinliğe teslim olduğuna işaret ediyordu. Diş fırçasını yatağın yanındaki sehpanın üzerine bırakıp Jeremy'yi uyandırmadan odadan çıktım. Yan daireye gidip Lila'ya iyi geceler öpücüğü vermeye karar verdim. Kapıyı tek bir vuruşla hafifçe tıklattım. Cevap gelmedi.

Kapıyı tekrar çalmak üzere elimi kaldırdım ama sonra vazgeçtim. Uzun bir gün olmuştu; Lila iyi bir uykuyu hak ediyordu.

Eve geri dönüp kanepeye oturdum. Önümdeki sehpanın üzerinde Max Rupert'ın arkasına kişisel cep telefonu numarasını yazdığı kartviziti bulmaya çalıştım. Saat gece yarısı olmak üzereydi. Şüphesiz Lila'yla beraber topladığımız deliller -DJ'in gerçekte kim olduğu hakkındaki bomba istihbarat- gece yarısı aramamı mazur gösterebilirdi. Baş parmağımı Rupert'ı aramak üzere ilk tuşun üzerine koydum ama sonra vazgeçip, aramadan önce Lila'nın fikrini almaya karar verdim. Ayrıca dairesine gidip onu uyandırmak için harika bir bahaneydi.

Rupert'ın kartvizitini ve telefonumu alıp yan kapıya gittim. Tam kapıyı çalmak üzereyken telefonum çaldı. Numaraya baktım, alan kodu 515'ti -Iowa. Telefonu kulağıma götürdüm. "Alo?"

"Sende bana ait bir şey var" diye fısıldadı kalmı, rahatsız edici bir ses.

Aman Tanrım, olamaz. “Kimsiniz?” dedim.

“Benimle oyun oynama Joe” diye hırıldadı ses. Kızgındı. “Kim olduğumu biliyorsun.”

“DJ” dedim. Lila’nın kapısını tıklatırken sesi duymaması için telefonunu iyice kulağıma dayadım.

“Dan denmesini tercih ederim” dedi.

O an idrak ettim. “İsmimi nereden biliyorsun?” diye sordum.

“İsmimi biliyorum, çünkü küçük kız arkadaşın bana söyledi.”

Göğsüm sıcak ve soğuk panik dalgalarıyla kasıldı. Kapı tokmağını çevirdim. Kapı kilitli değildi. Kapıyı açtım. Mutfak masası yana devrilmiş, kitaplar her yana dağılmış, ödev kâğıtları muşamba yer döşemesinin üzerine saçılmıştı. Gördüğüm şeyi anlamlandırmak için uğraştım.

“Dediğim gibi Joe, sende bana ait bir şey var...” Dan dudaklarım ıslatır gibi durakladı. “Ve bende de sana ait bir şey var.”

48. BÖLÜM

“Şimdi sana olacakları anlatayım Joe...” dedi Dan. “Arabana binip I-35’ten kuzeye doğru gideceksin ve yanma benden çaldığın o çöp torbasını aldığından emin olacaksın.”

Cep telefonum kulağında geri dönüp merdivenlerden aşağı koşabildiğim kadar hızlı koştum. “Eğer Lila’ya zarar verirsen-”

“Ne yaparsın Joe?” dedi. “Söyle bana. Gerçekten bilmek istiyorum. Bana ne yapacaksın? Ama söylemeden önce bir şey duymanı istiyorum.”

Boğuk bir ses duydum. Bir kadın sesi. Ne dediği anlaşılmıyordu; daha çok bir homurtu gibiydi. Sonra homurtular bir sese dönüştü. “Joe, Joe, özür dilerim.-” Daha fazla konuşmaya çalıştı ama sanki Dan ağzına tıkaç koymuş gibi sözleri bir anda kesildi.

“Şimdi söyle bakalım Joe, ne-”

“Eğer ona zarar verirsen, yemin ediyorum seni öldürürüm” dedim, Lila’nın arabasının direksiyonuna geçerken.

“Oh Joe!” Bir duraklama oldu, sonra boğuk bir çığlık duydum. “Bunu duydun mu Joe?” dedi. “Güzel kız arkadaşının suratına çok sert bir yumruk attım. Sözümü kestin. Onu yumruklamama sebep oldun. Eğer bir daha sözümü kesersen, eğer talimatlarımı en küçük ayrıntısına kadar yerine getirmezsene, eğer bir polisin dikkatini çekmeye kalkışırsan bedelini burada küçük Lila öder Anlaşıldı mı?”

“Anlaşıldı” dedim. Lila’nın arabasını çalıştırırken bir mide bulantısı boğazıma doğru yükseldi.

“İşte bu güzel” dedi. “Onun daha fazla canını yakmak istemiyorum. Anlarsın Joe, bana senin ismini ve telefon numaranı vermek istemedi. Onu kendi çıkarını koruması için ikna etmem gerekti. Bu küçük şıllık bayağı dirençliymiş.”

Lila’ya yaptıklarını düşününce dizlerim çözüldü, midem bulandı. Kendimi tamamen çaresiz hissettim. “Bizi nasıl buldun?” diye sordum, neden sorduğumu bilmeden. Bizi nasıl bulduğunun bir önemi yoktu. Belki de dikkatini benim üstümde tutmasını, benimle konuşmasını sağlamaya çalışıyordum. Benimle meşgul olurken Lila’ya zarar veremezdi.

“Sen beni buldun Joe, unuttun mu?” dedi. “Bir AVM’nin güvenliğini yürüttüğümü büyük olasılıkla biliyorsundur. Polislerle aram iyidir. Bizim arka sokaktayken arabanın plakasını aldım. Plaka beni Lila’ya, o da sana götürdü. Ya da seni bana getiriyor mu demeliyim?”

“Yoldayım” dedim, dikkatini yeniden bana yöneltmesi için. “Söylediğin gibi, I-35’e dönüyorum.”

“Polisi aramak gibi aptalca bir şey yapmaman için yol boyunca sen ve ben sohbet edeceğiz. Ve ne kadar altım çizsem az Joe, eğer telefonu kapatırsan, telefonun çekmezse, pilin biterse, eğer bağlantıyı koparacak herhangi bir şey olursa... Şöyle söyleyelim, yeni bir kız arkadaş bulmak zorunda kalırsın.”

Bir elim direksiyonda, diğeri kulağımdaki telefonda, araba yokuş aşağı hızlanırken yükselen vitesler arasında bağırıyordu. Bir tır römorku iki şeridin arasına girince gaz pedalını kökledim. Kamyon, sanki sürücüsü testosteronla beslenen yersiz bir iktidar mücadelesine girmiş gibi hızlanıyordu. Direksiyonu o denli sıkı kavramıştım ki parmaklarım ağrıyordu. Benim birleşme şeridim giderek incelirken yaklaşan viyadük korkuluklarına doğru süratlendim. Kamyonun tekerlekleri hemen yanı başımda, pencerenin birkaç santim ötesinde dönüyordu. Arabam kamyonun ön tamponunu milimle geçtiği anda gittiğim şerit bankete dönüştü. Arka tamponum, kamyonun ön tamponundan milimetrelerle sıyrıldı, anayola atıldım. Arkamda kamyonun öfkeli kornasını duydum.

“Umarım dikkatli sürüyorsundur, Joe” dedi Dan. “Çevirmeye takılmak istemezsin. Bu çok trajik olur.”

Doğru söylüyordu. Polislerin beni çevirmesine izin veremezdim. Ne düşünüyordum? Diğer sürücülerin süratine uyacak şekilde yavaşladım, sıradan bir çift far olarak trafiğin arasına karıştım.

“Nereye gidiyorum?” dedim, kalp atışlarım normal bir seviyeye dönünce.

“Babamın evini hatırlıyorsun değil mi?”

İçimden bir ürperti geçti. “Hatırlıyorum.”

“Oraya git” dedi.

“Yandığınızı sanıyordum” dedim.

“Demek duydun, korkunç bir olay” dedi. Sesi sanki onu sabah gazetesini okumaktan alıkoyan bir çocukmuşum gibi sabit ve umarsızdı.

Arabanın içinde silah olarak kullanılabilecek bir şeyler aramaya başladım, bir alet, onu yaralamak için kullanabileceğim herhangi bir hurda. Erişebileceğim mesafede plastik bir cam kazıyıcısından başka hiçbir şey yoktu. Kabin ışığını yakıp tekrar baktım –fast-food ambalajları, bir çift kışlık eldiven, Lila’nın ders notları, Dan’ın çöp torbası– ama silah olarak kullanılabilecek hiçbir şey yoktu. Lockwood’un evinden koşarken torbada şişelerin çangırtısını duymuştum. Hiçbir şey bulamazsam onlardan birini kapabilirdim. Tam o sırada arka koltukta bir yansımanın parıltısını gördüm, gümüş rengi bir şey koltuk arkılığıyla minderlerin arasına yarı sıkışmış duruyordu.

“Sessizleştin Joe” dedi. “Seni sıkıyorum değil mi?”

“Yo, sıkılmadım, yalnızca düşünüyorum” dedim.

“Sık sık düşünür müsün Joe?”

Hoparlör düğmesine basıp telefonu iki ön koltuğun arasındaki panele koydum ve sesini yükselttim. “Alışkanlık haline getirmiyorum ama arada bir oluyor” dedim. Sessizce koltuğumun geri yaslama kolunu çekip sırtını gidebildiği kadar ittim.

“Anlat bana Joe, aklından neler geçiyor?”

“Babana yaptığım ziyareti hatırlıyorum da ayrıldığımızda biraz keyifsiz gibiydi.” Koltuğumda geri kaydıldım, direksiyonu parmak uçlarımla tutarak, otoyolun düz bir kısmına varmayı bekledim. “O nasıl, iyi

mi?” Soruyu biraz tepkisini duymak biraz da otoyolun düz kısmı başlarken onu konuşturmak için sormuştum.

“Sanırım daha iyi günler görmüştür” dedi Dan, soğuk bir ses tonuyla. Direksiyonu bıraktım, koltuğumda geri dönüp parlak metalik objeyi yakaladım. Bir parmağım ve diğer parmağımın ilk boğumu arasına sıkıştırıp çektim. Parmaklarım kaydı. Tekrar tutup çektim. Jeremy’nin cep telefonu minderlerin arasından fırladı, öne doğru yuvarlanıp koltuğun ön kısmında durdu.

“Elbette” diye devam etti Dan. “Ne derler? Bir erkeğin işini yapmaya yaşlı bir ayyaş yollamamalısın.”

Önüme döndüğümde araba yoldan dışarı, bankete doğru kayıyordu, direksiyonu yakalayıp arabayı lastiklerden gelen hafif bir cayır-tıyla düzelttim. Eğer etrafta bir polis olsaydı kesin çevrilmişim. Dikiz aynasından arkamda polis ışığı var mı diye baktım ve bekledim, hiçbir şey yoktu.

“Ama niyeti iyiydi” diye sözünü tamamladı Dan.

“İyi niyetli derken... Beni öldürmeye çalışmasından mı bahsediyorsun?” dedim onu konuşturmaya çalışarak. Kolu çekip koltuğumu dikleştirdim.

“Oh Joe!” dedi Dan. “Bu kadar saf olamazsın?”

Arka koltuğa uzanıp Jeremy’nin cep telefonunu aldım. “Beni öldürmek onun fikri miydi?” dedim. “Yoksa senin mi?” Sırtımı dikleştirip cebimden Max Rupert’in kartvizitini çıkardım.

“Kafana şişeyle vurmak, onun fikriydi” dedi Dan.

Parmağımı Rupert’in kişisel cep numarasının ilk rakamının üzerine koydum, tuş sesini boğmak için telefonu bacağıma dayayıp tuşa bastım.

“Şaşkınlığımı hayal etmeye çalış” diye devam etti. “Beni arayıp Crystal’m günlüğünde neler bulduğunu söylediğinde...”

Numarayı çevirmeye devam ettim.

“Bunca zaman sonra, her şeyi çözdün” dedi. “Gerçekten de çok düşünen biri olmalısın Joe.”

Numarayı son kez kontrol edip yeşil tuşa bastım. Telefonu kulağıma dayayıp Rupert’in cevap vermesi için dua ettim.

“Alo?” Rupert’ın sesi geldi. Dan Lockwood’un Rupert’ı duyamaması için başparmağımla telefonun hoparlörünü kapattım. Rupert, Dan’le yaptığım konuşmaları duyabilecekti.

“Sandığın kadar zeki değilim” dedim. “Tüm bu zaman boyunca DJ’in Douglas Joseph’in kısaltması olduğunu zannettim. Bugün karın bana DJ’in sen olduğunu söylediğinde ne kadar şaşırdığımı tahmin edersin. Yani senin ismin Daniel William Lockwood. Sana DJ diyeceklerini kim düşünebilirdi ki?”

Sözlerimle Dan’i uyandırmadan Rupert’a içinde bulunduğum berbat durumu anlatacak kadar açık olmaya çalışmıştım. Rupert’ın dinlediğine ve neler olup bittiğini anladığına güvenmem gerekiyordu. Gecenin bir yarısı gelen bu telefonun yanlış çevrilmiş bir numaradan öte olduğunu bildiğine inanmam gerekiyordu. Dan Lockwood’u konuşturup sırrını söyletmeliydim.

49. BÖLÜM

Dan Lockwood’la buluşmak üzere kuzeye doğru gittiğim o dakikalarda zihnimin gölgelerinin arkasında başıboş bir düşünce gizleniyordu. Formsuz, olgunlaşmamış, korkumun ardına gizlenmiş bir düşünce. Varlığını hissetmiş ama Lila’yı kurtarmak için bir plan yapma gayreti içinde kulak asmamıştım. Şimdi Rupert teleföndayken ve –umarım– Dan Lockwood’la yaptığım konuşmayı dinlerken, sakinleşip o başıboş düşünceye kulak verdim, zihnimde çılglık çılgılığa bağırana kadar netleşmesine ve hacminin büyümesine izin verdim – Dan Lockwood’un ikimizi de öldürmekten başka seçeneği yoktu.

Neden paniğe kapılmıştım? Beni neyin beklediğini biliyordum. Beni ayağına gitmeye zorlayacak, sonra ikimizi birden öldürecekti. Bildiklerimizle yaşamamıza izin veremezdi. Garip bir teselli duygusu benliğimi kapladı. Planını biliyordum ve onun da bildiğini bilmesi gerekiyordu.

“Dan, hiç açık poker oynadın mı?”

“Hadi bakalım” dedi. “Evet, birkaç turnuvaya katılmışlığım var.”

“Hani bir an gelir, senin iki kâğıdın var, benim iki kâğıdım var, dağıtan kalan üç açık kâğıdı koyar.”

“Evet... Ve?”

“Ve ben rest derim, kâğıtlarımı koyarım, sen kendininkileri koyarsın. Ben sende ne olduğunu bilirim, sen bende. Şimdi tek yapmamız

gereken dağıtanın eli açmasını bekleyip kimin kazandığını görmektir. Artık gizli saklı hiçbir şey yoktur.”

“Devam et.”

“İşte, şu an rest çekiyorum” dedim.

“Anladığımdan emin değilim” dedi Dan.

“Ben babanın evine varınca ne olacak Dan?” dedim. “Mutlaka düşünmüşsündür.”

“Bir kaç fikrim var” dedi. “Asıl soru sen hiç düşündün mü?”

“Beni oraya öldürmek üzere getiriyorsun. Geleceğimden emin olmak için Lila’yı kullanıyorsun, beni öldürdükten sonra da Lila’yı öldüreceksin.” Bir nefes aldım. “Nasıl gidiyorum?”

“Yine de yoldasın. Neden?”

“Benim bakış açımla...” dedim. “İki seçeneğim var. Polise gidip DNA’nı veririm, onlara kız kardeşini öldürdüğünü söylerim-”

“Üvey kardeş!”

“Üvey kardeş” diye tekrar ettim.

“Bu durumda...” dedi. “Zavallı küçük Lila bu gece burada ölür.” Sesi tekrar buz gibi oldu. “Peki, öbür seçeneğin neymiş?”

Bir nefes daha aldım. “Oraya gelip seni öldürürüm” dedim.

Telefonun diğer ucunda bir sessizlik oldu.

“Görüyorsun” dedim. “Oraya geliyorum, çünkü Lila senin elinde. Eğer oraya vardığımda hayatta değilse, durmak için bir nedenim kalmaz değil mi? Sen bir cinayet daha işlemiş olursun ama ben de seni yakalamış olurum. Cehenneme de gitsen polisler seni yakalar, Lila’nın intikamı alınır, sen hapiste ölürsün ben de mezarına işerim.”

“Beni öldüreceksin, öyle mi?”

“Bana ve Lila’ya yapmayı planladığın şey bu değil mi?”

Durakladı.

“Ya sonra?” dedim. “Bizi nehre mi atacaksın, yoksa bir kulübede yakacak mısın?”

“Ahırda” dedi.

“Ah, doğru, sen bir ateş böceğisin. Babanın evini de sen yaktın değil mi?”

Tekrar sessizlik.

“Eminim kendi götünü kurtarmak için babanı da öldürmüşsündür.”

“Seni öldürmekten büyük keyif alacağım” dedi Dan. “Yavaş yavaş öldüğünden emin olacağım.”

“Baban benim peşime düşerek senin bokunu temizledi, ama bu arada kendini mükemmel bir günah keçisi yaptı. Sana DNA’yı, günlüğü, beni sen yerine ona götüren delilleri anlattı. Mükemmeldi. Onu öldürdün, cesedini kimsenin bulamayacağı bir yere sakladın, sonra da polisin DNA’sını test edememesi için evini yaktın. Kabul etmeliyim ki Dan, çok akıllıcaydı –sapıkça ama akıllıca.”

“Oh, dahası da var” dedi Dan. “Senin cesedini babamın evinin yanındaki ahırda bulduklarında...” Noktaları birleştirmemi bekledi.

“Onu suçlayacaklar” diye tamamladım. “Tabii eğer önce ben seni öldürmezsem.”

“On dakika sonra göreceğiz” dedi.

“On dakika?”

“Buraya gelmenin ne kadar sürdüğünü biliyorum, eğer on dakika içinde gelmezsen, muazzam bir hata yapıp küçük partimize polisi de davet ettiğini varsayacağım.”

“Endişelenme” dedim. “Geliyorum. Eğer Lila’yı ayakta ve canlı görmezsem muazzam bir hata yaptığını varsayacağım. Doğrudan polise gideceğim ve dünyayı başına yıkacağım.”

“Öyleyse birbirimizi anlıyoruz” dedi.

50. BÖLÜM

Beş dakikalık mesafeye, on dakikalık sınırlamayla programın ilerisindeydim. Hazırlanmak için başka ne yapabileceğimi düşündüm.

Rupert'ın sesini Lockwood'dan uzak tutmak için başparmağım-la Jeremy'nin telefonunun hoparlörünü kapatarak arabayı kullanıyordum. Kasaba yolu donmuş sulak arazilerin arasından kıvrılırken ben de gazdan ayağımı çekip yavaşlayarak, Rupert'a bizi yakalaması için mümkün olan tüm zamanı vermeye çalıştım. Ona yeterince tüyo vermiş miydim? Dan'le konuşmamızda, yakmış olduğu babasının evinden ve yakınındaki bir ahırdan bahsetmiştik. Rupert evin nerede olduğunu biliyordu; bana yangından bahseden oydu. Max bir polis dedektifiydi, anlamış olmalıydı.

Jeremy'nin telefonunu dikkatlice kaldırdım. Başparmağımı çektim, sıkıca kulağıma dayadım ve dinledim. Ses yok. Nefes yok. Arka planda motor sesi yok. Hiçbir şey. Telefonun ekranına baktım, Ekran-da Rupert'ın numarası yeniden yandı. Tekrar dinledim. Sessizlik. Elimi telefonun ağız kısmının etrafına huni gibi sardım, elimin içine yumuşak bir nefesle, sessiz harflerin üzerine basarak, "Rupert?" diye fısıldadım. Belki beni duyar ve yanıt verir diye ümit ediyordum.

Cevap vermedi.

Nefes almayı bıraktım. Elim titremeye başladı. Bütün bu süre boyunca telesekretere mi bağlıydım? "Rupert?" diye tekrar fısıldadım. Yine

cevap yok. Jeremy'nin telefonunu arka koltuğa bıraktım. Ağzım kupkuruydu. Artık bir planım yoktu – Lila'yı kurtarmamın bir yolu yoktu.

Lockwood'un çöpünden yükselen kokuyu duyuyordum, DNA'sı, işlediği suçun kanıtı, oturduğum koltuğun arkasında çürüyordu. Eğer Rupert'ın telesekreterine mesaj kaydettiysen, Rupert mesajı alacak ve bizi Dan Lockwood'un öldürdüğünü öğrenecekti. Çöp torbasını yol kenarına bırakmaya karar verdim. Eğer işler kötü giderse, belki Rupert çöprü bulur ve Lockwood'u enselemek için kullanabilirdi. Berbat bir B planıydı ama elimdeki tek plandı.

Arkaya uzanıp torbayı kucağıma çektim. İçindeki şişeler ve teneke kutular hafifçe tangırdadı. Torbanın kenarından bir bira şişesinin çıkıntı yaptığını fark ettim. Tırnağımla torbada bir delik açıp şişeyi çıkardım, yan koltuğa koydum.

"Beş dakika Joe." Dan'ın sesi telefonumun hoparlöründen yükseldi.

"Lila'nın sesini duymak istiyorum."

"Bana güvenmiyor musun?"

"Senin için ne fark eder ki?" dedim, sesimde bir çaresizlikten öte bir kabullenmişlikle, "son bir istek olarak kabul et."

Dan tıkacı çıkarırken Lila'nın mırıldanışını duydum. Telefonu kulağından çekmek zorunda kalacaktı, bu da bana çöp torbasından kurtulmak için bir fırsat veriyordu. Rüzgârın sesini sınırlamak için arabayı iyice yavaşlatıp camı iyice açtım, çöp torbasını dışarı çıkardım ve karla kaplı yol kenarına düşmesi için hafifçe fırlattım.

"Joe?" diye mırıldandı Lila.

"Lila iyi misin?"

"Bu kadar sohbet yeter" dedi Dan. "İki dakikan kaldı. Yetiştireceğini sanmıyorum."

Camı kapatıp yeniden hızlandım ve bir zamanlar Doug Lockwood'un yaşadığı çakıl taşlı yola dönmeden önce son yokuşu tırmandım. "Eğer babanın oradaysan, farlarımı görüyor olman lazım." Birkaç kere uzunları yakıp kapadım.

"Ah, sonunda kahramanımız yaklaşıyor" dedi Dan. "Babamın evini hemen geçince ahıra giden bir traktör yolu var. Orada seni bekleyeceğim."

“Lila’yı da görebileceğim bir yerde bekle” dedim.

“Tabii, elbette” dedi kendini beğenmiş bir tavırla. “Seninle tanışmaya can atıyorum.”

Çakıl yola girdim. Herhangi bir hareket tespit edebilmek için gözlerimle karanlığı taradım. Doug Lockwood’un evinin bacası küllerin arasında yalnız bir kule gibi yükseliyordu. İtfaiye hortumlarının bıraktığı buzdan mahmuzlar, bacanın kenarlarından donmuş kuş tüyleri gibi sarkıyordu.

Evin yanından geçtim, traktör yoluna dönmeden önce durup Dan Lockwood’un dört çekerli kamyonetinin karda bıraktığı izleri takip ettim. Yol yirmi beş metre ötedeki gri renkli viran bir ahıra kadar uzanıyordu. Duvarlarındaki kalaslar yaşlı bir atın dişleri gibi çürümüş ve birbirlerinden ayrılmışlardı. Ahıra yaklaşmadan kara saplanıp kalacağım besbelliydi.

Uzun farları yaktım, gazı kökleyip Lila’nın küçük arabasını karın içine sürdüm. Beyaz bir duvar gökyüzüne doğru infilak etti. Kar tanelerinin kristalleri farların ışığında parıldıyordu. Araba yaklaşık üç metrelik bir mesafedeki karı küredikten sonra ilerlemeyi bıraktı. Tekerlekler faydasızca dönüyor, motor çaresizce devir yükseltiyordu. Ayağımı gazdan çekip pudra gibi karın rüzgârda dağılmasını seyrettim. Münferit, ağır, ısrarcı bir düşünce zihnimi işgal işgal etti: ya şimdi ne olacak?

51. BÖLÜM

Farlarım uzaktaki ahırı aydınlatarak karla kaplı çayırın üzerine düştü. Lila yıkık dökük ahır kapısının önünde duruyordu. Kolları başının üzerinden yukarı uzanmış, elleri samanlığın üzerindeki palangadan sarkan bir iple birbirine bağlanmıştı. Zayıf görünüyordu ama ayakta kendi gücüyle duruyordu. Yanında Dan Lockwood vardı, bir elindeki silahı kafasına dayamış, diğer elinde cep telefonunu tutuyordu.

Ahırla aramda 20 metre karla kaplı arazi vardı. Sol tarafımdan yaklaşık 15 metre uzakta bir ağaç sırası, sağ tarafımda da küçük bir dere aramızdaki araziye hudut çiziyordu. Hem ağaç sırası hem dere yoldan ahırın arkasına kadar uzanıyordu. İkisi de siper vazifesi görebilirdi ama dere beni Lockwood'un on metre yakınına götürebilirdi.

Arabanın penceresini indirdim, bira şişesini ve cep telefonumu yanıma aldım. Niyetimi belli edecek bir kapı gıcırtısı çıkarmadan pencereden dışarı süzıldüm. Telefonu ışığını gizleyebilmek için yanağıma dayayıp arabanın arkasından dereye doğru yürüdüm.

"Çöplerimi getirsen iyi olur" dedi Dan.

Onu oyalamam gerekiyordu. "Korkarım getiremem" dedim yan yan dereye doğru ilerlerken. Dan'in gözünü alan farlar gölgelerin arasında hareketlerimi gizliyordu. "Kar çok derin." -

"Burada oyun oynamaktan yorulmaya başladım" diye bağırdı.

Ahıra doğru yaklaşırken ayağımın altında buzlar ıtırdıyordu. Dere yatağının üzerinden Dan’i gözetlemek üzere bir an durdum. Dan hâlâ arabaya odaklanmıştı. Karın üzerinde oluşmuş ince bir buz tabakası, her adımında hafif bir ıtırtı çıkartarak ilerleyişimi sessiz geceye ilan ediyordu. Dan konuşurken daha hızlı ilerliyor, kendi sesinin adımlarımın sesini maskeleyeceğini mit ediyordum.

Dan telefona, “siktiğimin arabasından ık ve buraya yr” diye bağırdı.

“Sanırım buraya gelip kendin alman gerekecek” dedim.

“Burada söz hakkın var mı sanıyorsun yarak herif?” Silahı Lila’nın kafasına dayadı. “Kâğıtlar benim elimde, kararları ben veririm!” O bağırırken yürümeyi bırakıp koşmaya başladım –kafam ne eğik, telefon hâlâ yanağıma dayalıydı. “Ya hemen buraya gelirsin ya da onu şimdi öldürürüm.”

Ona, sesimi telefondan değil, dereden duyabileceği kadar yaklaşmıştım. Sesimi fısıltı seviyesine dşrmem sözlerime kendimin de beklemediği bir tehdit unsuru ekledi. “Onu ldrdğn an buradan giderim. Silah sesinin yankısı sönmeden polis burada olur.”

“Tamam” dedi. “Onu ldrmeyeceğim.” Silahın namlusunu Lila’nın dizine doğrulttu. “Eğer  saniye içinde seni görmezsem arkadaşının dizlerine sıkacağım. Diz kapağında bir kurşunun ne kadar acı vereceği hakkında bir fikrin var mı?”

Derede ilerleyebileceğim kadar ilerlemiştim.

“Daha sonra vücudunun diğer parçalarına geçeceğim.”

Eğer saldırırsam, farların önüne geçtiğim anda ölmüş olacaktım; dere yatağında kalırsam silahıyla Lila’yı sakatlamaya başlayacaktı. Bu mesafeden ağzındaki tıkaca rağmen acı dolu feryatlarını duyacaktım.

“Bir!”

Bira şişesinden daha iyi bir silah için etrafa baktım: bir taş, bir sopa herhangi bir şey.

“İki!”

Karşı kıyıda kırılmış bir ağaç çıkıntı yapıyordu. Kuru dalları ulaşabileceğim mesafedeydi. şişeyi bırakıp merdiven tırabzanı kalınlı-

ğında bir dalı tuttum, tüm ağırlığımı ve gücümü vererek ittirdim. Sağır edici bir çatırtıyla kırıldı. Arkaya doğru sendeledim.

Dan'in silahından iki el ateş edildi, biri üzerimdeki kavak ağacına isabet etti, diğeri karanlığın içine gömüldü.

Vurulmuş gibi bir homurtu çıkartırken cep telefonumu derenin karşı kıyısına doğru bir frizbi gibi fırlattım. Donmuş yüzey üzerinde ekranından yayılan ışık ahırdan rahatlıkla görülebilirdi.

Yakın kıyıya doğru süründüm, elimde sopayla kavak ağacının arkasına saklandım. Dikkatinin diğer kıyıda ki cep telefonumda olacağını umarak Dan'in yaklaşmasını bekledim.

"İnatçı bir sikiksin" diye seslendi Dan. "Hakkını vermeliyim."

Sesinden uzaklığını kestirerek sopamı kaldırdım, yaklaşan ayak seslerini dinledim.

Sopamın menziline girmeden hemen önce durdu, büyük olasılıkla farlardan uzaklaşan gözlerinin karanlığa alışması için bekledi. İki adım daha dedim kendi kendime, yalnızca iki adım daha.

"İşe yaramayacak Joe" dedi, dereye doğru bir adım daha atarak. Silahını hâlâ telefonuma doğru tutuyordu. Sesini alçaltıp neredeyse kulağıma fısıldar gibi, "Kâğıtlar benim elimde, hatırladın mı?"

Bir adım daha attı.

Ağacın arkasında saklandığım yerden fırlayıp sopayı kafasına savurdum. Vuruşumdan kurtulmak için eğilirken silahını çevirip bana doğrulttu.

Hedefi tutturamamıştım. Sopa, Dan'in kafası yerine sağ omzuna indi. Ama o da hedefi tutturamamıştı, ateşlediği silahından çıkan kurşun göğsüme değil uyluğuma saplandı. Sıcak kurşun derimi ve kaslarımı yırtarak kemiğe saplanıp bacağımı işe yaramaz bir ağırlığa çevirdi.

Yüzükoyun diz boyu karın üstüne kapaklandım.

52. BÖLÜM

Eğer saldırmayı bırakırsam ölürdüm; Lila ölürdü.

Gövdemi ellerimle yukarı ittim, ama sırtıma atlayan Dan Lockwood'un ağırlığıyla tekrar yere düştüm. Tepki veremedim sağ kolumu bükte, soğuk metal bir kelepçenin bileğimi sardığını hissettim. Beni neden kafamdan vurmamıştı? Neden hâlâ öldürmemişti? Öbür elimi ondan uzakta tutmaya uğraştım, ama kürek kemiklerim ve boynumdaki ağırlığı mücadelemi sonlandırdı.

Ayağa kalktı, beni yakamdan tutup karda sürükleyerek ahırın köşesindeki bir çit direğine dayadı. Çıkardığı kemerini boynumun etrafından dolayarak beni direğe bağladı. Sonra geri çekilip eserini takdirle seyretti ve yüzüme karla kaplı botuyla bir tekme attı.

"Senin yüzünden babam öldü" dedi. "Duydun mu? Senin üzerine vazife değildi."

"Siktir git." Ağzımdaki kanı tükürdüm. "Babanı öldürdün, çünkü sikik bir ruh hastasısn. Kız kardeşine tecavüz edip öldürdün, çünkü sikik bir ruh hastasıms. Mevzuyu çaktın mı?"

Suratımı bu sefer öbür ayağıyla tekmeledi.

"İddiaya girerim seni neden öldürmediğimi merak ediyorsun" dedi.

"Aklımdan geçti" diye mırıldandım. Ağzımın içinde bir diş yuvarlanıyordu, tekrar tükürdüm.

“Beni seyredeceksin” diye gülümsedi. “Küçük kız arkadaşına pestili çıkana kadar tecavüz edeceğim ve sen de seyredeceksin. Hepsinin yaptığı gibi çığlık çığlığa yalvaracak, sen de dinleyeceksin.”

Gözlerim bulanık, kafamı kaldırdım; tekmelerinden kulaklarım hâlâ çınılıyordu.

“Ah evet, Joe” dedi. “Başkaları da oldu.” Lila’nın yanına gidip eliyle çenesini kaldırdı. Her iki yanağında da kızarıklık ve morlukları görebiliyordum. Gücsüz görünüyordu. Elini boynundan aşağı doğru kaydırdı. Lila’nın üzerindeki fermuarını tutup aşağı çekti.

Boynumdaki kemerle mücadele ettim, kalın deri kayışı çekip esnetmeye, koparmaya ya da direği yerden sökmeye çalıştım.

Hiçbir şey kıpırdamadı.

“Kurtulamazsın Joe, boşuna canını yakma.” Elini, Lila’nın göğsüne koydu. Lila bir hipnozdan uyanmışçasına kendine geldi, Dan’ın elinden uzaklaşmaya çabaladı, ama bağlı olduğu ip karşı koymasını imkânsız hale getiriyordu. Dan’i diziyle tekmelemeye çalıştı, ama tekmesi etkili olamayacak kadar gücsüzdü. Dan karşılık olarak midesine sert bir yumruk indirdi, ciğerlerindeki hava boşalan Lila, hırıltıyla nefes almaya çalışarak yutkundu.

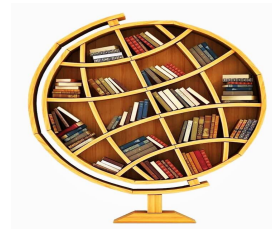
“Birkaç dakikaya her şey bitmiş olacak ve siz görkemli alevler içinde yanacaksınız.” Dudaklarını ıslatıp bir elini Lila’nın pantolon düğmelerini açmak üzere indirdi. Bu arada silahını Lila’nın vücudu üzerinde gezdiriyor, namluyu gövdesinin kıvrımlarına sürtüyordu. Göğsüne gelince bir an durdu ve sonra silahı boğazına, oradan yanağına ve nihayet şakağına dayadı.

Sanki suratını yalayacak ya da ısıracaktı gibi öne doğru eğilmeye başladı ama durdu, tek eliyle Lila’nın kemerini açmakta zorlanıyordu. Kemerin tokasına bakmak için bir adım geri çekildi. Çekildiği anda silahının namlusu bir an için Lila’nın şakağından gökyüzüne çevrildi.

Aniden ağaçların arasından art arda üç el silah patlaması duyuldu. İlk kurşun Dan Lockwood’un sol kulağından girip kafasının sağ tarafından kan, kemik ve beyin püskürterek çıktı. İkinci kurşun benzer sonuçlarla boynunu parçaladı. Üçüncü kurşun kafatasının yanını parçalama- dan önce Lockwood ölmüştü. Bir et ve doku yığını halinde yere düştü.

Max Rupert ağaç hattındaki gölgelerin arasından çıktı, silahı hâlâ bir zamanlar Dan Lockwood olan et yığınının çevriliydi. Yaklaşık ayağıyla cesedi sırt üstü çevirdi, Lockwood boş gözlerle gökyüzüne bakıyordu. Gölgelerin arasından iki kişi daha belirdi, kahverengi kışlık üniformalarının sol yakalarında rozetleriyle iki şerif yardımcısı ağaçların arkasından çıktılar.

Bir tanesi omzuna bağlı telsiz mikrofona bir şeyler söyledi ve sanki şerif yardımcısı kendisine özel kuzey ışıkları siparişi vermiş gibi ufuk kırmızı ve mavi ışıklarla aydınlandı. Kısa süre içinde, sirenleri gecenin sessizliğini yırtan polis arabaları yokuşun başına dizilmişlerdi.

53. BÖLÜM

Ahırdaki çatışma haberlere çıkmış ve kartopunu zirveden aşağı yuvarlamıştı. Basın neden Iowalı bir adamın kafasına üç kurşun yediğini ve iki yerli üniversite öğrencisinin olay mahallinde ne işi olduğunu merak ediyordu. Valilik, çatışmanın meşruiyetini ispatlamak ve Rupert'ı görevi kötüye kullanma suçlamalarından korumak için Lila'yla benim keşfettiklerimizin üzerine gitmek zorunda kaldı. Yirmi dört saat içinde Crystal Hagen'ın cinayet davasını yeniden açmakla kalmayıp sıranın en başına taşıldılar. Ertesi sabah yayınladıkları ilk basın bülteniyle Lila'nın şifreyi çözdüğünü ve 1980'de Crystal ve diğer aile üyeleri tarafından Dan Lockwood'a DJ ismiyle hitap edildiğini doğruladılar.

Çatışmadan sonraki ikinci gün Minnesota BCA, Crystal Hagen'ın tırnağında bulunan DNA'nın Dan Lockwood'a ait olduğunu kesinleştirdi. Onunla da kalmayıp Lockwood'un DNA profilini ulusal DNA veri tabanı CORDIS'te arattıklarında bir eşleşme daha buldular. Lockwood'un DNA'sı, Davenport, Iowa'da, genç bir kızın tecavüze uğradıktan sonra öldürüldüğü ve cesedinin yanmış bir ahırın enkazında bulunduğu bir vakaya ait numunenin profiliyle eşleşmişti. Valilik bir basın toplantısı düzenleyerek Dan Lockwood'un büyük ihtimalle 1980 yılında Crystal Hagen'ı öldürdüğünü ve Dedektif Rupert tarafından vurularak ölmeden önce iki üniversite öğrencisini öldürmek üzere ol-

duğunu açıkladı. Hem valilik hem basın, Lockwood'u öldürerek -büyük olasılıkla Lockwood'un bir sonraki kurbanları olacak- kimliği açıklanmayan iki Minnesota Üniversitesi öğrencisinin hayatını kurtaran Max Rupert'ı bir kahraman olarak niteleyip övgüye boğdular.

Bir gazeteci ismini ve Rupert'ın Lockwood'u öldürdüğü mahalde olduğumu öğrenmiş, yattığım hastaneyi aramış, kahraman diyerek beni iyice yağladıktan sonra bazı sorular sormak istemişti. Bense kendimi pek kahraman gibi hissetmiyordum. Lila benim yüzümden neredeyse ölüyordu. Gazeteciye konuşmak istemediğimi ve bir daha beni aramamasını söyledim.

Hocalarımın hepsi final sınavlarım ve dönem ödevlerim için ek süre tanımış, ben de İngilizce hariç, hepsininkini kabul etmiştim. Lila dizüstü bilgisayarımı hastaneye getirmiş ve ben de yatağımda oturup yazarak saatler geçirmiştim. Lila ayrıca her gün beni görmesi için Jeremy'yi de hastaneye getiriyordu. O gece acilde birkaç saat geçirmiş, doktorlar yüz ve vücudundaki morlukları ve ipin kestiği bileklerindeki sıyrıkları kontrol ettikten sonra benim evime gidip Jeremy yan odada yatarken kanepede uyumuştı.

Doktorlar beni dört gün boyunca hastanede tuttular. Noel'den iki hafta önce bir kutu ağrı kesici ve iki koltuk değneği verip taburcu ettiler. O zamana kadar ödevim olan Carl Iverson'ın biyografisi için gereken sayfa sayısının iki katına ulaşmışım. Son bölüm -Carl'ın aklanması- hariç ödevimi tamamlamışım.

Taburcu olduğum sabah, Profesör Sanden beni hastanenin girişinde karşıladı. Selam vermek üzere yanıma gelirken soluk soluğa görünüyordu. Piyango kazanmış gibi gülümseyerek, "mutlu Noeller!" dedi. Sonra bana bir belge uzattı: Kabartma mühürlü bir mahkeme emri. Hukuk diliyle yazılmış belgeyi okurken kalp atışlarım hızlandı: *Davacı Minnesota Eyaleti, davalı Carl Albert Iverson'a karşı*. Belgeyi satır satır okumaya başladım, ancak Profesör Sanden beni durdurup son sayfayı çevirerek şu paragrafı işaret etti:

İŞBU VESİLE İLE, Carl Albert Iverson'ın birinci derece cinayetten suçlu bulunduğu 15 Ocak 1981 tarihli mahkû-

miyet kararının ve aynı tarihte kayıt altına alınmış hükmün bütünüyle FESHEDİLMESİNE ve bahse konu davalının tüm haklarının işbu Mahkeme Emri imzalandığı andan itibaren kendisine iadesine karar verilmiştir.

Emir bölge mahkemesi hâkimi tarafından daha o sabah imzalanmıştı.

“İnanamıyorum!” dedim. “Nasıl oldu da–”

“Siyasi irade devrede olunca neler yapılabildiğine inanmak zor” dedi Profesör Sanden. “Çatışma ulusal kanallarda haber olunca bölge savcısı işleri hızlandırmaktan fazlasıyla memnun oldu.”

“Öyleyse bu demek oluyor ki...”

“Carl Iverson tamamen ve resmi olarak ınasumdur” dedi Sanden, yüzü memnuniyetle parıldayarak.

Virgil Gray’i aradım, o gün Carl’ı ziyarete gideceğimizi söyleyip bize katılmasını rica ettim. Janet ve Bayan Lorngren de bizimle beraber Carl’ın odasına geldiler. Mahkeme emrini çerçeveletmeyi düşünmüştüm ama sonra Carl’ın hoşuna gidecek bir şeymiş gibi gelmediğinden vazgeçtim. Onun yerine belgeyi verip ne anlama geldiğini –dünyanın gözünde Crystal Hagen’ı öldürmediğinin resmi olarak kabul edildiğini- açıkladım. Carl parmaklarını belgenin altındaki kabartma mührün üzerinde gezdirdi, gözlerini kapatıp hüznle gülümsedi; yanağından aşağı bir damla yaş süzülünce Janet ve Bayan Lorngren ağlamaya başladılar, sonra Lila, Virgil ve ben. Ağlamayan bir tek Jeremy vardı. O da Jeremy olduğu için.

Carl zorlanarak elini bana uzattı, tuttum ve bırakmadım. “Teşekkür ederim” diye fısıldadı. “Hepinize teşekkür ederim.”

Zayıf gözleri kapanmaya başlayana kadar Carl’ın yanında kaldık. Ona mutlu Noeller dileyip ertesi gün tekrar geleceğimize dair söz verdik ama bu gerçekleşmedi. Carl o gece öldü. Bayan Lorngren, sanki artık yaşamayı bırakmanın vakti geldiğine karar vermiş gibiydi, dedi ve gördüğü en huzurlu ölümlerden biri olduğunu söyledi.

54. BÖLÜM

Papazı saymazsak Carl Iverson'ın cenazesine on üç kişi katıldı: Virgil Gray, Lila, Jeremy, ben, Profesör Sanden, Max Rupert, Janet, Bayan Lorngre, Hillview'dan iki personel ve Stillwater Cezaevinden onu sevgiyle anan iki gardiyan. Carl, Fort Snelling Ulusal Mezarlığına, kendisi gibi yüzlerce Vietnam gazisiyle yan yana gömüldü. Carl'ı hiç tanımayan papaz, kısmen standart metin dışında söyleyecek pek bir şeyi olmadığından kısmen de soğuk bir aralık rüzgârı mezarlığın geniş açıklığında pervasızca estiğinden mezar başındaki töreni kısa tuttu.

Törenden sonra, Max Rupert, Boady Sanden'le birlikte mezarlıktan ayrılmadan önce Lila'yı ve beni ısrarla yakınlardaki bir restoranda kahve içmeye davet etti. Konuşmak istedikleri bir konu olduğunu ve bu konunun bir nebze mahremiyet gerektirdiğini anladım.

Hoşçakal demek için, merasimin başından itibaren iki eliyle göğsünün önünde bir kese kâğıdı tutan Virgil'm yanına gittim. Yalnız kaldığımızda torbanın içinden bir teşhir kutusu çıkardı -sözlük boyutunda cam kapaklı meşe bir kutu. İçinde kırmızı keçeden arka dolgusuna tutturulmuş Carl'ın madalyaları duruyordu: İki Mor Kalp ve bir Gümüş Yıldız. Madalyaların hemen altında Carl'ın terhisinden önce onbaşılığa terfi ettiğini gösteren kol rütbeleri duruyordu.

“Bunları sana vermemi istedi” dedi Virgil.

Dilim tutuldu. En az bir dakika boyunca tek yapabildiğim, madalyaların parlak kenarlarından yansıyan ışığı ve gümüş rengiyle morun kan kırmızısı arka planda yarattığı kontrastı seyretmek oldu. “Bunları nereden buldun?” diye sordum nihayet.

“Carl tutuklandıktan sonra evine gizlice girip aldım.” Virgil hırsızlığı sebebiyle ona kabahat bulacakmışım gibi omuzlarını silkti. “Carl’ın pek fazla eşyası yoktu, ben de günün birinde bunları geri isteyebileceğini düşündüm. Sahip olduğu yegâne şey...” Hıçkırıklarını tutabilmek için dudaklarını büzdü ve “...bunlardı” dedi. Virgil’in uzattığı elini sıktım. Beni kendine çekip sarıldı. “Büyük bir iyilik yaptın” diye fısıldadı. “Sağol.”

Virgil’a teşekkür ettikten sonra Jeremy ve Lila’nın içinde beni beklediği arabaya yöneldim. Virgil ise mezarın başında kaldı, görünen o ki henüz arkadaşından ayrılmaya hazır değildi.

Max ve Boady geldiğinde Lila ve ben kahve bardaklarını avuçlarımızın içine almış ellerimizi ısıtıyorduk. Jeremy ise höpürdeterek bir marshmallow tabakasının altındaki sıcak çikolatasını içmeye çalışıyordu. Max ve Boady’yi Jeremy’le tanıştırdım. Jeremy tıpkı kendisine öğretildiği gibi her ikisine de kibarca merhaba dedi ve dikkatini tekrar sıcak çikolatasına çevirdi. Jeremy’nin niçin benimle yaşadığına dair – Larry’nin dizini kırdığım kısmı atlayarak – kısa bir açıklama yaptım.

“Bu durum okulunu biraz daha zorlaştıracak” dedi Boady.

Bakışlarımı masaya indirdim. “Okula geri dönmüyorum.”

Bu kelimeleri kendime dahi ilk kez yüksek sesle söylüyordum. Bahar yarıyılı derslerimin hepsini resmi olarak bırakmıştım, ama okuldan ayrıldığımı yüksek sesle söylemek, durumun gerçekliğini daha yoğun hissetmeme sebep olmuştu. Kafamı kaldırıp baktığımda Boady ve Max’ın birbirlerine bakarak gülümsediklerini gördüm.

“Sana bir şey göstermek istiyorum” dedi Max, ceketinin cebinden katlanmış bir kâğıt parçası çıkarıp bana uzatırken. Açınca bunun Scott County, Iowa şerifinden Max’e yollanmış bir e-posta olduğunu gördüm:

Melissa Burns cinayetinin çözülmesi için konmuş olan ödülü araştırdım. 1992’de konmuş ve hâlâ geçerliliğini

koruyor. Cinayeti Lockwood'un işlemiş olduğu kesin görünüyor. Burada, Davenport'taki alışveriş merkezinde güvenlik şefi olarak çalışıyordu ve Melissa'yı AVM'den ayırırken kaçırmış olmalı. Melissa yerel bir banka sahibinin kızıydı ve babası kızının katilini bulana 100.000 dolar ödül vaat etti. Bana Bay Talbert ve Bayan Nash'in banka hesaplarını yollarsan dosya resmi olarak kapandığında parayı havale edebilirim.

Okumayı bıraktım, son kısmı okuduğumda kafam neredeyse patlayacak gibi olmuştu. "Yüz bin dolar mı?" dedim, niyet ettiğimden daha yüksek bir sesle. "Şaka mı bu?"

Boady gülümsedi ve "okumaya devam et" dedi.

Bay Lockwood'un, iki başka kaçırma ve cinayet vakasıyla ilgili olarak araştırıldığını biliyorum. Bunlardan biri Coralville, Iowa'da, diğeri Des Moines'in dışında. İzlenen yöntem tamamen aynı ve büyük olasılıkla yine Lockwood'un işi. Her bir vak'a için 10.000 dolar ödül olduğu bildirildi. Dostlarınıza eğer o dosyalar da kapanırsa, bu ödülleri almaya hak kazanacaklarını bildirmenizi rica ederim.

E-postayı Lila'ya uzattım. Parayı ve kendi ismini okuduğunda yutkunduğunu duydum. Bitirince kafasını kaldırıp, "bu gerçek mi?" dedi.

"Kesinlikle" dedi Max. "Siz ikiniz alıyorsunuz."

Konuşmaya çalıştım ama bir parça hava yutmaktan daha fazlasını yapamadım. Nihayet konuşabildiğimde, "bu çok büyük bir para" dedim.

"Ödül için normalden daha fazla, haklısın" dedi Max. "Ama çok uçuk bir meblağ da değil -özellikle bankacının kızının cinayeti için. Eğer Lockwood her üç vak'ada da suçluysa yüz yirmi bin dolarınız olacak demektir."

Lila bana baktı. "Ödülü senin almanı istiyorum. Hepsine Jeremy'ye bakmak için ihtiyacın olacak."

"Kesinlikle olmaz!" dedim. "Neredeyse ölüyordun."

“Benim senin kadar ihtiyacını yok.” dedi. “Almanı istiyorum.”

“Eşit olarak paylaşıyoruz” dedim. “Ya da hiç almıyorum, tartışacak değilim.”

Lila tartışmak üzere ağzını açtı, sonra duraklayıp, “üç böleceğiz” dedi. Başıyla Jeremy’yi işaret etti. “Onsuz şifreyi çözmemize imkân yoktu. Üçte birini o alıyor.”

Karşı çıkmaya koyuldum, ama elini kaldırıp gözümün içine geri adım atmayacak bir kadının kararlılığıyla baktı ve “tartışmaya açık değil” dedi.

Bana marshmallowdan bir bıyıkla sırıtan Jeremy’ye baktım. Sohbeti dinlemiyordu. Jeremy’ye gülümsedim sonra eğilip Lila’yı öptüm.

Dışarıda yoğun bir kar yağışı başladı, restorandan ayrıldığımızda Lila’nın arabasının üzeri iki santim karla kaplıydı. Lila ve Jeremy arabaya binerken, ben pencereleri temizlemek için dışarıda kaldım. Kendimi gülümsemekten alıkoyamıyordum. O parayla hem okula gidebilir hem de Jeremy’ye bakabilirdim. Ön camdaki karı temizlerken içime akıl almaz bir hafiflik hissi doldu. Restorana giren genç bir çiftin açtığı kapıdan süzülen ılık havaya fırından yeni çıkmış hamur işlerinin taze kokusu karıştı. Güzel koku hafif rüzgârda salınarak kafamın etrafında döndü ve Carl’m söylemiş olduğu bir şeyi aklıma getirdi –cennetin burada, dünyada olabileceğini.

Çıplak elime bir parça kar alıp avucumun içinde erimesini seyrettim. Sıcak tenime değen soğukluğu hissederken, billur kar tanelerinin bileğimden aşağı süzülen su damlalarına dönüşmelerini ve başka bir varoluşa doğru buharlaşmalarını izledim. Gözlerimi kapatıp rüzgârın ağaçlar arasından mırıldandığı şarkıyı dinledim. Çam iğnelerinin arasına gizlenmiş baştankaralar cıvıltılarıyla rüzgârın sözünü kesmeye uğraşıyorlardı. Taptaze aralık havaşını içime çekip kıpırtısız durdum. Etrafımdaki dünyanın hissinin, sesinin ve kokusunun; Carl Iverson’la tanışmamış olsam ben farkına varmaksızın yanı başımdan geçip gidecek duyguların tadını çıkardım.

TEŞEKKÜR

Bu çalışmayı kitaplaştırabilmek için canını dişine takan temsilcim Amy Cloughley'e yürekten minnetlerimi sunmak isterim. Editörüm Dan Mayer ve Seventh Street Book'taki herkese yardım ve rehberlikleri için teşekkür ederim.

Ayrıca beta okurlarım Nancy Rosin, Suzie Root, Bill Patten, Kelly Lundgren, Carrie Leone, Chris Cain ve Twin Cities Sisters in Crime¹'daki nice arkadaşımın büyük yardımlarını beyan etmek isterim.

Minnesota Masumiyet Projesinden Erika Applebaum'a tavsiyeleri için özel teşekkürlerimi sunmak isterim.

Duymayan kalsın.

Umarım *Gömdüğümüz Hayat*'ı okumaktan keyif almışsınızdır. Bir yazar için çalışmasının okur tarafından beğenilmesinden daha büyük bir onur yoktur. Eğer *Gömdüğümüz Hayat*'ı beğendiyseniz lütfen arkadaşlarınıza tavsiye edin ve Facebook'ta beğenin, çünkü ilk romanını yayınlamış bir yazara verilebilecek, sesli sözlü tavsiyeden daha büyük bir destek yoktur.

Ayrıca 2015 sonbaharında yayınlanması kararlaştırılmış, şimdilik *In the Path of the Beast*² ismini verdiğim devam romanımı bekleyin ve beni internette <http://www.alleneskens.com> adresinde ziyaret edin.

1. <http://www.twincitysinc.org/> -çn.

2. Canavarın Yolunda -çn.